

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THEIR
VAMPIRE QUEEN
SERIES

queen
takes
checkmate

JOELY SUE BURKHART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VEZİR ŞAH MAT OLUR

VAMPIR KRALIÇELERİ - KİTAP 5

JOELY SUE BURKHART

KENTAKESCHECKMATE

THEIR VAMPIRE QUEEN, kitap 5

Joely Sue

Burkhart tarafından
yayınlandı

Bir Ters Harem Vampir Romantizmi

Işık tanrısı eşiyle karşılaştı. Ama kızıl yılan kimin canını alacak?

New York kraliçesini öldürmek Shara Isador'un listesine milyonlarca yeni sorumluluk eklemiştir. Eski Kraliçe'nin Kanı, köleliğe dönüşmeden önce ele alınmalıdır. Keisha Skye'ın kardeşlik ilişkisine zorladığı kraliçeler ya Isador Hanesi'ne resmen yemin etmeli ya da serbest bırakılmalıdır. Yine de Shara, Skye Hanesi'nin yaptığı yaygın işkencelere katılan hiç kimsenin evine girmesine vicdanen izin veremez.

Shara her gün boğazına dolanan kırmızı yılanın ağırlığını hissetmektedir. Tanrıçanın hediyesi her geçen an daha da ağırlaşıyor. Eğer harekete geçmezse, yılan sevdiği her şeyi tüketecek. Ama söz verdiği gibi Ra'nın peşinden giderse...

Çok sevdiği biri ölecek.

Kanından herhangi biri bu bedeli seve seve ödeyecektir ama Shara onları, içlerinden birini kaybetmeyi düşünemeyecek kadar çok seviyor.

Işık tanrısı Ra ile destansı hesaplaşmadan kim sağ çıkacak ve bu Shara Isador'un hikayesinin sonu mu olacak?

Copyright © 2018 Joely Sue Burkhart
Cover Art by Cover Me Darling
Formatted by Tattered Quill Designs

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık ve yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş herhangi bir kurum, olay veya kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yetişkin Okuma Materyalleri

Sevgili ablam için.

*Virgöl savaşçılarırma ve beta okuyucularırma teşekkür ederim:
Mads Schofield, Shelbi Gehring, Alyssa Muller, Meagan Cannon West,
Sherri Meyer, Laura Walker, Briana Walker, Stephanie Cunningham,
Kiersten Wukitsch, Kaila Duff, Amber Lynn Hamblin, Karmen Vele,
Heather Hollmann, Ashley Strom, Kristy Atkinson, Monica Skee, Kee
Robinson, Lydia Simone, Ashley Carlson, Bibiane Lybæk*

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Joely Sue Burkhart tarafından da

SHARA

Icesedi görmek istedi.

Keisha Skye'in çok kolay ölmüş olmasından korkmaktan kendimi alamıyordum. Rik'e ulaşip onu iblis çocuktan kurtarmak için acele ederken, belki de

bir şey kaçırdık. Belki Keisha ölü numarası yapıyordu ya da daha önce hiç görmediğimiz gizli bir gücü vardı. Ben öldüm ve geri geldim. Belki o da dönebilirdi.

Harap olmuş elbisemi bile değiştirmemiştim ama cesedi kontrol edene kadar evimde dinlenemezdim. Emin olmak zorundaydım.

Servis asansörünün gelmesini beklerken, gücümü ve Isis'in mirasını öğrenmeden önceki genç kadın halimi hatırlamaya çalıştım. Kaçak hayatı zor ve yorucuydu. Bir yerde bir ya da iki haftadan fazla kalamıyordum. Bırakın güvenmeyi, konuşacak kimsem bile yoktu. O yalnız ve kasvetli hayata geri dönmek istemiyordum.

Yine de Shara hiç kimseyi öldürmemişti.

Keisha Skye'ı kendi ellerimle öldürmüştüm. Kanım, çırpınışlarına rağmen onu benim için sabitlemişti. Ağzımı boğazına kilitledim ve yaşam gücünü emerek geride kabuk gibi bir beden bıraktım. Onu bağışlayabilirdim ama öldürmeyi *seçtim*.

Eylemlerim yüzünden daha fazla insan ölebilirdi. Hayatım boyunca beni avlayan canavarlar gibi birer köleye dönüşmeden önce Keisha'nın Kanı hakkında ne yapacağımı bulmalıydım. Keisha'nın ölümünü takip eden kargaşada ejderham ve gryphonumun kaç kişiyi öldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bodrumda, Rik'i kurtarmak için bir iblisin kan çemberini kırmaya çalışıyordum.

Skye kayıtlarında birkaç yüz kişi kayıptı. Tanrıçaya sadece kaçtıklarını ve güvenli bir yerde yeni bir kraliçe ile yeni bir hayat bulabileceklerini umuyordum.

Asansörün kapıları nihayet açıldı. Xin ve Llewellyn içeri girdiler, Xin kapıları açık tutmak için düğmeye bastı. Nevarre, Itztli ve Tlancel arkamızı koruyordu. Guillaume ve Mehen çoktan asansöre binip bodruma inmiş ve bizim onlara katılmamızı bekliyorlardı. Daire ve Ezra, Gina ve Madeline ile birlikte kalmak isteyenleri organize etmek için daha önceki Skye bağlantılarını kullanıyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, bu iş çoğunlukla Daire tarafından yapılıyordu, ancak Ezra yardım etmeye istekliydi ve sert, saçmalamayan tavrı aslında insanların Keisha ile aynı türden bir kraliçe olmadığımı anlamalarına yardımcı oluyordu.

Skye'nın eski consiliarius'una güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim ama Gina'ya güvenim tamdı ve o da bu kadınla çalışmaya istekliydi. Bir noktaya kadar kabul ettim. Madeline Skye, Skye'nın mirasının iç yüzünü biliyordu. Daha iyi bir yönetim için mülkleri, anlaşmaları ve fonları nasıl dilimleyip doğrayacağımızı belirlememize yardımcı olabilirdi.

Rik yanıma yapışmış halde asansöre adımımı attım. Aslında, o çileli olaydan beri bana dokunmayı bırakmamıştı. Bundan şikâyetçi değildim, hatta çok uzaktaydım. Meraklı gözlerden uzaklaşıp ona sarılmak için sabırsızlanıyordum.

Ve evet, muhtemelen bebek gibi ağlardım. Onu kaybetmeye çok yaklaştım.

Asansör acı verecek kadar yavaştı ve çok fazla kanla doluydu. Yine, bana doğru bastırılmalarından şikâyetçi olduğumdan değil. Onları yakınımda istiyordum, onlara ihtiyacım vardı. Her zaman.

Sabırsızlıkla çıplak ayak parmaklarıma vurdum. O aptal topukluları saatler önce atmıştım.

Rik kolunu belime dolayarak beni vücudunun koruyucu sıcaklığına daha da yaklaştırdı. "Gerçekten ölmemiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. O New York'un kraliçesiydi. Gerçekten öldürülmesi bu kadar kolay olabilir mi?"

"Kolay ölmedi," dedi Xin. "Onu kuruttun. Çoğu kraliçe, bir kraliçeyi tek bir beslenmede tüketecek kadar kapasiteye sahip değildir. Tek başına bu bile güçlü bir kraliçeyi öldürmek için olağanüstü bir yoldu."

"Mayte'yi düşün," diye ekledi Rik. "Tek seferde kanınızın sadece küçük bir miktarını alabildi, çünkü gücü kaldıramadı. Senin kapasiten

çok daha büyük. Keisha'yı kolayca yuttun."

O kadar kolay ki midem korkuyla titredi. Onu *ölene* kadar kurutmuştum. Daha da kötüsü, Kanımla kolayca emekli olabilir ve hepsinden tekrar beslenebilirdim. Aslında, yakında tam olarak bunu yapmam gerekecekti. Açlığım asla tatmin olmadı, New York'un eski kraliçesindeki tüm kanlar tarafından bile.

"Sunum sırasında sana da saldırdı," dedi Xin. "Sana yaptığı büyü hiç de küçük değildi. Muhtemelen birçok ziyaretçi kraliçeyi bu şekilde harap etmiştir ya da en azından hepsi öldürülmeden önce teslim olmaları için korkutmuştur."

"Artı çocuğu," diye fısıldadı Rik. Benim asıl, belalı alfam benim hizmetimdeyken katlandığı şeylerden dolayı titremedi ya da ürkmedi ama Tanza Skye hepimizin ödünü koparmıştı.

Dışarıda iz bırakmayan türden bir işkenceyle canını yakarken Rik de onunla birlikte lanet çemberin içindeydi. Onu iyileştirdikten ve besledikten sonra bile, derinlerinde daha fazla ilgiye ihtiyaç duyacak hassas noktaları vardı. Biz Aima'lar çabuk iyileşirdik ama Tanza'nın ona açtığı yaraların, ona mümkün olduğunca sık kanımı vermeye devam etmediğim sürece asla iyileşmeyeceğinden korkuyordum.

"Onun bağı içimdeydi," diye devam etti Rik. "Onun içimde solucanlar gibi yayıldığını hissettim ve gücü... Eziciydi. O güç seviyesine en yakın hissettiğim kişi sizsiniz kraliçem. Bence Keisha sahip olduğu her şeyi Tanza'ya pompalıyordu, Tanza da alfaların acı ve işkencesinden beslendiği kadar ondan besleniyordu. Keisha'nın muhtemelen seni savuşturacak fazla bir şeyi kalmamıştı."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi, ta ki Rik beni yere bırakana ve onun vücudunu görene kadar.

Xin onu kızının öldüğü yere getirmişti. Tanza'nın cesedini çoktan kül yığınının çevirmiştim. Keisha sadece birkaç saat önce ölmüştü ama sanki bir haftadır ölüymüş gibi görünüyor ve kokuyordu.

Vücudu şişmiş ve çürümüştü. Gözleri çoktan gitmişti. Derisinin altında bir şey kıpırdandı ve bir böceğin sert kabuğuna ait olabilecek bir görüntü yakaladım.

Geri çekildim, midemi tuttum. Safra çalkalandı. Kusmamak için kendimi zor tuttum.

Ondan beslendim. Onun kanını içmiştim. O yozlaşma şimdi benim içimde miydi? Tanza'nın lekeli kanını Rik ve Ezra'dan yakmak için çok dikkatli davranmışım ama

Kendimi kontrol etmeyi hiç düşünmemiştim. Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki sallanıyordum, gözlerim kamaşıyordu.

Rik ellerini kollarımın üst kısmına doladı ve sıkarak paniğimin bir kısmını kırdı. Onun bağı dev bir projektör gibi içimde dalgalanıyor, içimdeki her kuytuda parlıyordu.

"Hiçbir şey yok." Beni kollarında yukarı çekti. "Bir şeyin yok. Sana bir şey bulaştırmadı."

"Emin misin?"

Sesimdeki titremeden, yanaklarımdaki gözyaşlarından ve midemdeki asit yanmasından nefret ediyordum. Korkmaktan nefret ediyordum.

"Eminim. Onun sorunu her neyse senin içinde değil."

Derin nefes aldım, paniğimi hafifletmek için kokusunu bedenime çektim. Sıcak kaya ve duman, demir ve çelik kokusu. Kaya trolü derisinin hemen altında geziniyor, dışarı çıkmaya ve beni ölümüne savunmaya hazır bekliyordu.

Yanağımı göğsünde tutarak başımı çevirdim ve cesede tekrar baktım. "Bütün Aima'lar bu kadar çabuk mu çürüyor?"

Guillaume cesedin yanına çömeldi, kokudan ya da sürüngelemlerden hiç etkilenmemişti. "Thrall'lar hâlâ hayattayken bu şekilde çürüyebilirler ama bırakın bir kraliçeyi, bir Aima'nın bile bunu yaptığını daha önce hiç görmemişim."

Mehen iğrenmiş bir tıslama çıkardı ve burnunu çekti. "Bu lanet şeyi daha önce de görmüştüm. Bu şeytani bir leke değil. Ra'nın dokunuşunun bir Aima kraliçesine kancayı taktığında yaptığı şey bu."

Annem gibi o da bir tanrıdan çocuk sahibi olmak için Ra'ya gitmişti. Ama ılık tanrısı onu nasıl böyle çürütebilirdi?

"Bu eski vampir efsanelerinin bir sapkınlığı," dedi Mehen. "Eğer güneş ışığında ölseydi, alevler içinde kalıp toz ve küle dönüşürdü ama burada güneş ışığı yok. İsterseniz yer değiştirip onu ateşle patlatabilirim kraliçem."

"Hayır, teşekkür ederim, Mehen. Ben hallederim."

Rik'in göğsü kulağıma doğru gürledi. "Ona yaklaşmana ya da bunu kendi başına yapmana gerek yok. Bizler mümkün olan her şekilde hizmet etmek için yaşıyoruz ve senin de kendini maruz bırakman gereken bir tazminat ya da ceza yok. Sen beni kurtardın. Hepimizi kurtardın."

Ayaklarımı cesede doğru hareket etmeye zorladım. Hayır, Guillaume'a doğru. Rik benimle birlikte o kadar rahat hareket ediyordu ki başımı bile oynatmama gerek kalmıyordu. Elimi uzattım

Guillaume ve gümüş parıltısı beni kestiğini söyledi. Bıçağının acısını hissetmedim. "Onu ben öldürdüm. Onunla ilgilenildiğinden emin olmalıyım."

Oldukça büyük bir kesik açmış olmalıydı, çünkü vücudunun tamamını kanatmam uzun sürmedi. Onu kanla kaplarken kendimi izlemeye zorladım. Mavi-siyah böcekler derisinin altında hareket ediyor, onu içten dışa doğru yiyip bitiriyordu. Sertçe yutkundum. "Bunlar bok böcekleri mi?"

"Öyle görünüyor," diye onayladı Guillaume. "Senin ve onun mirasını bildiğimden, bu mantıklı geliyor."

"Ona bir şekilde rapor verebilirler mi? Ya da yuvanın geri kalanına sızabilirler mi?"

Birbirlerine baktılar ve omuz silktiler. "Üzgünüm kraliçem ama her şey mümkün," dedi Rik sonunda. "Keisha daha önce karıncaları kullanabiliyordu. Belki bu böcekler de aynı büyüü taşıyorlardır. Belki de başından beri Ra'nın gücü buydu."

Hay sikeyim. Güvende olmak için hepsini patlattığımdan emin olmalıydım. İsteyeceğim son şey bir böcek sürüsünün bizi gözetlemesiydi.

Dilim pamuk gibi olana ve dizlerim titreyene kadar Keisha'nın vücudunu kanattım. Onu ve bu böcekleri tamamen yok etsem bile, bu binada uyuyabilecek kadar güvende hissedip hissetmeyeceğimi bilmiyordum. Gerçi şu anda uyku kulağa cennet gibi geliyordu. Rezervlerimin sonuna yaklaşmış olmalıyım. Kendimi tekrar haftalarca yok etmek istemiyordum.

Mehen'in daha önce söylediği bir şey aklımın bir köşesini gıdıkladı. "Burada güneş ışığı yok."

Guillaume'un kaşları endişeyle çatıldı ve Rik beni kollarının arasına alarak dikkatle kucakladı. "Yeter kraliçem. Dinlenmeniz gerekiyor."

"Hayır, henüz değil. Bu önemli bir konu."

Asansöre doğru dönüşünün ortasında durakladı. "Yapmanız gerekeni yapın kraliçem, ama sonra sizi Isador'un evine geri götüreceğim."

"Burası karanlık. Tamamen karanlık. Annem en büyük sihrimi daima karanlıkta yapmam gerektiğini söylerdi. Biri ışıkları kapatabilir mi lütfen?"

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak kollarının arasında tamamen gevşedim. Alfa'm bana sahipti. Kanım buradaydı. Sevdiklerim güvende ve yakınımdaydı. Karanlıkta bana zarar verebilecek hiçbir şey yoktu.

Geceleri nadiren dışarı çıkardım. Sürekli peşimde olan köleler yüzünden güvenli değildi. Kansas City'deki evimin yatak odası

Böyle karanlık, çünkü pencereli bir odada uyuyamazdım. Camlar canavarları dışarıda tutmak için yeterli değildi.

Zihnimin bir anlığına sürüklenmesine izin verdim, o karanlıkta dinlendim. Ra bana dokunamazdı. Burada hiçbir gücü yoktu.

Bu güç sizindir.

Annemin sesi kafamın içinde fısıldıyordu, doğumumdan kısa bir süre sonra ölmüş olmasına rağmen o kadar tanıdık ki. Beni Triune'un politik oyunlarından ve beni etkileyebilecek herhangi bir yuva ya da kraliçeden uzakta yetiştirmesi için kız kardeşine vermişti. Beni dünyaya bilerek salmıştı.

Kontrollü kaos. Değişimi yaymak, kandan zevk almak ve şimdi de karanlığın güçlerinden yararlanmak.

Burada güç *vardı*. Eureka Springs'teki evimin korusundaki kadim toprak enerjisi gibi değildi ama karanlığa rağmen canlı bir enerji vardı. Gözlerim kapalıyken zihnimin iç dokusuna odaklandım. Sanki çivit rengi bir nehre atlamışım gibi etrafımda koyu mor bir renk akıyordu. Her iki yanımda güç şeritleri dalgalanıyordu; bazıları daha yumuşak lavanta rengine, diğerleri ise gölgeli bir çürük kadar karanlıktı. Akıntılar nereye gidiyordu? Nereden geliyorlardı?

Biraz araştırma yapmadan emin olamazdım. Burada, bodrum katında, belki de şehrin altındaki metro güzergâhları gibi diğer yeraltı tünellerine ve erişim noktalarına bağlanan bir güç akıyordu. Bu gücün her yerde mi yoksa sadece New York'ta mı olduğundan emin değildim. Daha önce hiç tamamen karanlıkta kaldığımı ve goblene bu şekilde baktığımı hatırlamıyordum.

Tüm karanlıklar senindir. Daha önce hiç duymadığım bir erkek sesi kafamın içinde tıslıyordu, her kelime sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi uzuyordu. *Kızım.*

Oh. Lanet olsun.

Typhon. Canavarların babası. *Benim* babam.

Zihnimin derinliklerinde bir şey hışırdadı, sanki bir bodrum kapısını açıp içeri bakmışım gibi.

Sana Yüce Olan'ın mirasını verdi. Sana karanlığın tüm yaratıkları üzerinde hakimiyet veriyorum. Gece rüzgarının nefesi. Ağaçların arasından sessizce süzülen en karanlık gölge. Günün cezalandırıcı ışığından soğurken topraktan yükselen sessiz müzik. Hayata götüren ölüm yolları. Yollar sana açık kızım.

Hışırtı sesi yaklaştı ve sonunda bu sesin beton üzerinde hışırdayan pullar olduğunu anladım. Bir an için onu gördüm, en azından zihnimde. Etrafımdaki boşluğu doldurdu, başı bana doğru eğildi. Onun

Omuzlarım neredeyse tavana kadar yükseliyordu. Uzun siyah yılanlar etrafımdan akıyordu. Kolları ve çıplak, kaslı bir göğsü vardı ama bacakları yoktu. Sadece yılanlar vardı, her biri Rik'in devasa kalçalarından biri kadar kalındı.

Typhon'un gözleri dünyanın çekirdeğindeki erimiş magma gibi parlıyordu. Sıvı kaya, hayal edilemez sıcaklık. Yanağımı avuçladı ve avucu Rik'in kaya trolünden bile daha büyüktü.

Gün ışığından saklanan hiçbir yaratıktan korkmayın, çünkü Ra acımasızdır ve çağlar boyunca türümüzü avlamıştır.

"İblis çocuk, Tanza. O karanlıktan değil miydi?"

Karanlık şeytanlarımız var. Susuzluklarımız, acıya, kana ve zevke olan ihtiyaçlarımız var. Bizler canavarlarız ve bu ihtiyaçtan zevk alırız. Ama Tanza karanlığın çocuğu değildi. O tamamen Ra'nın çocuğuydu - Ra'nın kendi yarattığı aşağılık, şeytani bir yaratık. En kötüsü değildi ve kesinlikle en kötüsü de değildi.

Harika. Sadece harika. Tanza'dan daha kötü bir şey beni mi bekliyordu?

Canavarlarını çağır, kızım. Sev onları. En karanlık açlıklarınızı kucaklayın, çünkü sevginiz karanlığı Ra'nın cezalandırıcı ışığından koruyacak olan ışıktır.

Sisin içinde kaybolmaya başladı ama avuç içini hâlâ yanağımda hissedebiliyordum. Yüzümü onun okşayışına daha da soktum. Gerçek babamın bana dokunduğu tek andı bu. "Ateşim karanlığın yaratıklarına zarar verir mi?"

Gözleri alev alev parladı ve karanlığa karışırken kıkırdadı. *Vezüv Dağı her zaman benim alanım olmuştur. Dünyanın en sıcak cehennemleri bizim türümüze dokunamaz. Gerçek karanlığı ateşinizi, kanınızı ya da her ikisini birden nasıl kucakladığından tanıyın ve günün parlak ışığından sakının.*

"Teşekkür ederim, Peder."

Boğazımdaki düğümü yuttum ve parmaklarımı etrafımda akan kadifemsi koyu morda gezdirmek için uzandım. Kanımın hızlandığı gibi o da bana tepki verdi. Onu nasıl kullanacağımdan henüz emin değildim ama şimdiden çok önemli bir ders almıştım.

Şimdiye kadar bana verilen her hediye hayatta kalmamızda bir fark yaratmıştı. Zamanı geldiğinde bizi nasıl kurtaracağımı iyice anlayana kadar onun uyarılarına kulak verecek ve hediyelerini kucaklayacaktım.

Şimdilik kanımın Keisha'nın bedenini hayal edebileceğim en sıcak alevlerle aydınlatmasını diledim. Mor akıntılar etrafını aşılmaz bir ağ gibi sararak böceklerin kaçmasını engelledi. Kanımın ve ateşimin Keisha Skye'ı kül haline getirişini izledim.

siyah top. Onu toz haline getirdim ve karanlığın gelgitlerinin onu dört rüzgara dağıtmasına izin verdim.

"Tamam," diye fısıldadım, kollarımı Rik'in boynuna dolamak için uzandım. "Burada işim bitti."

Çok yorgundum ve daha yapacak çok işim vardı. O asansöre yönelirken gözlerimi göğsüne yaslayıp dinlendim ama zihnim hızla çalışıyordu.

Skye Kulesi'ne göz kulak olması için buraya birkaç muhafız göndermemiz gerekiyor mu?

Çoktan halledildi kraliçem: Rik beni temin etti. Her zaman iki Kan'ımız olacak. Daire ve Ezra, siz kendi kan çemberinizi oluşturana kadar kimlerin ek koruma olarak kullanmak için iyi adaylar olabileceğini görmek için tüm eski kardeşlerimizi değerlendiriyor...:

İki kanımı geride bırakma düşüncesi kalbimi yerinden oynattı. *Peki ya eve, yuvaya döndüğümüzde? Arkamda kimseyi bırakamam. Bırakmam:*

Zamanı geldiğinde bir şeyler buluruz:

:Bir kardeş en iyi seçeneğiniz olacaktır,: Guillaume bağda şöyle dedi: *"Onlar senin olacak ve bölgeyi senin yerine tutacaklar.*

Keisha'yla buluşma törenimiz sırasında birkaç kraliçe hissetmiştim. Birçoğu beni takip etmiş ve gücüme karşılık vermişti ama New York'u benim için tutacak kadar güçlü olup olmadıklarını bilmiyordum. Consiliarius'umun bağına dokundum: *"Şehri benim için elinde tutabilecek potansiyel kraliçe kardeşlerin kısa bir listesini hazırlayabilir misin?"*

Kanını tatmadığım için bana bağlılıkla cevap veremezdi ama hemen kabul ettiğini hissettim. Gina'yı tanıyorsam, çoktan listeyi hazırlamaya başlamıştır. İşinde o kadar iyiydi.

Gözlerim kapalı, Rik beni koridorda servis asansörüne doğru taşıırken zihnimin sürüklenmesine izin verdim. Gözlerim açık olsaydı ya da dik durup yürüyor olsaydım, muhtemelen girdaplı mor güçteki hafif çekimi fark etmezdim.

"Dur," diye fısıldadım.

Durakladı ve duyularının dışı doğru uzandığını, yanlış bir şey aradığını hissettim. Xin'in kurdu hemen yanımdan geçip gitti, tüyleri sessiz bir hırıltıyla kabarmıştı.

Bir şey hissediyor musun? Rik bağdaki Xin'e sordu.

Hiçbir şey. Eğer burada başka biri varsa, kokusu iyi maskelenmiştir.:

Siyah köpeğine dönüşen Itztli önümüzde ilerleyerek beton zemini ve hava akımlarını kokladı. *Kokusu yok, Ra'nın kölesi gibi bile değil.*

Meksika'da bize saldıran.:

Ama bir şeyler hissettim. Gözlerimi kapalı tutarak bodrumun karanlık akışının etrafımdan geçmesine izin verdim. Serin gölgeler, güvenli karanlık, ama steril. Burada tanrıçaların hiçbir dokunuşunu hissetmedim. Ne toprak büyüğü ne de yaşam kıvılcımı. Sadece karanlık. Babamın alanı.

Bir şey hafifçe dikkatimi çekti. Sanki ormanda yürüyormuşum da atkım görünmez bir dala takılmış gibi küçük bir takılma. Aramaya çalıştığım anda kopup yok oldu.

Rik birkaç yavaş adım attı ve durakladı. "Sağda ve solda koridorlar var. Bir yön hissediyor musun?"

Soldan hafif bir çekiştirme geldi, yanağımı gıdıklayan küçük bir örümcek ağı gibi. Gözlerimi açmadan koridorun aşağısını işaret ettim. Xin ve Itztli o yöne doğru süzülürken, Rik ana koridorda kaldı. Alfa'm beni bilinmeyen bir tehdidin içine sokmayacaktı.

:Bunlar hapishane hücrelerine benziyor,: Xin dedi ki. *:Pencere yok, demir kapılar, bir sürü tuz.:*

"Tuz mu? Burada köleleri var mı? Kim köle besler ki?"

Rik başını acımasızca salladı. "Keisha bile köleleri yuvasında tutmazdı. Başka bir şey olmalı."

"Ama tuz başka nelere karşı işe yarar? Tanza'yı etkileyip etkilemeyeceğini merak ediyorum."

:Biri hariç tüm hücreler boş,: Xin dedi ki. *"Bunu görmelisin kraliçem."*

Rik koridora doğru ilerledi. Tlcel ve Nevarre önümüzde Itztli'nin siyah köpeğine katıldılar. Guillaume, Llewellyn ve Mehen arkamızı korudu.

Gözlerimi açtım ama Rik'ten beni yere bırakmasını istemedim. "Kuleyi iyice aramalıyız, özellikle de bu bodrumu. Tanza'nın saklandığı yer ve şimdi de bu hücreler, Keisha'nın burada başka neler saklamış olabileceği konusunda endişeliyim."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Rik. "İsteyeceğimiz son şey, içinde kötü bir şey olan bir kan çemberi düşürmenizdir."

Kanım koridorun sonundaki paslı metal kapının önünde bir yay oluşturdu. Havada yoğun bir toz vardı ve zemini kaplamıştı. Ayak izlerimiz dışında, yıllardır buraya kimse inmemiş gibi görünüyordu. Yine de kapının girişinde kalın bir tuz çizgisi vardı ve kapıyı ağır bir kilit ve zincir kapatıyordu.

Guillaume eski moda kilide dokundu. "Gümüş. İçinde her ne varsa, yerinde durduğundan emin olmak için her türlü önlemi almışlar. Bahse girerim kapıyı kutsal suyla da kutsamışlardır."

Xin ve Itztli kalçalarının üzerine oturmuş, tetikte ama hırlamıyorlardı. "İçeride canlı bir şey hissedebiliyor musun?"

:Hiçbir şey, ama bu korumalar olabilir,: Xin cevap verdi.

Bir nefes verdim. "Sanırım onu açıp Keisha'nın neden bu kadar korktuğunu görmemiz gerekiyor. Beni yere bırak da daha yakından bakabileyim."

Rik ilk defa bana itaat etmedi. Hatta beni daha sıkı kavradı ve kendine daha da yaklaştırdı.

Şaşırmış bir halde yüzüne baktım. Gözlerinde parlayan sıcaklığı hissetmek için ışığa ihtiyacım yoktu.

"Yapacağım, kraliçem. Siz beslendikten sonra."

RIK

I Eğer izin verseydi kraliçemi gece gündüz her an taşıyabilirdim. Onu asla bırakmak istemezdim. Eğer o kollarımdaysa, dünyada her şey yolundaydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bırakın Aima'nın Keishaları Mahkemeler onu yenmeye çalışır. İblislerin beni kurutmasına izin ver. Kraliçem bana ulaşmak için dünyanın temellerini yıkar. Böylece ona tekrar sarılabıldım, bu şekilde. Her zaman.

Daha da fazlası, ona kollarımda ihtiyacım vardı. İkimizin de hayatta ve iyi olduğumuzun güvencesi olarak onunla aramızdaki bağı hissetmeye ihtiyacım vardı. O galip gelmişti ve biz biraz hasar almış olsak da, bu telafi edemeyeceğimiz bir şey değildi. *Benim* de atlatamayacağım bir şey değildi.

Tanza'nın kanının içimi nasıl yaktığını, sevdiğim her şeyi nasıl yok ettiğini hatırlamak istemiyordum. Canımı bu kadar yakan acı değildi. Şüpheydi. Bir daha asla Shara'nın Kanı olarak hizmet edemeyecek kadar kırılmış ve zarar görmüş olacağıma dair sakatlayıcı korku. Bırakın alfa olmayı.

Tanza hafızamdan görüntüler alıp onları çarpıtarak bedenime olduğu kadar zihnime de işkence etmişti. Guillaume'un kraliçemizin çağrısına ilk geldiği zamanki gibi. Kafamı kesmişti, ama sadece onun yatağındaki yerimi almasını izlettikten sonra. Onun arkasındaki alfası olarak yerimi. Kalbindeki yerimi.

Bu görüntü, kalan iç hasardan daha fazla acı veriyordu.

Yaralanmış olsam da, koruma ve yardım, zevk ve kan için önce onun bana gelmesini istiyordum. Beni güçlendirmesi için ona ihtiyacım vardı.

onun alfası olarak.

Beni reddedeceğini düşünmüştüm. Henüz yüzde yüz değildim. İçimde hâlâ bir şeyler ham gibi hissediyordum. Ama hücre kapısının diğer tarafında kötü bir şey bekliorsa daha güçlü olması gerekiyordu.

Koyu renk gözleri parılıyordu, hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Onun bağı zihnimde saf ay ışığı gibi parılıyor, içimde kristaller döndürüyordu. Hala acı veren o karanlık, gölgeli yerlere ışığını tutuyordu.

"Tamam," diye fısıldadı, yanağını okşamak için uzandı. "Ama yardımına ihtiyacım olacak."

Boğazım ağrıyordu. Shara yardım istemeyi hiç sevmezdi, özellikle de konu beslenmeye geldiğinde. Bir noktada, gücü gelmeye başladığında neredeyse kendini açlıktan öldürecekti, ancak dişleri bunu yapmamıştı, çünkü sırf yardım istemek istememişti.

Bu yüzden herhangi bir şey istemesi paha biçilmez bir hediye idi.

Guillaume'dan bir bıçak isteyebilecek durumdaydı ama kararı bana bıraktı. Her şekilde onun alfası olmamı istiyordu, bu kadar küçük bir şeyde bile.

"Nevarre." Sesim amaçladığımdan daha sertti, ancak kuzguni kanı şikâyet etmeden bize geldi. "Kraliçemiz için ısır beni."

Bana hoş bir sırıtış attı ve Shara'yı aramıza sıkıştırarak yaklaştı. Uzun siyah saçları ipek bir battaniye gibi Shara'nın omzuna dökülüyor, Shara'nın ona şehvetli bir bakış atmasına neden oluyordu. "Seni yatağıma almayalı çok uzun zaman oldu Nevarre."

"Katılıyorum kraliçem." Düşmanca göz kırptı ve boğazıma doğru eğildi, ama durakladı, kraliçemizin yardımına gelmesini emretmiş olmama rağmen ona onay vermemi bekledi.

Nevarre'yi seçmemin birkaç nedeni vardı. Haklıydı, onunla biraz daha zaman geçirebilirdi. Ona, devasa kişiliği ve kadim gücüyle etrafındaki herkesi kolayca gölgede bırakan Mehen'le aynı zamanda gelmişti. Sonra Meksika'daki ikizleri de eklemişti. Nevarre diğerleri kadar huysuz, şakacı ya da korkunç değildi. O ve Xin, gözden kaçması kolay, sessiz ve ölümcül bir güç taşıyordu.

Nevarre yer değiştirmemişti, bu yüzden ona yardım etmesi daha kolay ve hızlı oldu. Ama onu kişiliğinden dolayı da seçmiştim. Gruba katılan diğer yeni Kanlara rağmen şikâyet etmemiş ya da tüyleri diken diken olmamıştı ve Mehen gibi sızlanmayacak ya da şikâyet etmeyecekti. Ve Guillaume...

Ona güvenim tam olsa da Tanza'nın kafamda canlandığı sahne, kraliçemize hizmet için bile olsa başsız şövalyeden boğazımı yırtmasını isteyemeyeceğim kadar tazeydi.

Nevarre'ye başımı salladım ve dişlerini boğazıma geçirdi, sadece onun için yara açacak kadar uzun bir süre. Shara, dişlerimin ve aletimin beklentiyle zonklamasına neden olan alçak bir açlık sesi çıkardı. Gözlerimi kapatarak, ağzını deliklerin üzerine kapatırken onun bağına gömüldüm. Kanım boğazından aşağı süzüldü. Sistemine dolan alfa gücünün hücumunu hissettim. Vücudunu sıkılaştıran arzu dalgasını. Bir eli Nevarre'ın saçlarında yumruk olmuş, kolu boynuma kilitlenmişti. Nevarre yüzünü onun sırtına yaslamış, ondan beslenmiyor olsa da onu içine çekiyordu.

Suçluluk duygusu sızlıyordu. Her bir kanının ona dokunmak ve sarılmak için zamanı olduğundan emin olmak için daha iyi bir iş yapmalıydım. Her birimizi ne kadar çok sevse de, onun da zamana ihtiyacı vardı. Onların da tıpkı alfası gibi onun sevgisini hissetmeye ve zevkini tatmaya ihtiyaçları vardı.

Delikleri yalayarak kapattı ve başını kaldırdı. Çok erken. Açlığının hâlâ damarlarında yakıcı bir ateş gibi yandığını hissediyordum. Kollarımda dönerek Nevarre'ye uzandı. Gözleri umutla parladı, kalbime bir suçluluk duygusu daha saplandı. Beslenebilmek için benden eğilmemi ve dişlerimi ona geçirmemi istemesine gerek yoktu.

Özür dilerim Nevarre. Onunla daha fazla zaman geçirmeni sağlayacağım.:

Özre gerek yok alfa. Güçlü bir kraliçe için her kanın görevini ve hizmetini dengelemenin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyorum. Onun ihtiyaçları karşılandığı sürece benimkiler önemsizdir:

"Benim de sana ihtiyacım var Nevarre," diye fısıldadı, ikimizin de onu aramızda daha sert bastırmamıza neden olan ağrıyan bir ihtiyaç duygusuyla.

Ondan o kadar uzun süre beslendi ki, kalbinin bağın içinde ağır ağır attığını hissettim. İsteksizce başını kaldırdı ve dudaklarını onunkilere bastırdı:

"Tadın hep sihir gibi..."

"Sihrim ve kanım sizindir kraliçem.

Sağlık ve güç seviyesini kontrol etmek için bağını hızlıca gözden geçirdim. Hâlâ en azından birkaçımızdan daha beslenmeye dayanabilirdi ama bu kapının ardındaki her neyse onunla başa çıkabilecek kadar güçlüydü. Keisha kadar güçlü başka bir kraliçe olsa bile.

Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Kendi kraliçemi aramaya çıkmadan önce Keisha'nın ne kadar güçlü olduğuna hayran kalmıştım. New York'u ele geçirmişti ve Amerika'nın en güçlü kraliçesiydi. Onun gücü

Annemin Hyrrokkin kraliçesi, muazzam gücümüzle bilinmememize rağmen, sadece fiziksel gücümüz ve boyutumuz.

Keisha'nın gücü Shara'nının yanında devede kulak kalırdı. Şu anda Amerika'daki en güçlü kraliçeydi ve büyük olasılıkla Marne Ceresa ya da Dauphine'e bile rakipti. Üçlü kraliçeler, bir koltuk boş.

Tanrıçaların kraliçemle ilgili planlarını bildiğimi iddia edemezdim ama Üçlü'nün çağrısını beklememek aptallık olurdu. Sadece Shara üçüncü koltuğu tutabilecek ve diğer iki kraliçeye karşı durabilecek kadar güçlü olabilirdi. Bu görevlerin kapsamı.

Şimdiden koltukla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu ve onunla birlikte gelecek sorumlulukların bir kısmını bile bilmiyordu. Yine de Üçlü'nün bütün ve güçlü olmasına ihtiyacımız vardı. Aima saraylarımızı ve kraliçelerimizi yeni kraliçelerin doğabileceğinden daha hızlı kaybediyordu, şimdi bile eski soylardan bazıları tanrısal babalarla gençleştirildi. Marne ya da Dauphine kabul etse de etmese de Üçlü Birlik'in ona ihtiyacı vardı.

"Ben hazırım, ikinize de teşekkür ederim."

Onu kapının önüne bıraktım. Sağ elini uzattı ve gümüş kilide dokundu. "Gümüş bizi herhangi bir şekilde etkiliyor mu?"

"Efsaneler her zaman bir şekilde gerçeğe dayanır." Guillaume omzunun üzerinden uzandı ve gömleğinin altındaki omurga kılıfından bir ayak uzunluğunda ağır bir kılıç çıkardı. "Bir kaya trolü bile bu kalınlıktaki gümüş zincirleri kırmakta zorlanır. İzin verin sizin için zincirleri ve kilidi kırayım kraliçem."

Başını sallayarak bana doğru geri adım attı. Kolumu beline doladım ve o da elini karnının üzerinde benimkinin üzerine kapadı. Eli benimkinin içinde çok küçüktü ve başı göğüs kafesime ancak ulaşıyordu. Ama birden kafama dank etti....

Beni koruyordu. Şövalye bize yaklaşırken bana gücünü, dokunuşunu, sevgisini bir kalkan gibi sunuyordu. Tanza bana işkence ederken kafamın içinde beni tekrar tekrar öldüren şövalye.

Çenemi öyle bir sıktım ki neredeyse bir dişimi kıracaktım. Kraliçem. Beni koruyordu. Onu tekrar kollarıma almamak için elimden gelen tek şey buydu. Ya da daha iyisi, onu en yakın yatağa taşımak ve yüzümü kalçalarının arasına gömmek.

Guillaume ağır bıçağın ucunu bir halkaya geçirdi ve zinciri dikkatle açmaya çalıştı. Kilit takırdayarak yere düştü ve geri adım atarak bakışlarını benimkilere dikti. Kusursuz bir beyefendi ve onurlu

Tapınak şövalyesi bir an bakışlarımı tuttu ve sonra başını eğdi. Bana doğru. Ona değil.

Aramızdaki bağlar o kadar güçlüydü ki, Guillaume'un kafama yerleştirilen ürpertici anıları algılamakta zorluk çekmediğinden eminim. Yaşanmamış, asla yaşanmayacak ama yine de acı veren anılar. Adam da işkence görmüştü, hapishanede fiziksel olarak, sonra da ilk kraliçesi tarafından zihinsel ve duygusal olarak. Bunun bir erkeği nasıl etkilediğini ilk elden biliyordu. Özellikle de güçlü bir koruyucu olmaya alışmış bir adamda.

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Ve bu küçük saygı ve onur jesti için ona daha fazla saygı duydum.

Kraliçemi tamamen korumak için onu arkamdan itme dürtüsüne direnerek, avucumu ağır kapıya dayadım ve iterek açtım. Menteşeler kullanılmamaktan inliyordu. Guillaume içeri süzüldü, onu Xin ve Itztli izledi, ikisi de hâlâ yer değiştirmişlerdi, güçlü burunları fazla mesai yapıyordu. Bağlarımız sayesinde, duyuları beni zengin renkler ve koku dokularıyla doldurdu. Kalın, eski toz. Bakır pası. Bir parça çürüme. Hayır, çürük kokusu değil. Son derece eski, yıpranmış, kurumuş.

"Bir mumya," diye fısıldadı Shara. "Ama kim o? Eğer öldülerse, bu koruma neden?"

İleri doğru adım attı ve ben de onunla birlikte süzüldüm, adımlarını engellemesem ya da onu geride tutmaya çalışmasam da vücuduyla temas halindeydim. Penceresi olmayan küçük bir hücreye girdik. Hava yoğun ve ağırdı. Kanlılardan biri bir düğmeyi çevirdi ve koridor ani bir ışıkla doldu, hücrenin içine yayıldı ve odanın ortasındaki bir masayı aydınlattı.

Nevarre, Mehen ve Llewellyn ile birlikte kapıda bekleyerek arkamızı korudu.

Masa bir doktorun muayenehanesindeki muayene masasına benziyordu. Üstünde, sararmış paçavralara sıkıca sarılmış, televizyon mumyasına çok benzeyen bir ceset yatıyordu. Daha fazla gümüş zincir cesedi masaya sıkıca bağlamıştı ve göğsünün üzerinde sarımsaktan bir çelenkle birlikte ağır bir haç duruyordu.

"Gümüş, tuz, sarımsak, kutsal nesneler," diye fısıldadı Guillaume. "Sanki akıllarına gelen her şeyi koğuşa atmışlar."

Elini cesedin üzerine uzattı ve elini cesede dokunmadan boylu boyunca aşağı çekti. Sanki sadece kendisinin duyabileceği bir şeyi dinliyormuş gibi gözleri kapandı ve başı öne eğildi. "Hapishane gümüş zincirler ya da ölüm bile değil. Onun hapishanesi tam ve mutlak karanlıktır." Gözleri

Guillaume'un bıçağı gibi parlayarak açıldı. Sert, soğuk çelik. "Ra'nın takipçilerinden biri."

Guillaume tam olarak hareket etmedi ama elindeki bıçak daha büyük, daha uzun ve mummyayı tek bir güçlü darbeyele parçalamaya hazır görünüyordu. "Mısırlı mı?"

"Hayır. O değil..." Tiksintili bir iç çekti. "İsis gibi hissettirmiyor. Onu düşündüğümde kumları görüyorum ve çöl rüzgârının kokusunu alıyorum. Onun piramidini ve üzerinde asılı duran ayı görüyorum. Ya da saçlarının yüzüme savrulduğunu hissediyorum ve yasemin kokusu alıyorum."

"Ondan ne hissediyorsun?" Ben sordum.

Ağız düz, sert bir çizgi halinde gerildi. "Güneş ışığı ve kan."

İtztli homurdandı. *Kürkü* boynuna dolandı ve omurgasından aşağı doğru inmeye başladı:

Tenochtitlan'ın Aztek güneş tanrısı.

Sekizimiz de hep bir ağızdan "Siktir," dedik.

SHARA

Mumyalanmış cesetten geri çekildim, zihnim hızla çalışıyordu. Gerçekten de eski ve... derin hissettiriyordu. Aklıma gelen tek kelime buydu. Kişilik ve irade gücü, Tepeyollotl ve yüzyıllar önce tapınılan tanrılar gibi ana kaya kadar eskiydi.

"Keisha Skye neden Aztek güneş tanrısını bodrumuna hapsedsin ki?"

"Vega biliyor olabilir," dedi Rik. "Skye'ın alfası olarak burada neler olup bittiğini bilmesi en muhtemel kişi o. Gerçi Tanza'dan haberi yok gibi görünüyordu, kim bilir."

Bir an için, ölü kraliçeye bir kez daha sempati duydum. Yıllar önce herkese öldüğünü söylediğim kızım kadar büyük bir sırrın bodrumda saklandığını hayal bile edemezdim...

Alfa'm ise bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

Rik'ten böyle bir sır saklamayı hayal bile edemezdim. İstesem bile, ki istemiyordum, bunun mümkün olacağını sanmıyordum. Aramızdaki bağlar çok derindi. Bu tür bir sırrı saklamak için çok fazla kan paylaşmıştık. Bu bağ, o beni korumak için kendini feda ettiğinde benim de onu kurtarmamı sağlamıştı.

Keisha'nın tüm gücüne ve bu kulede yaşayan pek çok kardeşine rağmen, çok yalnız olmalıydı. Sonunda Tanza'dan başka kimsesi kalmamıştı.

"Onu diriltecek misin?" Rik sordu.

Yapıp yapamayacağımı değil, yapip *yapamayacağımı* sordu.

Gücüm, uzun süredir kayıp olan bir tanrıyı diriltebilecek kadar büyüktü. Bu mide bulandırıcı bir farkındalıktı. Bu muazzam sorumluluk kalbimin üzerinde ezici bir kaya gibi ağırlaşıyordu. Eğer bir hata yaparsam, bu sadece beni değil, dokuz Kanımı da incitecekti. Hayır, *on* kanımı. Llewellyn annemin alfası olabilirdi ama benim kanımı almıştı. İstesem de istemesem de o artık benimdi.

Ya bu mumyayı diriltirsem ve Ra'nın planının başından beri bu olduğunu keşfedersem?

"Kraliçem," dedi Tlcel, dikkatimi ona çekerek. "İhtiyacınız çok büyük olmadığı sürece Huitzilopochtli'yi diriltmemenizi tavsiye ederim. Gördüğüm şey..."

Geçidin diğer tarafında gördüklerimizi hatırlayınca omuzları ürperdi. Çoğunlukla Xochitl'e konsantre olmuşum, böylece onu yakalayıp dünyamıza geri çekebilecektim ama altımızda bekleyen insanları hatırladım. Tuhaf görünüyorlardı ve bu bana kardeşinin bağından aldığım parçaları hatırlattı. Itztli, Derisi Yüzülmüş Tanrı'nın soyundan gelen bir Kan olduğunu ve insanların derisini tamamen soyup kraliçesine giymesi için vermeyi sevdiğini söylemişti.

Gökyüzünden düşerken bizi yakalamak için bekleyen o "insanlar" bütün bedenlerden ziyade boş derilere benziyorlardı. Gözlerinin ve ağızlarının olması gereken yerlerde altın ışık huzmeleri parlıyordu.

"Tlcel sözlerine şöyle devam etti: "Tek bir festival sırasında ona yüzlerce kurban verilmesi hiçbir şey değildi. "O Tenochtitlan'ın, savaşın ve güneşin koruyucu tanrısıydı. Templo Mayor'un merdivenleri onun kutsal günlerinde kandan kırmızıya boyanırdı. Ve bu Ra onu bozmadan önceydi."

"Bu acele bir karar vermek için çok riskli," dedim sonunda. Dalgınca, derime gömülü, parıldayan kırmızı yılan dokundum. Başı sağ göğsümün üzerindeydi ve vücudunun geri kalanı boynumun etrafında kıvrılmıştı. "Coatlícue'yu Yılan Dağı'nda gördüğümde, oğluna kavuşabilmesi için Ra'yı öldürmemi istedi. Huitzilopochtli, Ra ile hesaplaşmamızda kilit rol oynayacak ama henüz nasıl olacağını bilmiyorum. Eğer onu çok erken geri getirirsem..." Başımı salladım. "Nerede olduğunu biliyorum. Keşke Keisha Skye'in onu neden ya da nasıl

onu bodrumda kilitli tutuyordu. Ra'dan bir hediye miydi? Yoksa Ra'ya inat onu hapsedmiş miydi?"

Guillaume ekşi ekşi homurdandı. "Emin olmanın tek yolu piçi uyandırıp ona sormak."

Llewellyn'e döndüm. O da Keisha tarafından hapsedilmişti. Gözleri oyulmuş, başı deri bir kukuleta ile kapatılmış ve vücudu zar zor yürüyebileceği kadar ağır zincirlerle bağlanmıştı. "Keisha'nın sahip olabileceği diğer mahkûmlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Sanki karanlık bir pencereden bir kıvılcım geçmiş gibi ara sıra parlayan kara gözleriyle bana sabit bir şekilde baktı. Gözlerini iyileştirmiş ve gücünü geri kazandırmıştım ama annemin alfası olması dışında onun hakkında çok az şey biliyordum.

Bir de ona ihtiyacım olduğunda yerimde olabilmek için yirmi yıl boyunca düşmanı tarafından hapsedilmesine ve işkence görmesine kendi isteğiyle izin vermiş olması. Bu bana onun sadakati ve onuru hakkında çok şey anlatıyordu.

"Ne yazık ki hayır kraliçem. Bu kattan uzak tutuldum ve çocuk ya da bu hücre hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yine de merdivenlerin üstünde neler olup bittiği hakkında çok şey biliyorum."

Başımı salladım ve hücreden çıkmak için döndüm. Onun hakkında ne hissettiğimden henüz emin değildim. Bir Aima'nın benim Kanım olup olmadığını kontrol etmek için kullandığım goblenin içindeydi. Ona kanımı verme kararından şüphe duymuyordum ve kesinlikle onu Skye'ın insanları tarafından kapana kısılmış ve sakat bırakmazdım. Ama gerçekten *benim Kanım* olması gerekiyor muydu? Yoksa her zaman annemin mi olacaktı? Bunun bir önemi var mıydı? "Yarın oturup aklına gelen her şeyin üzerinden geçmeliyiz."

"Benim için bir zevk olacak, kraliçem."

Tüm Kanım dışarı çıkana kadar bekledim ve dikkatimi kapıya çevirdim. "Sence bir nöbetçi koymamız gerekiyor mu? Ya da bu zincirleri tekrar yerine takmanın bir yolunu bulmalı mıyız?"

Üstümüzde bir şey hışırdadı. Guillaume'un bıçağı parlıyordu. Rik beni sıkıca kavradı, beni arkasına itmeye ya da kollarının arasına almaya hazırды. Xin ve Itztli vahşi hırıltılarla çömelmişlerdi.

Tavana yakın havalandırma deliğinde küçük gözler parladı. Havalandırma, küçük bir kemirgenin içeri girip duvardan aşağıya doğru koşmasına neden olacak kadar yamuktu.

Mehen homurdandı. "Sıçanlardan nefret ediyorum. Hapisteyken çok fazla yedim. Tatları bok gibi. Kelimenin tam anlamıyla."

Farenin yaklaşmasını izlerken aklıma bir fikir geldi. Taş işçiliğindeki zayıf bir çıkıntı boyunca koştu ve sonra emirlerini bekliyormuş gibi bana bakarak oturdu.

"Fareler karanlık yaratıklar olarak mı kabul edilir?"

"Elbette," diye yanıtladı Mehen. "Bu yüzden benim hapisane inime geçebilirler. Yarasalar, kargalar, yılanlar, örümcekler. İnsanların normalde korktuğu her şey ve iyi bir sebep."

Belki de karganın yuvasına saçımdan bir tutam istemesinin nedeni buydu. Nevarre'nin kuzgunu yüzünden dost canlısı olduğunu düşünmüştüm ama belki de babamın gücüne karşılık vermişti. "Fare dilini bilen var mı?"

"Siktir, hayır. Onları yedim. Onlarla konuşmadım. Konuştum ama hiç cevap vermediler." Mehen yüzünü buruşturarak başını salladı. "Sonlara doğru biraz delirdim. Sırf o dayanılmaz sessizliği daha fazla duymamak için her şeyle ya da herkesle konuşabilirdim."

Huysuz ejderhamın uzun süren hapis hayatından sonra bolca şefkate ve arkadaşlığa ihtiyacı vardı. Onu ne kadar seversem seveyim, acısı birkaç gün ya da hafta içinde geçmeyecekti.

Gözleri parladı ve sertçe yutkundu. Düşüncelerimi duymuştu, ancak ona ya da Kan'dan herhangi birine bu kadar yüksek sesle yayın yapmak istememiştim, kasıtlı olarak değil. Aramızdaki derin bağın bir başka yan etkisiydi bu ve en derin, en gizli düşüncelerimi kazara açığa çıkarsa bile bunu tamamen benimsemiştim. Mehen başka bir şey söylemedi ama bir adım daha yaklaştı ve avucunu sırtımın küçük kısmına koydu.

Dikkatimi tekrar fareye çevirdim. "Beni anlıyor musun?"

Gıcırdadı ve başını salladı, bıyıkları heyecanla çalışıyordu. Kız. Bundan emindim. Koridorun ışığı açıkken bile etrafımdaki karanlık güç akışını hissedebiliyordum. Bu akıntılar, bu hücrede kilitli bir mummyadan, kendisini anlayan ve hizmetlerine değer veren bir kraliçeye hizmet etmeye hevesli bir fareye kadar her şeyin yanından geçip gittiklerine dair bir his taşıyordu.

"Bu hücreyi izleyebilir ve odaya girmeye ya da odadan çıkmaya çalışan biri olursa beni uyarabilir misin?"

Başını salladı ve tekrar ciyakladı, fare dilinde takip edemediğim karmaşık bir yanıtı. Ne dediğini anlamaya çalışarak karanlık gücü dinledim ama bana tek söylediği niyetiydi. Bana hizmet etmek istiyordu. Küçük cüssesine rağmen heyecanı gücü bir baharat yumruğu gibi tatlandırıyordu. Bana baktı, burnu seğiriyordu ve ondan bir bekleyiş hissettim. Umut. Beklenti.

Tabii ki. Bir çeşit ödeme ya da en azından bir takas istedi. Kuzgun saçımın bir tutam istemişti. Farenin ne teklif edeceğinden emin değildim ama kanımın evrensel bir para birimi olduğunu düşündüm. Kanımdan güç kazanacaktı ve bu ona benimle bir bağ sağlayacaktı. Yine de ne dediğini anlayabilmek için onun kanını tattığımı düşünemiyordum.

İşaret parmağımı ona doğru uzattım. Titredi, bıyıkları hızla hareket ediyordu. Gözleri kapandı ve bir hata yaptığımdan korktum. Belki de kan teklif ederek onu aşağılamıştım. Sıçanlar doğada vampir değildir.

Ama sonra parmağımı küçük patileriyle kavradı ve yüzünü parmağımın ucuna sürttü. Onu aşağılamadığım için rahatlamış bir şekilde parmağımla başının üstünü okşadım.

Başını hafifçe çevirdi ve parmağımın ucunu ısırdı. Derimi delmekte hiç zorlanmayan keskin dişleri vardı. Yarayı nazıkçe yaladı ve sonra beni serbest bıraktı. Parmaklarımla sırtını okşadım, kürkünün yumuşaklığının tadını çıkardım. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Gıcırdayarak havalandırma deliğine geri döndü ve oradaki karanlıkta pozisyon aldı.

Koridorda asansöre doğru yürürken Mehen elimi tuttu ve yaralı parmağıma kaşlarını çatarak baktı. Sadece küçük bir ısırtıktı ve en azından insanlar gibi enfeksiyon taşıyabileceğimizi düşünmüyordum.

Sonunda homurdandı. "Onun türünden bu kadar çok yediğim için neredeyse pişmanım." Sonra dilini yaranın üzerinde gezdirdi ve emebilmek için parmağımın ucunu ağzına aldı. İyice.

Gözlerinin zümrüt gibi parlamasına neden olan kısık onay iniltisini tutmaya çalışmadım.

"Yaranın temiz olduğundan emin olmalıydım."

"Evet, tabii," diye homurdandı Rik, gerçek bir sıcaklık duymadan. "Bence sen sadece biraz fare tükürüğüne susamıştın."

Mehen ilk kez gerçekten güldü. "İçine kraliçemin kanı karışmış olsa bile fare sidiği içerdim."

Bu düşünce beni ürpertti ama kanımın geri kalanı "Katılıyorum" dedi.

SHARA

W Asansörün kapıları açıldığında Gina, Skye Tower'dan yakın zamanda ayrılmayacağımızı söyleyen sert bir bakışla beni bekliyordu.

"Bir sorunumuz var."

İç çekerek başımı salladım ama Rik'ten beni yere bırakmasını istemedim. Eğer kraliçe seviyesinde bir şey yapmam gerekiyorsa, enerjimi mümkün olduğunca koruyacaktım.

"Rosalind Valois bana ulaştı ve Keisha'nın kardeşi olduğu için Skye Evi'ni devralacağını belirtti."

"Cehennem gibi olacak."

"Konuyu Üçlü'ye götürebilirdi, ancak bunun onun açısından bir blöf olduğunu düşünüyorum. Keisha ile olan kardeşlik ilişkisi en azından benim anladığım kadarıyla zayıf bir şekilde tanımlanmıştı. İkisi de diğer kraliçenin kendilerine tabi olduğunu iddia ediyordu ama doğal olarak gerçek bir kardeşlik ilişkisinde bu mümkün değil."

Aklıma bir fikir gelince dudaklarım kıvrıldı. "Ona kardeşlik ilişkisini zorlamak istiyorsa Isador Evi'ne gelip beni kraliçesi olarak kabul edebileceğini söyle. Keisha artık aramızda olmadığı için onu onun yerine kardeş yapmaktan heyecan duyarım."

Gina güldü. "Bunu ona söylemek büyük bir zevk olacak. Emin olmak ve güçlü, birleşik bir cephe ortaya koymak istiyoruz. Bu da bölgeyi sizin için elinde tutacak oldukça güçlü bir kardeşin mümkün olan en kısa sürede buraya yerleşmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Birkaç adayınız var mı?"

Başını salladı. "Keisha'nın ölümünden sonra kalan tüm kraliçe kardeşlerle görüştim. Söyleyebileceğim kadarıyla çoğu oldukça zayıf, ancak güçlerini siz çok daha iyi değerlendireceksiniz. Güç ve itibar sahibi olan birkaç kişi var ki onlarla tanışmanı ve kendini değerlendirmeni istiyorum."

"Ne kadar güçlü olduklarını anlayabilecek miyim? Kanlarını almadan önce bile mi?"

Gina başıyla onayladı. "Biraz tecrübe gerektiriyor ama benim için havadaki bir ağırlık gibi. Zayıf bir kraliçe kum tanesi gibidir. Can sıkıcıdır ve rüzgâr yeterince sert eserse biraz acıtabilir ama sonuçta tehlikeli değildir. Diğerleri daha çok çakıl taşı ya da biraz daha büyük taşlar gibidir. Gerçekten güçlü kraliçeler isterlerse nefes almayı zorlaştırabilirler. Sanki havayı güçleriyle tıkararak ölümlüler için nefes alınamaz hale getirirler."

"Bunu yapmıyorum, değil mi?"

Gülümsedi ve kolumu okşadı. "Kasten değil."

Guillaume nefesinin altından homurdandı. "İstesen havayı beton ve granitten yapılmış sağlam bir duvar gibi ağırlaştırabilecek kadar güçlüsün."

Gücümün tamamen habersiz olduğum bir başka yönü. "Nefes almanı zorlaştırdığımda bana söylemeni istiyorum. Bu şekilde ne yaptığının ve yayınladığının daha fazla bilincinde olabilirim. Kasıtlı olmadıkça diğer kraliçelerin ne kadar güçlü olduğumu bilmelerini istemiyorum."

Gina başını eğdi. "Elbette kraliçem. Bu akıllıca bir strateji." "Gece için ayrılmadan önce bir kardeş seçmeli miyim?"

Özür dileyerek başını salladı. "Eğer başarabilirsen en iyisi bu olur. Bu şekilde sen dinlenirken o senin için çok çalışabilir. Ayrıca, resmi bir kardeş edinmek sana daha fazla güç sağlayacaktır, böylece kendi rezervlerini daha fazla kullanabilirsin."

Yüzümü buruşturdum ama başımı salladım. "Yatağı ve kanı severek düşünüyordum ama sanırım biraz daha bekleyebilirim. Keşke bu kadar gösterişli olmayan temiz kıyafetlerim olsaydı. Bu elbise amacına hizmet etti ama dantelleri cehennem gibi kaşıntıdırıyor."

"Winston özel bir odada, seçebileceğiniz bazı kıyafetlerle birlikte bekliyor."

"Tanrıçaya şükürler olsun. İkinizi de kutsasın."

Resmi sunum salonunun dışında küçük bir odada konuşlanmış olan Winston bana birkaç tane daha az resmi elbise, birkaç pantolon takım ve evet, hatta kot pantolon getirmişti. Tabii ki ben ikincisini ve yumuşak, kabarık bir

kazak. Formalitelerin canı cehenneme. Eğer kardeş mülakatlarına girmek zorunda kalsaydım, o zaman tanrıça tarafından rahat olurum. Ama belki de bunun için fazla zaman harcamam gerekmezdi.

Llewellyn'in bağını çektim ve o da hemen benimle, Rik'le ve Nevarre'la birlikte içeri girdi. "Kraliçem."

Kanının kokusu dişlerimin zonklamasına ve aşağı inmesine neden oldu. Ondan beni beslemesini istemeye niyetim yoktu ama şimdi kanının kokusunu alınca tek düşünebildiğim buydu. Kanayan bileğini uzattı, delikler ya da yırtıklar yerine düzgün bir kesik vardı, bu da bana bunun muhtemelen Guillaume'un işi olduğunu söylüyordu.

"Emin misin?"

Llewellyn'in gözleri parladı ve koyu renk gözlerinden çıkan kıvılcımlar bir meteor yağmuru gibi hızlandı. "Size dilediğiniz şekilde hizmet etme kararlılığımdan şüphe ettiyseniz beni affedin kraliçem. Serbest bırakıldığımda sizi daha önce memnuniyetle beslerdim ama sizin daha acil ihtiyaçlarınız vardı."

"Sadece... Um..."

Rik'e baktı, kaşları çatılmıştı. "Bir sorun mu var alfa?" Rik'in dudakları büküldü. "Kraliçemiz Kan'ından *her* şekilde zevk alır."

Llewellyn başını salladı, kaşları hâlâ çatıktı. "Eğer anladıysam, bu bir sorun olmaktan çok uzak. Tekrar hizmet etmeye hevesliyim. Isador kraliçesinin dönüşü vaadi beni karanlığı kucaklamaktan ve istediğim gibi katliam yapabilmek için köle olmaktan alıkoyan tek şeydi."

"Sen onun annesinin kanındansın. Daha da ötesi, sen onun alfasıydın."

"Ah." Llewellyn bakışlarımı karşıladı. "Onun hakkında ne bilmek istersiniz kraliçem?"

Aklımda binlerce soru uçuşuyordu. Annem hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Ne zamandır beni doğurmaya çalışıyordu? Planını harekete geçirmeye ilk ne zaman karar vermişti? Babama ne zaman gitmişti? Ama şu anda en önemli soru... "Sen onun olsaydın... Sen de benim olsaydın nasıl hissederdim bilmiyorum."

Gözleri tekrar büyüdü ve yardım için Rik'e baktı. "Ama ben zaten sizinim kraliçem. Kanınızı içtim."

"Yatakta demek istedi."

"Annemi becerdim diye beni becermek istemiyor musun?"

Yavaşça bana doğru gelirken gözlerini kırpma sırası bendeydi, gözleri sonsuz kayan yıldızlar gibi dönüyordu.

"Ya sana teyzeni de becerdiğimi söylesem? Ama başka kimseyi becermedim, çünkü sadece Isador kraliçelerini becerebilirim. Damarlarımda dolaşan kanda bu kodlanmış. Isador kraliçesi olmayan hiçbir kadınla yatmadım ve yatmayacağım. Asla. Yapamam."

Önümde durdu, nazik olamayacak kadar yakındı ama bana dokunmuyordu.

"Keisha ve Kanı beni kullanmak istedi. Beni tahrik etmek için akıllarına gelen her şeyi denediler ama gryphonlar ömür boyu çiftleşir ve ben de Isador Hanesi'yle çiftleştim. Keisha erkeklerine beni birkaç kez becertmekle yetinmek zorunda kaldı ama bırakın arzumu, korkumu bile uyandıramayınca böyle bir spordan çabucak sıkıldılar."

Kanayan bileğini kaldırdı ama sadece saçımın bir tutamını yanağımdan geriye almak için. "Erkek gryphonlar her zaman nadir olmuştur. Bizler ailedeki tüm dişilere hizmet etmek üzere yetiştirildik. Bu sizi gücendirdiyse anlarım kraliçem. Yine de dilediğiniz şekilde seve seve hizmet ederim ama bir daha asla bir Isador kraliçesine dokunmadığım için pişman olacağım."

Beynim hâlâ annemi -beni büyüten kadını- ve beni doğuran kadını becerdiği düşüncesiyle bocalıyordu ama onun kanının çekiciliğini inkâr edemezdim. Açlığım öfkeleni, onu tatmak için çok hevesliydim. Anneme ve teyzeme de gitmiş olsa bile. Bileğini kavradım ve yarayı ağzıma götürdüm. Kanının tadına bakarken o düşen yıldız gözleriyle beni izledi.

Tüylerin ve kanatların telaşı içime işledi. Nevarre'den çok Daire gibi kokuyordu. Kedi. Ya da bu durumda aslan. Eğildi, yüksek boyuna rağmen etrafımda dolandı. Rik'in cüssesine sahip değildi ama ondan birkaç santim daha uzundu. Daha önce hiç bu kadar uzun biriyle tanışmamıştım. Kanının tadı ateşli kıvılcımlar gibiydi, öfkesi asla yatıştırılamayacak alevli bir ateşti. Her bir Skye kardeşini neşeyle parçalara ayırır, New York sokakları ölümlerle dolana kadar kanlı parçaları yüksek pencerelerden aşağı fırlatırdı.

Dişlerim ağrıyordu ve onları bileğinin derinliklerine batırmamak için konsantre olmak zorundaydım. Onu ısırmaya gerek yoktu, açlığımın onu benim olarak sahiplenme arzusundan başka. Isador dişlerinin verdiği hissi hatırlamasını sağlamak.

"Sadece dişlerini düşünerek bile beni boşaltabilir." diye fısıldadı zihnime. "Sadece Yüce Olan'ın bu hediyeyi size de vermeyi uygun gördüğünü umabilir ve dua edebilirim kraliçem.

Cevap olarak, dişlerimi ona geçirdim. Bana karşı ürperdi ve yeni bağımızda gryphon'u çılgılık attı. İçinden zevk fışkırdı,

Beni yıkıcı bir selin içindeki küçük bir çubuk gibi sürüklüyordu. Yirmi yılı aşkın süredir gelmemiştir. Bu yükselen boşalmaya direnmek imkânsızdı. İkimiz de titrerken ona yapıştım ve her spazmda ondan içtim.

Nefes nefese beni göğsüne bastırdı ve bileğini muhtemelen beslemem gerekenden çok daha uzun süre ağzıma bastırdı. Yıllardır işkence görmüş ve inkâr edilmişti. Muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta boyunca onu daha sık beslememe ihtiyaç duyacaktı, özellikle de onu bu şekilde bitkin tutarsam.

Ama onun kanından aldığım her yudumun beni anneme daha da yaklaştırdığını hissetmekten kendimi alamıyordum. Neredeyse kanında onun tadını alabiliyordum. Gryphon kanatlarının, pençelerinin ve azgın öfkesinin altında...

Ay ışığı. Kumların üzerinde gümüşün sessiz parıltısı. Dolunayın altında uzanan mükemmel elmaslar ve kristaller.

Anneni her zaman kalbimde ve ruhumda taşıyacağım:

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı: *:Onun geas'ı seni etkilemedi mi? Herkesten daha çok hatırlıyor gibisin:*

"Onun adını söyleyemem ama onunla ilgili anılarımdan mahrum bırakılamayacak kadar çok onun kanını taşıyorum.

İsteksizce diş izlerimi ve bileğindeki ince kesiği yaladım, her damlayı temizlediğimden emin oldum. Yüzüne baktım ve nefesim kesildi. Bir zamanlar koyu renk olan gözleri tamamen kırmızı altın rengine bürünmüştü. Kayan yıldızlar gözlerini tamamen ele geçirmişti.

"Bu gryphon size sonsuz sadakat yemini ediyor, kraliçem."

"Shara," dedim usulca, bakışlarını tutarak. Sadece hizmet ettiği bir sonraki Isador kraliçesi olmak istemiyordum. Beni tanımasını istiyordum. Beni istemesini. Bana ihtiyaç duymasını. Sadece bana.

"Bana ne sormak istiyordun?" Yüksek sesle söyledi, sesi yumuşak bir gürültüydü. "Shara?"

"New York'u benim için elinde tutacak bir kardeşe ihtiyacım var. Keisha'nın iddia ettiği kraliçe kardeşler hakkında ne biliyorsun? Uzak durmam gereken biri var mı ya da benim yerime bölgemi elinde tutabilecek kadar güçlü olduğunu bildiğin biri?"

"Isador'a iyi bir kardeş olabilecek kadar güçlü birkaç kişi var ama size hizmet etmeye layık olduğunu tahmin ettiğim sadece bir ya da iki kişi var. Çoğu Skye'a katılmaya çok hevesliydi ve Keisha'nın onlara yapmalarını emrettiği her şeyi benimsediler."

"Aynen öyle. Bizim için böyle birini talep etmek istemiyorum."

"O halde Virginia ve Alessandra'dan uzak durun. İkisinin de gücü var ama kendilerinden daha aşağı gördükleri insanları istismar etmeye veya onlardan faydalanmaya istekli olduklarına şahitlik edebilirim. İkisi de Keisha'nın son alfası Conall'a işkence etmesini gönüllü olarak izledi. Carys ikisi kadar güçlü değil ama size hitap edeceğini düşündüğüm sessiz bir gücü var. Keisha tüm Ev'inin katılmasını emretmediği sürece işkenceyi asla izlemedi."

"Teşekkür ederim. Bu tam da paylaşabileceğinizi umduğum türden bir bilgi."

Sesi keskinleşti, kana susamış bir niyetle titreşiyordu. "Vega ve diğer Fury'lerle ne yapacağına karar verdin mi?"

"İşkenceye katıldılar mı?"

"Benimkiler mi, yoksa alfalar mı?"

"İkisi de."

"Genellikle alfalar, ama genel olarak erkeklere acı çektirmekten hoşlanıyorlardı, bu yüzden onların çabalarından muaf değildim. Yine de zehirli Kanınız sayesinde intikamımın kısmen alındığına inanıyorum. Beşinin asansörde öldüğünü duydum ve Ashlee en kötü suçlulardan biriydi."

Bu, korktuğum kısımdı. Beynim kaçmak ve başka bir şeye konsantre olmak istiyordu. Bir kardeş seçmek ve kulenin güvenli olduğundan emin olmak gibi yapmam gereken çok önemli şeyler vardı. Hepsi de geçerli ve gerekli görevlerdi.

Ama önce, birkaç kişinin yaşaması ya da ölmesi gerektiğine karar vermek gibi çok tatsız bir görevle yüzleşmek zorunda kaldım. Onların cezalandırılmasından sorumlu olmak istemiyordum ama artık onlar benim sorumluluğumdaydı.

Gina koluma hafifçe dokunarak, "Kararı bu gece vermek zorunda değilsin," dedi. "Önce dinlen. Yarına kadar dayanırlar."

"Yine de yapacaklar mı? Yoksa köleleşip günah listelerine insan ölümlerini de mi ekleyecekler?"

"Eğer dönerlerse, onları hemen öldüreceğiz." Llewellyn'in başı hafifçe eğildi, sanki kaçan avını kilometrelerce öteden jilet gibi keskin görüşüyle fark etmiş gibi bir kuş gibiydi. "O zaman karar vermek zorunda değilsin."

İçimi çektim. "Bu korkakların çıkış yolu."

Gözleri büyüdü ve elime doğru eğilerek parmak eklemlerimi alnına bastırdı. Şaşırmıştım, ne diyeceğimi bilemedim.

"Bağışlayın beni kraliçem." Elimin arkasına nem damladı. "Birden sesiniz annenize çok benzedi."

İyi oldu. Bu, bekleyip ne olacağını görmek yerine bir karar vermem gerektiğini doğruluyordu. "Gina, bu durumda hangi Triune yasaları geçerli?"

"İktidardaki kraliçe olarak, suçlu bulduğunuz herhangi bir suçtan dolayı bu Evdeki tüm kardeşleri ve Kanları yok etmek sizin hakkınız. Skye'ı yeryüzünden tamamen silebilirsiniz ve muhtemelen Keisha ile olan eski bağları nedeniyle bir sonraki adımın onun peşinden gelebileceğinden korkan Rosalind dışında kimse gözünü bile kırpamaz."

"Herkes mi?" Sesim titreyerek sordum. Keisha'nın Öfkeleri'yle başa çıkma konusunda endişeliydim ama herkesin korkudan ölebileceği aklıma gelmemişti. Gerçekten.

Mayte'yi kardeşim yapmaya gittiğimde, halkı ilk başta gergin ve hatta kızgındı, çünkü her şeylerini e l l e r i n d e n alacağımdan korkuyorlardı. Keisha galip gelse ve Zaniyah'ı kardeşleri olarak kabul etse bile, hepsini öldürmeyecekti. Xochitl'i Mayte'den alırdı. Çatışmada Mayte'nin Kanını öldürebilirdi. Mayte'yi yuvasını terk edip buraya, Skye Kulesi'ne gelmeye zorlayabilirdi. Ama geride kalan herkesi öldüreceğini düşünmemiştim.

:Desideria öyle yaptı, ve oldukça sık.: Guillaume'un bağı çelik gibi çınlıyordu. :Kraliçe düştüğünde, yuvayı istediğin gibi kullanabilirsin:

"Bu kadar çok insanın kaçmasına şaşmamalı," diye fısıldadım yüksek sesle, başımı sallayarak. "Sadece Isador Hanesi'ne katılmalarına izin vermeden önce onlardan isteyeceklerimden korktuklarını sanıyordum."

"Zaniyah farklıydı," dedi Gina. "Mayte'yi öldürmek için değil, onu kardeşin olarak almak için gittin. Onun Hanesine sayıları ve sana sağladıkları güç için değer verdin. Skye Hanesi'nin bildiği kadarıyla, Alrik'i neredeyse kaybediyor olmanın intikamını almak istiyor olabilirsin. Ya da Skye'ın senin Kanının kendi Kanı olduğunu iddia etme ve seni buraya resmi iddiasını dile getirmek için sürüklenme cüreti için. Ya da Kanının asansörde seni aşağılaması ve Kanından beslenmesi için. Ya da belki de annen Keisha tarafından bir şekilde aşağılanmıştı. Dedikodular muhtemelen katlar arasında orman yangını gibi yayılıyor. Bu yüzden bu gece bir kardeş seçmek ve bu Evi yıkmak yerine üzerine inşa etme niyetinizi beyan etmek barışın daha çabuk sağlanmasına yardımcı olacaktır."

Derin bir nefes aldım ve bir an içime baktım, vücudumu taradım. Kesinlikle yorgundum, hem siyasetten hem de tehlikeden. Ama henüz rezervlerimi çok fazla kullanma tehlikesiyle karşı karşıya değildim, üç Kanım beni besledikten sonra değil.

Keisha'nın hayatıyla birlikte ne kadar kanını aldığımı düşünmeyi reddettim.

En fazla birkaç saat sonra annemin evine çekilebilir ve Skye Kulesi'ni kendini güçlendirmesi için bırakabilirim.

"Isador Kulesi," diye gürledi Rik yanımda.

Dudaklarımı bükerek başımı salladım. "Bunu da yapılacak milyonlarca şey listemize ekle. Binamdaki Skye Kulesi'ne dair tüm referansları kaldırmamız gerekiyor."

Gina gülümsedi. "Zaten listede var kraliçem, gerçi liste şimdiden yaklaşık *iki* milyon uzunluğunda. Eğer vaktiniz varsa, bu da beni sizinle konuşmak istediğim diğer konuya götürüyor."

Llewellyn dudaklarını tekrar elimin arkasına koyarak bakışlarımı kendisine çekti. Bu kez dilini parmak eklemelerimin üzerinde gezdirdi ve o için için yanan yıldız gözlerini bana dikti. "İzninizle kraliçem, onunla tanışabilmeniz için gidip Carys'i getireceğim."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim, böylece etkileyici boyuna doğru doğrulurken parmak uçlarımı yanağında gezdirebildim. "Teşekkür ederim, Kanım. Önce onunla özel bir görüşme yapmak istiyorum, sonra da resmi kardeş törenini ayarlayacağız. Yine de Keisha'nın taht odasını kullanmak istemiyorum. Binada herkesin beni duyabileceği kadar büyük başka bir yer var mı?"

"Balo salonu. Sizin için hazırlamalarını söyleyeceğim."

Başımı salladım, o da geri çekildi, başını bir kez daha eğdi ve sonra topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

"Gideyim mi?" Nevarre çoktan kapıya dayanmış, sordu. "Hayır, kal. Başka ne konuşmak istiyordun Gina?"

"Bence Madeline ikinci consiliarius olarak ekibinize mükemmel bir katkı sağlayacaktır."

Gina'yı kaybetme ya da herhangi bir şekilde onun yerine geçme düşüncesi içimde bir duygu dalgası yarattı. Ona bağımlıydım. İlk iki Blood'ım beni bulduktan sonra bana yardım eden o olmuştu. Hayatım boyunca farkında olmadan kaybettiğim her şeyle bağlantım oydu.

Sonra *ikinci* consiliarius dediğini fark ettim. Beni terk etmiyordu. "Tabii ki seni terk etmiyorum," diye ukalaca karşılık verdi, ama gözleri ağlamaklıydı ve koluma tekrar hafifçe dokundu. Tepkim yeterince güçlü olmalı ki duygularımı bağında hissetmişti. "Yardım için kesinlikle başka yerlere bakabiliriz, ancak Skye mirasını düzenlemek ve sizinkiyle birleştirmek için birkaç personel işe almamız gerekecek. Bu çok zor bir iş değil.

Ancak holdingler bu kule gibi önemli şehirlerde bulunuyor ve Isador holdinglerinin olmadığı bir şekilde toplumun demirbaşları. Madeline'i ve tüm ekibini sizin yanınıza getirmek daha kolay olur, o zaman o ve ben uygun gördüğünüz şekilde birlikte çalışabiliriz."

"Bu çok mantıklı," diye yavaşça cevap verdim. "Sadece ona güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim. Mayte Bianca'ya güvendi ve bak ne oldu."

Eski Zaniyah consiliarius, Hanedanı'na Ra'ya ihanet etmişti ve varisleri, değerli küçük bir kız olan Xochitl, bu ihanetin bedelini neredeyse ödüyordu.

"Ve sen de onunla." Rik beni kendine doğru çekti. "Senin güvenliğinin konusunda Blood'dan başka kimseye asla güvenmem."

Gina'nın yüzü pürüzsüz, mükemmel bir maskeye dönüştü. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, asla benim Kan'ım olamayacaktı.

Elini tuttum ve diğer kolumla ona sarılabilmek için ona yaklaştım. Doğal olarak Rik de benimle birlikte hareket etti ama ona dokunmadı. Sadece bana. "Sana sonuna kadar güveniyorum, Gina. Kan bağın olsun ya da olmasın. Ben de Winston'a güveniyorum. Siz benim ailemsiniz."

Nevarre bir şey söylemedi ama hâlâ kapıda beklediğini hissediyordum. Tek başına.

"Gel bana kuzgunum."

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde yanımdaydı ve diğer kadına dokunmadan kolunu dikkatlice belime doladı.

"Hepiniz benim ailemsiniz."

Rik dudaklarını saçlarıma bastırdı ve ağzını hafifçe ileri geri hareket ettirdi. "Sen bizim her şeyimizsin kraliçem. Siz *benim* her şeyimsiniz. Gina ve Winston'ı aileniz gibi sevdiğinizi bilsem de, alfanız olarak söylüyorum, güvenliğiniz için Blood'dan başka kimseye asla güvenmeyeceğim. Bu onlara güvenmediğim anlamına gelmiyor. Hiç güvenmiyorum. Biraz Aima kanı taşıyan çoğunluk insanların olabileceği kadar sadık olduklarına inanıyorum. Ama onlar Kan değiller ve asla da olmayacaklar. Bianca gibi onlar da tehlikeye atılabilirler."

"Bir Kan'ın tehlikeye atılamayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Asla," diye yanıtladı. "Sığ bir Kan bağıyla bile onların kalplerini ve zihinlerini bilirsin. Ne kadar derine gömmeye çalışırlarsa çalışsınlar, sırlarını ortaya çıkarmak için gücünü kullanabilirsin. Eğer başka bir kraliçe ya da tanrı onların içine bir büyü, geas ya da başka bir tuzak yerleştirmişse, bunu hissederdin. Sadece senin kanın bile ona saldırabilir. Ne kadar çok kan paylaşırsanız, bağ o kadar derinleşir ve

Sen bizi seve seve besleyen bir kraliçesin. Kimse sizden saklanamaz."

Onun sözleri içimde bir şeyleri tetikledi. Zerre kadar bile olmayan küçük bir tohum gibi, bu fikir hafifçe filizlendi. Kanım gücümün anahtarıydı.

Ve kime güvenebileceğimin anahtarı.

Hiç çaba sarf etmeden, Gina'nın zihnine, aniden açılan bir kutu gibi erişebiliyordum. Beni dışarıda tutmak için kullanmaya çalıştığı zincirler ne kadar güçlü olursa olsun, kanım onu bir anahtar gibi açıyordu. Denememişti, hem de hiç, ama herkesin sırları vardı. Niyetini hissetmiş olsam da o bir istisna değildi. Bu sırrı bana zarar vermek gibi kötü niyetli bir arzuyla saklamamıştı. Aksine, utancından, geçmişinden gelen bu eşyayı o kadar derine saklamıştı ki, kendisi bile neredeyse unutmuştu.

Neredeyse. Ama tam olarak değil.

Sadece Büyükanne Paula'dan bahsetmesinin ve annesinden hiç bahsetmemesinin bir nedeni vardı. Janae Talbott, Isador Hanesi'ne ihanet etmişti. Annemin kraliçeliği döneminde bu suçun bedelini hayatıyla ödemişti. İdamı, aileme ihanet ya da uygunsuzlukla ilgili en ufak bir ipucu bile olmadan hizmet etmiş olan Talbotts soyuna saygıdan dolayı sessizce yapılmıştı. Esetta'nın yakın çevresi ve Talbotlar dışında kimse bilmiyordu bile.

Paula consiliarius olarak hizmet vermeye devam etmiş ve Janae'nin yokluğunu telafi etmek için Gina'yı aile işine planlanandan daha erken getirmişti.

Janae'nin ölümünü hak edecek ne yaptığını merak ettim. Cevap Gina'nın kafasının içindeydi, gömülü ama hafifçe görülebilen bir şeyin parıltısı. Biraz çabayla bu bilgiyi ortaya çıkarabilirdim.

Ama benim için yaptıklarına duyduğum saygıdan dolayı bu sırrı saklı tuttum. Bilmeme gerek yoktu.

Zihnine dokunuşum o kadar hafif olmuştu ki, geçmişine musallat olan karanlık sırrın o anlık görüntüsünü gördüğümü bile bilmiyordu. Bu beni onun hakkında daha az düşündürmedi. Ona hâlâ sorgusuz sualsiz güveniyordum. Tüm hayatı boyunca bana karşı kapalı olduğu tek şey buydu ve kanımdan sadece birkaç yudum alarak zihnini o kadar açmışım ki bu bilgiyi denemeden bile öğrenmişim.

"Madeline senin yaptığın gibi kanımı almayı kabul eder miydi?"

Gina'nın gözleri büyüdü. "İsteğiniz buysa ona sorarım elbette. Neden istemediğini anlamıyorum. Bu büyük bir onur."

"Bunu onu onurlandırmak için yapmazdım, yine de böyle düşünüyorsa benim için sorun değil. Bana asla ihanet edemesin diye yapardım."

"Ona soracağım." Gina benden uzaklaştı ve gülümsedi ama yanaklarının pembeleştiğinden ve bakışlarımı tam olarak karşılayamadığından emindim. "Llewellyn'in bahsettiği üç kraliçe hakkında da birer özet hazırladım. Dosyanın içindeler." Başını pencerenin yanındaki masaya doğru salladı. "Bu kadar kısa sürede fazla bir şey öğrenemedim ama en azından soylarına erişebileceksin. Görüştüğüm kraliçeler arasında en iyi seçeneğin onlar olduğu konusunda ona katılıyorum."

"Teşekkür ederim, Gina. Cidden, sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Güldü, daha çok kendisi gibiydi ve kapıya doğru yürüdü. "İdare edersin. Kapının önünde bekleyen ve Isador'a hizmet etme şansı için yalvaran binlerce adayın olurdu."

"Hiç kimse senin yerini dolduramaz." Sesimi hafif ve alaycı tuttum, ancak her kelime kesinlik ile yankılandı.

Kapıdan döndüğünde bana tüm yüzünü aydınlatan güzel bir gülümseme verdi. "Size hizmet etmek benim için büyük bir onurdu Majesteleri ve Yüce Olan'ın lütfuyla çok uzun süre hizmet etmeyi umuyorum."

SHARA

I En sevdiğim yerde, Rik'in kalçalarının arasında oturmuş, kollarını bana dolamış, bu yeni kraliçeyle tanışmayı bekliyordum. Üstümü değiştirdiğim oda sessiz ve tüm kanımı alacak kadar büyüktü, bu yüzden onunla burada buluşmaya karar verdim.

Nevarre daha önce kullandığım büyük sandalyeyi getirmişti ve arkadaşı karşımda oturuyordu, güvenli bir mesafede ama rahatça sohbet edebileceğim kadar yakındı. Carys'le tanıştıktan sonra, anlaşmamızı resmileştirmek için hızlı bir sunum yapıp eve gidebileceğimi umuyordum.

Mayte ile ilk kez karşılaştığım zamanki gibi korkmuş ya da gergin değildim. En güçlü Triune kraliçelerinden biri olan Marne Ceresa ile aynada karşılaşmıştım. İlk geldiğimizde Keisha'nın saldırısından kurtulmuştum. Güçlü, kadim tanrıçalarla yüz yüze tanışmıştım. Bir daha asla bir Aima kraliçesiyle karşılaştığımda gergin olacağımı sanmıyordum.

Gina'nın üç kraliçe adayı hakkındaki dosyası azdı ama Llewellyn'in değerlendirmesiyle birleşince sadece Carys Tylluan'la tanışmayı önemsedim. Galler'in bahar tanrıçası Blodeuwedd'in soyundan geliyordu. Tylluan Hanesi'nin şöhret iddiası, bir zamanlar yuvalarının bulunduğu efsanevi batık krallıktı. Bu krallık birkaç yüz yıl önce ortadan kaybolmuş ve onlar da birkaç yüz yıl daha Llys Hanesi'ne katılmış, ancak sonunda Skye Hanesi tarafından yutulmuşlardı.

Bir noktada, Keisha Skye yuvalarını ziyaret etmiş ve Carys'i New York'ta kalıcı olarak yaşaması için seçmişti. Gina bir neden belirtmemişti ama ben bunun Carys'in gücü yüzünden olduğunu tahmin etmiştim. Keisha güç tabanını mümkün olduğunca yoğunlaştırıyordu.

"Burada Llewellyn ile birlikte. Guillaume bizim bağımızda dedi. Itztli, Tlcel ve Nevarre ile birlikte kapıda nöbet tutuyordu. Rik, bu bilinmeyen kraliçeyle herhangi bir sorun yaşamamız ihtimaline karşı Xin'den görünmez olmasını ve bana yakın durmasını istemişti. Mehen diğer tarafımda duruyordu ve sert bakışları hazırды: Daire ve Ezra da onlara katıldı. Onun kendi kanı yok:

Teşekkürler, G. İçeri gönder:

Kapı açıldı. Önce Daire ve Ezra, ardından Carys ve Llewellyn içeri girdi. İkizler kapıyı tutarken Guillaume ve Nevarre de onları takip etti. Savaş kedim hemen bir öpücük için yaklaştı ve hiç tereddüt etmeden yanımda yere çöktü. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Kirpiklerim bir an dalgalandı, mırıltısının derin gürültüsünü içime çektim.

"Humph." Ezra tepinerek yaklaştı ve Daire'ye ters ters baktı. "Ben bütün gün sineye çekip saçma sapan politika yapıyorum ama o sarılıp öpüyor."

Daire homurdandı. "Dizlerinin üzerine çöküp bir öpücük isteseydin, eminim sen de bir öpücük alırdın."

Nefesinin altında homurdanan Ezra diğer tarafıma çöktü ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Bu beni güldürdü çünkü tüm şikâyetlerine ve hırıltılarına rağmen bana izinsiz dokunmamıştı bile. Uzanıp bir elimle sakalından, diğer elimle de dağınık saçlarından tuttum ve onu öpmek için kendime çektim.

Dilini ağzımın içine soktu ve dilini ağzımın çatısında gezdirebilmek için başını eğdi. Tüm huysuzluğuna rağmen, mükemmel bir öpücüydü. Dili dişlerimin saklandığı küçük delikleri buldu. Titreyerek geri çekilmeye başladım, yanlışlıkla dilini delmekten korkuyordum ama o daha da yaklaştı ve dilini hassas deliğe bastırmaya devam etti.

"Ben bastırduğım sürece dişlerin aşağı inmeyecek." dedi zihnimde. *"Rik'in bunu senin için henüz yapmamış olmasına şaşırdım."*

Dili, amımı yaladığı gibi ağzımın çatısını da iyice yokladı. Dişlerim için yeterince büyük olan bu küçük deliklerin klitorisim kadar hassas olamayacağı kesindi ama dilinin kayması ve sıkıca yoklamasıyla boşalmak üzereydim.

Nefes nefese başımı geri çektim. Dişlerim o kadar sert ve hızlı indi ki inledim. Acıyorlardı, her zamankinden daha uzun ve daha hassastılar. Başını yana doğru çektim ve dişlerimi boğazına gömdüm.

Serbest bırakılırken böğürdü ve bana daha sert eğildi, sert elleri başımı sanki bin parçaya ayrılacakmışım gibi kavradı. Kokusu açlığını daha da artırdı. Sadece kanı için değil, iri yarı vücudu için de. O

dışı boz ayı gibi, içi ise en tatlı, yapışkan lokum gibi. Ve o lanet kanca...

Kabaca inleyerek başparmağıyla yanağımı okşadı. "Ne zaman istersen, tatlım."

İsteksizce dişlerimi ondan çektim, ürpermesinden ve tekrar inlemesinden zevk aldım. "Daha sonra. Önce tamamlamam gereken bir iş var."

Burnumun ucunu öptü ve sonra poposunu aşağı *doğru* kaydırarak dizlerime oturdu, yeni gelenle yüzleşmek için döndü.

Bir zamanlar, Kanımdan birini herkesin içinde boşalttığım gerçeğinden utanabilirdim ve kendimi serbest bırakmaya çok yaklaştım. Şu anda bile, ağzımda onun dilini daha fazla arzulayan iki zonklayan klitoris varmış gibi hissediyordum. Daire kalçalarımın arasında meşgul olsaydı ve Ezra da dişlerime işkence etseydi...

"Fuuuuuck," diye mırıldandı Ezra ve kendini ayarlamak için aşağı uzandı, zaten tekrar sertleşmişti.

Bu görüntüyü bir kenara ittim ve Carys Tylluan'a odaklandım.

Gina'nın notlarını okuduktan sonra hayal ettiğim gibi görünmüyordu. Kabul ediyorum, diğer kraliçelerle sınırlı bir tanışıklığım vardı ama şimdiye kadar tanıştığım herkes zarafet ve muhteşem bir güzellik yansıtıyordu. Birkaç yüz yaşında olmalarına rağmen genç, belki de en fazla otuzlu yaşlarında görünüyordlardı.

Yine de Carys karşımda duruyordu; eski püskü bir erkek tüvit ceket, bol bir pantolon ve çamurlu botlar giymişti. Omzunda aynı derecede kirli, dev bir gri baykuş oturuyordu. Benden daha kısa boylu ve oldukça tıknazdı. Saçları kısa, saçma sapan bir şekilde kesilmişti. En az kırk yaşında görünüyordu, gözlerinin ve ağzının etrafında deneyimden, kahkahadan ve evet, kaşlarını çatmaktan söz eden ince çizgiler vardı.

Bu kadın kimseden bir bok almazdı.

Peki nasıl olmuştu da kendini Skye Hanesi'nin kardeşi olarak bulmuştu?

Merakla elimi ona uzattım. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim, Carys."

Gözleri kısıldı ama elimi tuttu ve Guillaume ya da Llewellyn gibi eğilerek elimi öptü ama parmak eklemlerimi yalamadı. Baykuş kanatlarını çırttı ve yerinde kalmak için pençelerini sıkı. Şimdi Carys yakındaydı, baykuşun pençelerinin ceketinde açtığı derin yırtıkları görebiliyordum. Ve evet, omzunda ve sırtında kuş pisliği olması gereken bazı beyaz çizgiler vardı. "Majesteleri. Isador Hanesi'ne nasıl yardımcı olabilirim?"

Gina öne çıktı. "Majesteleri sizi Isador Hanesi'ne kardeş yapmayı teklif ediyor."

Carys yanımda yerde yatan iki kana ve sırtımdaki alfama baktı. "Güçlüsün, hakkını vermeliyim. İyi Kan diyorsun. İlginç bir Kan. Ama deneyimsizsin ve Üçlü ile oynamak için çok gençsin."

Kanım dizlerime karşı gerildi ve Rik sırtıma karşı katı granit gibi hissetti, ancak hiçbirisi tek kelime etmedi. Onunla tartışmayacaktım. Tecrübesizdim. Üçlü ile hiçbir şey yapmak istemediğim kesindi. "Triune politikasının tadına baktım ve bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Alay etti. "Keisha Skye Triune değildi."

"Ben ondan bahsetmiyorum."

Ayrıntı vermeyince Carys kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Gerçekten de öyle. O zaman bu hikâyeyle ilgileniyorum."

Daire'nin bile yüzü kızardı: "*Sana hiç saygı göstermiyor.*"

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, *umursamadan.: Politika umurumda değil. Ondan hoşlanıyorum:*

Mehen ekşi ekşi homurdandı. *Harika. İhtiyacımız olan son şey huysuz bir kardeş:*

Ezra hafifçe homurdandı: "*İroni çok kötü, değil mi ejderha?*"

"Marne Ceresa'nın diğer kraliçelerle iletişim kurmak için kullandığı favori yöntemi bildiğinizi varsayıyorum."

"Sana lanet bir ayna mı gönderdi? Lanetleneneceğim." Nefesinin altından hafifçe ıslık çalan Carys başını salladı. "Belki de artık büyük köpeklerle oynayabilirsin, kızım. Triune'da boş bir koltuk var. Keisha bu yüzden peşimden geldi."

Misafirperver tavrım kesinlikle soğumuş olsa da *kıza* sinirlenmemeye çalıştım. "Triune koltuğunun Tylluan Hanesi ile ne ilgisi var?"

"Kesinlikle hiçbir şey. Evimin peşinden gelmedi. *Benim peşimden geldi.*" Ses tonu keskinleşti. Belli ki benim kendisine kız denmesinden hoşlandığım kadar o da kendini tekrar etmekten hoşlanıyordu. "Üçlü'de gözü olan güçlü bir kraliçe için beni çok değerli kılan eşsiz bir yeteneğim var. Herhangi bir strateji, ama özellikle de en büyük oyun. Bunu gizli tutmaya çalıştık ama bir moron ağzından kaçırıldı ve işte Keisha Skye geldi, yüzyıllardır kimsenin umursamadığı eski bir kardeşlik anlaşmasını sağlamlaştırmamızı talep etti."

Merakla, hangi eşsiz güce sahip olabileceğini düşünmeye çalıştım. Bana o kadar da güçlü gelmedi, gerçi bu konuda fazla tecrübem yoktu.

böyle bir yargıya varmak için. Gina bir kraliçenin gücünün havadaki bir ağırlık gibi olduğunu söylemişti ama ben hiçbir şey hissetmedim.

Carys başını sallayarak güldü. "Beni hissedemiyorsun, değil mi? Herhangi bir gücüm varmış gibi hissetmiyorum ve seninle kıyaslandığımda, yok. Ama beni doğru kişi için son derece değerli kılabilecek özel bir gücüm var."

Eğer güç konusunda güçlü olmasaydı, New York'u elinde tutacak en iyi kardeş olmayabilirdi. Gina'nın bağına dokundum. *Şehri elinde tutmak için başka bir adaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum:*

Gina hafifçe başını sallayarak onayladı ve kapıya yöneldi.

Bir an Carys'i inceledim, alternatiflerimi tarttım. Kartlarımı masaya koymaya karar verdim. "Senden New York'u benim yerime idare etmeni isteyecektim."

Yüzüne bir tokat atmışım ve ona iğrenç bir isim takmışım gibi geri çekildi. "Tanrıça beni korusun, hayır. Lütfen. Bu büyüklükte bir yuvayı yönetmektense kazığa bağlanıp yakılmayı ya da kurşuna dizilip dörde bölünmeyi tercih ederim. Sınırlarımı biliyorum. Yuva yönetmek konusunda berbat olurum. Kesinlikle korkunç. Herhangi bir yuva, ama özellikle bu kadar büyük bir şehirde."

Omzundaki baykuş cıvıladı ve tüylerini hışırdattı, kızgınmış gibi kendini şişirdi. Ya da heyecanlıydı. Hangisi olduğunu anlayamadım.

Carys dalgınca uzandı ve baykuşun başını okşadı. Baykuş boynuna yaslandı ve mırıltı ile güvercin ötüşü arasında bir yerde vızıltılı bir ses çıkarmaya başladı. "İşte, işte, Winnie. O bilmiyor. Öyle demek istemedi."

Rik'e yaslandım ve neler olup bittiğini açıklayabilmesi için baykuşu ve kendisini sakinleştirmesini bekledim. Rik beni okşadı, bir eli kolumda, diğeri kolumun altından kazağıma doğru kayarak karnımı avuçlayabildi ve parmaklarını mümkün olduğunca çok tenimi kaplayacak şekilde yaydı.

Ezra'nın tadına daha yeni bakmış olmama rağmen açlığım yeniden depreşti. Tatmak yeterli değildi, özellikle de bugün yaptığım onca şeyden sonra. Sadece eve gitmek istiyordum. Evime, malikâneme. Yuvam. Rik'in hem dişlerini hem de aletini içime gömmek için yanıp tutuştuğum kadar bunun için de yanıp tutuşuyordum.

Bir fikir filizlendi: *Motosikletlerinizle Kansas City'ye ilk gidişimizi hatırlıyor musunuz? Sence Eureka Springs'e geri dönebilir miyiz?*

:Eğer istersen: Rik boğazıma sokuldu. :Yine de seni güvenli bir arabada görmeyi tercih ederim.:

Daire bağlarımıza güldü. :Daha iyisi, bir tank.:

Tank yok. Rüzgarı yüzümde hissetmek istiyorum. Eminim hep birlikte, bu kadar kısa bir yolculuğu yapacak kadar güçlü olacağız.:

Carys yüzüme odaklanmıştı ama hâlâ hayalet görmüş gibi solgundu.

Rik bir an için boğazımı dişleriyle sıkı ve derimi delmemiş olmasına rağmen yumuşak bir şekilde inlememe neden oldu:

Yüzüm sertleşti. Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorundayım:

"Oh. Oh, Tanrım." Carys yaklaştı ve Ezra ile Daire'nin hırıltılı homurtularını çekti. Sarsılarak durdu ama sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Isador Hanesi üzerine yemin ederim."

Öne doğru eğildim, gözlerini aradım, şüpheli bir şey var mı diye baktım. "Neden şimdi?"

"Her ne planlıyorsanız, benim de bunun bir parçası olmam gerekiyor.

Bana ihtiyacın var." "Nereden biliyorsun?"

Elini baykuşa doğru kaldırdı ve başını tekrar okşadı. "Winnifred bana bir şeyler anlatıyor."

"Gücün baykuşunla mı konuşuyor?"

Carys homurdandı ve baykuş kesinlikle iğrenmiş bir ses tonuyla tekrar öttü. "Hiç de değil. İsteddiği kişiyle konuşabilir. Ancak, sadece güvendiği insanlarla konuşur. Winnie Blodeuwedd'in avatarı ve benim çok iyi arkadaşım."

Baykuşa baktım ve başımı eğdim. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Winnifred."

Baykuş kuyruğunu kaldırdı ve Carys'in omzuna tel tel beyaz bir topak daha kaka yaptı.

Carys buna aldırış etmedi ve kuşun göğsünü tırmaladı. "Oh, senden hoşlanıyor."

Daire kıs kıs güldü: "O kuş pisliğinin dostluğa işaret ettiğini bilmiyordum. Neden kimsenin üstüne sıçmadın, Nevarre?"

Bu dostluk işaretini yeşil sahadaki mücadelemize saklıyorum:

Nevarre yanıtladı.

Gina içeri girerek dikkatimi çekti. "Majesteleri, diğer adaylar sizin için hazır. Nasıl devam etmek istersiniz?"

Carys ayağa fırladı, baykuş kanatlarını çırttı ve o kadar sert vurdu ki irkildim, ama diğer kraliçe aldırıyor gibiydi. "Mükemmel. İşleri resmiyete dökmeden önce size gücümün nasıl çalıştığını göstereyim Majesteleri."

"Kaç tane, Gina?"

"İyi kardeşler olabilecek kadar güçlü görünen beş kraliçe var, ancak toplamda on iki kraliçe kaldı."

Carys'e tekrar baktım, gücünü ve kuvvetini hissetmeye çalışıyordum ama hâlâ ne sunabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bunu sadece bir kez yapmak istiyorum, o yüzden tüm kraliçeleri bir yere toplayalım."

"Virginia ve Alessandra bile mi?" Llewelyn sordu, sesi dikkatlice eşitti ve kınama yoktu.

"Evet." Ağzım burkuldu ve midem korkuyla sıkıştı. "Ve eski Furies. Tüm tatsızlıkları bir an önce halledeceğim."

Ben ayağa kalkarken Guillaume yaklaştı ve önümde diz çöktü. "Majesteleri, kılıcınız sadece sizin emirlerinizi bekliyor."

Llewelyn ve Mehen de iki yanında ona katıldılar. Onlara şaşırmadım. Ama sonra Daire ve Ezra dizlerimi iterek onlara katıldılar. Ve Nevarre.

Xin hâlâ arkamda bekliyor, beni koruyan alfamın sırtını kolluyordu.

Emirlerinizi sabırsızlıkla bekliyorum kraliçem:

"Ve ben," diye seslendi Itztli kapıdan, yerinden ayrılmak istemiyordu. Tlcel ekledi, "Kardeşim ve ben hazırız kraliçem."

Rik elimi tuttu ve parmaklarımı dudaklarına götürerek bakışlarımı üzerine çekti: *Eğer özel emirleri benim vermeme istersen, alfan olarak bunu memnuniyetle yaparım. Her konuda isteğinizin yerine getirildiğini göreceğim, özellikle de tatsız olanlarda...*

Yanağını okşadım, Kanımın her birinin sakın ve sorgusuz sadakatini içime çektim. Benim için her şeyi yaparlardı. İdam gibi tatsız bir şeyi bile.

Guillaume yüksek sesle, "Tatsız bir şey değil," dedi.

Dönüp yüzüne baktım. "Desideria'nın seni daha önce tüm yuvaları yok etmek için kullandığını söylemiştin. Ben öyle bir kraliçe olmayacağım."

"Sen asla o tür bir kraliçe olamazsın," diye karşılık verdi, başını sertçe sallayarak. "Bir kraliçe yuvasını ve evini korumalıdır. Bu bazen ceza gerektirir. Bazen de ölümü. Kanınız olarak size mümkün olan her şekilde yardım etmek bizim için bir onur ve ayrıcalıktır. Silahlarınızı kullanın kraliçem, çünkü her isteğinizi ve emrinizi yerine getirmekten zevk duyarız."

Tanrıçanın sana son Tapınak Şövalyesini vermesinin bir nedeni var. Sana derinliklerin kralını vermesinin bir nedeni var. Sessiz bir suikastçı. Ölümcül bir gölge. Bizler katiliz. Seni korumak için buradayız ve senin kanunlarını uygulamak için buradayız. Kılıcım senin emrindedir."

Llewelyn, "İntikama susamış durumdayım," dedi.

"Mehen homurdandı, sesi Leviathan'ın kükremesine benzer bir şekilde derinleşiyordu. "Senin yaralandığını göreceklerdi. Rik'in o iblis çocuğun eğlencesi için işkence edilerek öldürüldüğünü göreceklerdi. Onları cehennem ateşinde kızartmama ve kömürleşmiş kemiklerini bu lanet şehrin sokaklarına fırlatmama izin verin ki şehirde yeni bir kraliçe olduğuna dair uyarınız olsun."

Gözlerim yandı ve boğazımda kocaman bir yumruyu yuttum. "Kanım. Hepinizi çok seviyorum."

Daha da yaklaştılar, her biri bana dokunuyordu. İkizlerim yerlerinde kaldılar ama aramızdaki bağda Itztli'nin siyah köpeğinin soğuk burnunu avucuma bastırdığını ve Tlcel'in tüylü kuyruğunun bir şal gibi sırtıma dolandığını hissettim. Gözlerimi kapatarak onları bir anlığına içime çektim. Cesaretlerinden ve güçlerinden beslendim.

Gözlerimi açtığımda onlara sert bir gülümseme verdim. "Hadi şu işi bitirelim de eve gidelim."

SHARA

W

Kolumu Rik'in şişkin pazularına dolayarak süslü bir kapının önünde durdum. Karnım kramplarla ağrıyordu. Yalınayaktım, topuklarımda ve ayak parmaklarımda topuklu ayakkabılarımdan kaynaklanan çiğ lekeler vardı.

giymeye alışık değildim ve onları nerede bıraktığımı bile hatırlayamıyordum. En azından kıyafetlerim temizdi. Çoğunlukla.

Kazağıma biraz Ezra'nın kanı bulaşmıştı. Isador Hanesi'nin kraliçesi olabilirdim ama hâlâ çenemden aşağı akıtmadan nasıl kan içeceğimi öğreniyordum.

Kanımı giymene bayılıyorum: Ezra bizim bağımızda hırladı. :*Wear me every day.*:

Kanımın geri kalanının bağları anında anlaşmalarıyla titreşti.

Duyurulmak istemedim. Burası artık benim binamdı. Evimizin adını bağırmama gerek yoktu. Bu eski Skye kardeşler benimle resmi bir bağ kurana kadar gitmelerine izin verecektim. Memnuniyetle. Kimsenin korkudan kalmasını istemedim.

Llewellyn'e başımla işaret ettim ve o da tek kelime etmeden kapıları iterek açtı. Kanım çiftler halinde odaya girdi ve beni korumak için uygun gördükleri pozisyonları aldılar. Rik ve ben kapıdan içeri adım attığımızda, Llewellyn de karşı tarafıma geçti. Koluma uzanmadı, ben de kolumu onun koluna doladım ve onu kendime çektim. Neden benimle birlikte olduğunu tam olarak bilmelerini istiyordum. Yukarı baktım -çok yukarı- ve ona gülümsedim. Boyunun ne kadar uzun olduğunu hâlâ anlayamamıştım.

Kanımın ben ve Rik için buraya taşıdığı büyük koltuğa doğru yürürken bazı ilginç düşünceler ortaya çıktı. Eğer Llewellyn'in aleti de boyu kadar büyük olsaydı.

Aramızdaki yeni bağa usulca güldü: *"Bu konuda hayal kırıklığına uğrayacağınızı sanmıyorum kraliçem..."*

İçeri girdiğimizde sağımda küçük bir grup kraliçe ve kanları bekliyordu. Yanlarından geçerken onlara bakmadım ama odadaki gücü ölçmek için diğer duyularımı kullanmaya çalıştım. Hâlâ gerçekten bir şey hissetmiyordum, özellikle de Gina'nın başka bir kraliçenin gücünü tarif ettiği gibi havadaki kayalar gibi bir şey. Havada uğuldayan sessiz bir titreşim hissettim. Rik oturdu ve kalçalarını genişleterek beni vücudunun beşiğine çekti ve sırtımda hissettiği sıcaklık dışında hiçbir şey hissetmez oldum.

Hiçbir şey söylemedim ama önümde toplanan insanlara bakarak zaman geçirdim. Vega ve Keisha'nın diğer eski Blood'ı odanın diğer tarafında duruyordu. Yere bakıyorlardı, terleri tenlerinde parıltıyordu. On adım öteden bile korku ve endişelerinin kokusunu alabiliyordum. Güzeldi. Yaptıkları onca şeyden sonra, benim yapacaklarımdan korkuyor olmalıydılar.

Carys ikizlerimle birlikte içeri girdiğinde, izleyen kraliçelerden birkaçı kendi aralarında fısıldaştı. Carys sol tarafımda, Gina da sağ tarafımda durduğunda fısıltılar aniden kesildi.

"En kötüsünü mümkün olduğunca çabuk atlatalım," dedim sonunda. "Vega, grubunu benim önüme getir."

Eski alfa irkildi ama başını yoldaşlarına doğru sertçe salladı. Bana yaklaştıkça daha da siniyordu. Omuzları ve başı aşağıda, birkaç adım ötede dizlerinin üzerine çöktü. Keisha'nın Kan'ının geri kalanı da onu takip etti, Daire'yi asansörde yemeyi planlayan Kan da dahil. Yine de adını hatırlayamadım. Onun bir arkadaşı mıydı?

:Lissa,: Normalde sevimli, mırıldanan savaş kedim aramızdaki bağda hırlamaya başladı. *Ona merhamet gösterme kraliçem, özellikle de benim hesabıma. Onun dişlerini istemiyordum. Nasıl olsa beni ısıracak ve sadece sana ait olanı çalacaktı:*

"Mevcut kraliçeler arasında bu eski Kan'dan bazılarını kendilerininmiş gibi sahiplenmek isteyen var mı?"

Diğer kraliçeler gergin bir şekilde kıpırdandılar ama kimse hemen cevap vermedi. Ne olduklarını anlamak için hiçbirisiyle kan bağım olması gerekmiyordu.

Düşünüyorum. Keisha'nın Kanlarından birini kendi kanları olarak sahiplenirlerse, o Kanın kaderini paylaşırlar mıydı? Bu konuda herhangi bir söz veremezdim ama hangi kraliçelerin geçmiş günahları görmezden gelmeye istekli olduğunu bana kesinlikle söyleyecekti. Pek çok şeyi affetmeye hazırdım ama işkenceyi değil.

Kraliçelerden biri öne çıkarak sözcü rolünü üstlendi. "Majesteleri, önce birkaç soru sorabilir miyiz?"

Başımı eğdim. "Siz kimsiniz?"

"Alessandra Sito."

Llewellyn'in beni uyardığı kraliçelerden biriydi. Sanki evi önemliymiş gibi adını gururla söylüyordu. Adının önemi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tapınak şövalyemin bileceğini umarak Guillaume'un bağına uzanmaya başladım ama ilk kıvılcım Daire'nin bağından geldi.

Marne Ceresa ile akrabadır ve Ceres'in Yunanca karşılığı olan Demeter'in soyundan gelmektedir:

Doğru konuşuyor, diye ekledi Guillaume. *:Aferin, genç Kan.:*

Daire kızardı ve memnuniyetle mırıldandı. *:Eski evler arasındaki ilişkiler her zaman ilgimi çekmiştir:*

Marne Ceresa'nın çok iyi sergilediği mükemmel altın tanrıça imajını andırıyordu. Tasarım stiletolarından boğazındaki pırlantalara ve mükemmel bir şekilde taranmış sarı saçlarına kadar Alessandra, Amerika'nın zengin ve ünlülerine yönelik bir dergi kapağından fırlamış gibi görünüyordu. Tırnakları bile kusursuz bir şekilde boyanmış ve minik mücevherlerle parlatılmıştı. "Sorularınızı sorun."

Sanki gayri resmiliğimden ya da açık sözlülüğümden hoşlanmamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Bizim için ne planlıyorsun? Bu yuva için mi? Çünkü kuleyi korumaya yardım etmek için bu Kan'dan bazılarını kendim de alabilirim."

Küstahlığı dişlerimi kenetledi. Llewellyn beni onun hakkında uyarmamış olsaydı bile, ondan kardeşim olmasını istememin imkânı yoktu. "Bu Kanlardan dilediğini alabilirsin ama ne sen ne de onlar, bırakın yuvamı, bir müstemilatı bile koruyamayacaksınız."

Çenesi yukarı kalktı, gözleri parladı. "Benim kim olduğumu bilmiyor olmalısınız, çünkü bu büyüklükte bir yuvayı yönetmek için başka birini nasıl seçebileceğinizi anlamıyorum. Tabii burada yaşamaya niyetiniz yoksa." Bakışlarını kot pantolonumun üzerinde gezdirdi ve alaycı bir kahkaha attı. "Giyinişine bakılırsa bu pek mümkün görünmüyor. New York'un kraliçesi yüksek bir zarafet ve klas seviyesine sahiptir. Skye Tower tüm yıl boyunca defilelerden yardım galalarına kadar pek çok etkinliğe ev sahipliği yapıyor."

Derin ve dengeli bir nefes almaya odaklandım ve yumuşak bir sesle "Isador Tower. New York'ta yaşamak gibi bir niyetim yok ama bu lanet şehirdeki herhangi bir etkinliğe katılmak istersem, bunu yaparım. İstedğim kıyafetle. Çünkü ben New York'un kraliçesiyim."

Daire'nin sesi "Çok yaşa lanet olası Shara Isador," diye çınladı.

"Yüce Olan'ın son kızı," diye karşılık verdi Mehen. "Derinliklerin kralı Leviathan'ı dize getiren tek kraliçe."

Guillaume hiçbir şey söylemedi ama birdenbire en büyük bıçağını eline aldı. Başparmağıyla devasa bıçağın kenarını gelişigüzel inceledi.

Kanının kokusu, tek bir damlası bile sesimin açlıkla kalınlaşmasına neden oldu. "Tabii bana meydan okumak istemiyorsan?"

Sanki eline aldığı önemsiz küçük farenin aniden devasa dişlere ve pençelere sahip olduğunu görünce şaşırmış gibi hızla gözlerini kırptırdı. Keisha Skye ile nasıl başa çıktığımı görmemiş miydi? Yoksa Alessandra ev ismine o kadar güveniyordu ki bağışıklık kazanacağını mı düşündü? "Şehri elinde tutacak bir kardeş kraliçeye ihtiyacınız var. Tanınmış ve güçlü birine."

"Zarafet ve şıklıkla," dedim kuru bir sesle. "Bunu aşmıştık."

Kendini yukarı çekti, çenesi kibirli bir açığa yükseldi. "Bir yuvada büyümediğinizi söylüyorlar, bu yüzden evimin itibarını veya birlikte neler başarabileceğimizi bilmemeniz anlaşılabilir. Keisha Skye ile ittifak kurmamı bizzat Marne Ceresa ayarladı."

"Ama düşüşünüzü siz ayarladınız."

Alessandra geri çekildi ve mükemmel teninin rengi soldu. "Neden? Ben ne yaptım?"

Ona sabit bir şekilde baktım. "Isador Hanesi'ndeki hiç kimse başkalarına işkence edilirken sessizce beklemez. Kesinlikle yardım etmezler ya da katılmazlar." "Beni o yarattı," diye fısıldadı Alessandra, sesi titrekti. "Bizi o yaptı. Hepsi."

"Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi Carys. "Ben hiç katılmadım. Doğrudan bir emri reddedersem Winnifred'i öldürmekle tehdit ettiği bir sefer dışında, hiç izlemedim bile. Skye Evi'nde olanlar mide bulandırıcıydı ve ben bunun bir parçası olmak istemedim."

"Bir kraliçe kardeş, kraliçesinin yanında durur. Siz de böyle bir kardeş istemez miydiniz Majesteleri? Sorgulamadan her zaman emrettiğinizi yapan kardeşler? İşte ben böyle bir sadakat sunuyorum."

Yavaşça ayağa kalktım. Rik öne doğru eğildi, elleri belimdeydi ama ayağa kalkmadı. Gözümü korkutmak için alfamın gücüne ve etkileyici cüssesine ihtiyacım yoktu. "Aslında, hayır. Hiç de değil. İnsanların emirlerime körü körüne uymasını istemiyorum. Başka birine işkence etmek gibi korkunç bir şey yaparsam, birinin kalkıp hatalı olduğumu yüzüme söylemesini isterim."

"Keisha'nın yaşadığı her şeyi anlamıyorsun." Alessandra gözlerini sildi, bahtsız, sadık destekçi rolünü satmaya çalışıyordu. "Bir çocuk kaybetti. Bu onu mahvetti. Böyle bir acıyı anlamanız mümkün değil."

"Annem ve babam gözümün önünde öldürüldü, bu yüzden bana tek ailenizi kaybetmenin acısını anlamadığımı söylemeyin. Yine de Keisha'nın yaptığının mazereti olamaz. Ve eğer ona herhangi bir şekilde yardım ettiyseniz, bu yaptığınızın da hiçbir mazereti yok."

"Onun alfalarına işkence edilmesine yardım etmedim. Bir kere bile."

Llewellyn öne çıktı ve önümde diz çökerek eğildi. "Majesteleri, beni affetmeniz için yalvarıyorum."

Yanağını avuçladım ve gözlerini görebilmek için yüzünü yukarı çevirdim. "Ne oldu, Kanım?"

"Daha önce tam olarak dürüst değildim. Size çok önemli bir gerçeği söylemeyi ihmal ettim, bencilliğimden, itiraf ediyorum."

Zihnim dönerken, kafamda uçuşan binlerce soruyu ele vermek yerine yüzümü pürüzsüz tutmaya çalıştım. Hiç tereddüt etmeden, idarecisini ve işkencesine katılan diğer Blood'ların çoğunu çoktan parçalamıştı. O halde Alessandra'yla ilgili bir şeyi şimdiye kadar saklamak için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

Gözleri altın rengi ateş damlalarıyla parlıyordu. "Skye'ın Kanı tarafından yıllarca işkence gördüm, sonra benden bir şeyler öğrenmeye çalışmaktan vazgeçtiler. Yine de her şeyi izledim, çünkü bu benim yeteneğim. Bir şeyi gözlerimle gördüğümde, o şey hafızamın kalıcı bir parçası haline geliyor. Kraliçem daha sonra bu anılara kendi anılarıymış gibi erişebilir ve onları bir filmmiş gibi başkaları için yüksek sesle oynatabilir. Bu özel anıyı benim gözlerimle görmenizi ve oynatmanızı istedim."

Başımı salladım, hâlâ yanağını okşuyordum. "Bu anıya nasıl erişebilirim?"

"Bağ aracılığıyla. Zihnime dokun. Sana her zaman açık, benim Kraliçe."

Hâlâ yüzüne dokunurken, bağının içine gömüldüm. Gryphon'un tüyleri beni sardı, göğsünden derin bir uğultu yükseldi. Sık sık dokunurdum

ama onları daha önce hiç yüksek sesle çalmayı denemedim. Bunun nasıl işe yarayacağından bile emin değildim. Kafasının içinde bir oynatma düğmesi yok gibiydi.

Hayatı önümde geniş, yavaş akan bir nehir gibi uzanıyordu. Aldatıcı bir şekilde sakın ve durgun, yüzeyin hemen altındaki acımasız akıntıları hissedebilmeme rağmen beni içine atlamaya davet ediyordu. O pürüzsüz yüzeyde hafifçe gezindim. Görüntüler kafamın içinde titreşti. Tanıdığım yüzler, kalbimi sıkıştıran ve toz haline getiren yüzler.

Esetta. Annem. Yüzü hafızasında son derece netti. Gözlerinin derin, sonsuz karanlığını içime çekerek durakladım.

"Bunu henüz izlemeyin kraliçem. Llewellyn bağımıza fısıldadı. İstersen sadece sen, ben ve alfan için olsun. Ama burada değil.:"

İsteksizce, bu görüntünün içinden akan nehre geri dönmesine izin verdim.

Zihnimi Keisha'nın tahtında oturduğu *bir* görüntüyle doldurdu:

O anıya dokundum ve nehirden hevesle yükseldi. Çekiştirmeme ya da boğuşmama gerek kalmadı ve birden başımızın üzerinde yankılanan sesler duydum. Gözlerimi açtım ve nefes nefese kaldım. Llewellyn'in başı geriye düşmüş, gözleri kocaman açılmıştı. Gözlerinden neredeyse bakamayacağım kadar parlak kırmızı-altın ışınlar yayılıyordu. Onları tavana yansıyan bir görüntüye doğru takip ettim. O kameraydı, gözleri mercek, köşede fısıldaşan iki kişiyi izliyordu. Oda karanlıktı. Görüntüden yayılan yoğunluğunu hissedebiliyordum. Nefes almıyor ya da hareket etmiyordu ama sessizce konuşan iki kadına odaklanmıştı.

Sanki sesi açmış gibi fısıltıları daha da yükseldi. Gözlerini kırıştırdı ve sanki yakınlaştırmış gibi görüntü netleşti. Alessandra'yı tanıdım, tanımadığım başka bir kadınla konuşuyordu.

"Ne zaman harekete geçmemizi istiyor?" Diğer kadın sordu.

Virginia Athos: Llewellyn kafamın içinde fısıldadı. Beni uyardığı diğer kraliçe.

"Henüz değil," diye yanıtladı Alessandra. "Keisha'nın kimsenin bilmesini istemediği, arka planda gizlenen bir şey görüyor. Önce bunun ne olduğunu öğrenmemize ihtiyacı var. Ama sonra Skye Evi benim olacak."

Llewelyn'e doğru döndü ve nefes nefese kaldı, gözleri şokla parladı. "Burada ne işin var senin? Nerede bu başlık? İşleyicin?"

"O dönene kadar burada beklemem söylendi," diye cevap verdi.

Arkasından biri yaklaştı. "Lanet olası baş belası," diye karşılık verdi bir kadın ve kafasına bir şey indirdi. Tavandaki görüntünün yerini karanlık aldı.

Yüzüne baktım ama hareket etmedi. Parlayan gözleriyle tavana bakmaya devam etti, ben de arkama baktım ve anının devam etmesini bekledim. Geçmişteki duyguları hâlâ içimde titreşiyordu. Yeteneği olağanüstüydü. Öfkesinin içinde fokurdadığını hissedebiliyordum. Başlıktan nefret ediyordu. İşleyiciden nefret ediyordu. Skye Tower'daki herkesten nefret ediyordu. Sessizce öfkeleniyor, öldürmeye, ziyafet çekmeye ve biraz daha öldürmeye hevesleniyordu. Yine de bir amacı vardı. Bekleyecek, izleyecek ve hazır olacaktı.

Benim için.

Yeteneğiyle yakalayabileceği her şeyi yakalaması için gönderilmişti, böylece zamanı geldiğinde ihtiyacım olan arka plan bilgisine sahip olacaktım. Gerçi Keisha onun yeteneğini biliyor olmalıydı, bu yüzden onu kukuletalı tutmuş olsalardı kaç anı yakalayabileceğinden emin değildim.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. O kadar uzundu ki tavana bakmaktan boynum tutulmaya başlamıştı. Karıştırma sesleri ve giysilerin sessiz fısıltısını duydum. Alessandra'ya baktım. Sinsice uzaklaşmaya çalışıyordu ama Guillaume ve ikizler yolunu kesmişlerdi.

Yukarıdan gelen sesler, görüntü hâlâ siyah olsa da dikkatimi tekrar ona çekti.

Alessandra'nın sesi tavandan aşağı yankılandı. "Sizi gözetleme konusundaki tehlikeli yeteneği göz önüne alındığında, onu bu kadar uzun süre etrafınızda tutmaya istekli olmanıza şaşırdım."

Karanlığın yerini tahtında oturan Keisha Skye aldı. Llewelyn kürsünün önünde diz çökmüş, ona bakıyor olmalıydı. Görüntü kısa süreliğine sarsıldı ve içinde öyle şiddetli bir öfke dalgası kükredi ki titredi. Ondan nefret ediyordu. Onu öldürmek istiyordu. Boğazını parçalama düşüncesiyle ağzı sulandı. Yine de hiçbir şey söylemedi.

Keisha omuz silkerek, "Onun da işe yarar yanları var," diye cevap verdi. Dudakları kendini beğenmiş bir eğlenceyle kıvrıldı. "Bugünlerde çok az tepki verse de ona eziyet etmek beni çok memnun ediyor. Ayrıca, sevgili kraliçesi öldü. Şimdi kime rapor verecek?"

Arkasındaki kadın kraliçesinin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldandı. "Artık çılgılık bile atmıyor."

"O zaman hiç hayal gücün yok," dedi Alessandra.

Keisha ona sert bir bakış fırlattı. "Herhangi bir öneriniz var mı?"

Alessandra bir an düşündü ve zarifçe sivriltilmiş bir tırnağını çenesine vurdu. "Ah. Biliyorum. Onun gözlerini alabilirsin."

İşleyici bir tiksinti homurtusu çıkardı. "Majesteleri kalıcı fiziksel hasar yok dedi, yoksa inanın bana, o lanetli gözleri on yıl önce çıkarır ve kendimi bu lanet olası başlık derdinden kurtarırdım."

Llewellyn hareket etmedi ama korkusunun tadı dilimde ekşidi. Kalbinin göğüs kafesinden kaçmaya çalışıyormuş gibi çarptığını hissedebiliyordum. Görme yetisini ve özellikle de yeteneğini kaybetme düşüncesinin onu ne kadar üzdüğünü bilmelerini istemiyordu. Onun bir amacı vardı. Bunu tamamlamak için gözlerine ihtiyacı vardı.

"Hayır..." Keisha kelimeyi uzun bir iç çekişle söyleyerek cevap verdi.

Llewellyn rahatlamadı. Onu dikkatle izledi, gözlerini tekrar kırıştırtarak kameranın odağını kadının yüzüne çevirdi. Gözlerindeki zalimlik parıltısına.

"Onun gözlerini almayacağım. *Sen alacaksın*. Ve sen, Wasinga, her gün ve gecenin her anında o lanet başlığı kullanmaya devam edeceksin."

Kamera görüntüsü tekrar titreşerek Alessandra'nın yüzüne odaklandı. Onun yutkunuşunu izledi, narin boğazı gerilmişti ama yüzü ona ihanet etmemişti. Alessandra ona doğru yürüyordu ve her adımda görüntüsü bir tıklayıp bir kapanarak odağını Alessandra'nın yüzünde tutmaya çalışıyordu. Ellerini kaldırdığında bile, cilalı tırnaklarındaki mücevherler ışığı yansıtıyordu. Gözlerine yaklaşıyordu. Çıt. Daha yakın. İzlerken onun ve benim içimde bir gerginlik oluştu. Nefes alamıyordum. Gözbebeklerimde ateş patladı ve tiz çığlık odada yankılandı, kafamın içinde yankılandı. Onun çığlığı. Benim çığlığım.

Sallanırken Rik'in elleri beni sabit tuttu. Ağzımı kapattım ve acı dolu çığlığım kesildi. Llewellyn'in yüzüne tutunarak nefes nefese kaldım. Rik'in sıcaklığı ve gücü arkamdayken bile, hala çılgınca kendi gözlerime dokunmak ve hala orada olduklarından emin olmak istiyordum. Gözlerimi almadığından.

Tanrıça. Korkunçtu. Onun anısı hâlâ içimde iltihaplı, çiğ bir sinir yuvası gibi ağrıyordu.

Alessandra'ya doğru, "Yalan söyledin," diye homurdandım.

"Hayır, hayır, Majesteleri," diye geveledi. "Tam olarak değil. Keisha'nın alfalarına işkence edilmesine asla katılmadığımı söyledim. Ki bu doğru. Onlara hiç dokunmadım."

"Kapa şu lanet çeneni!" Kendi sesimden irkilerek kükredim. Sonunda gözlerimi açmaya ikna etmeyi başardım. Gözyaşlarımı kırıştırdım ve gözlerimdeki hassasiyet karşısında tekrar irkildim. Bu kadın tarafından parçalandıklarını hatırlıyorlardı. Llewellyn'in yüzünü hâlâ o kadar sert tutuyordum ki tırnaklarım

derisi kırıldı. Yüzünü göğsüme doğru çektim ve kollarımı başına dolayarak onu kalbimin üzerinde tuttum.

Hala nefes nefese. Acısı içime işliyor.

Ona baktım ve tırnaklarımı çıkarıp gözlerini oymak istedim. Onun yerine tek bir kelime söyledim. Daha doğrusu bir isim.

"Guillaume."

O kadar zarif ve hızlı hareket ediyordu ki, kadının bir şey hissettiğinden şüpheliydim. Tıpkı Kansas City'de, Marne Ceresa tarafından lekelenen meraklı satıcıyı öldürdüğü zamanki gibi, Alessandra Sito'nun kafasını zahmetsizce kesti.

Kanımın geri kalanı bana yaklaştı, omuzları gerildi. Gerginlikleri arttı. Dişlerini gösterdi.

Kan istiyorlardı. Onlar da öldürmek istiyorlardı.

Üç adam, kraliçeleri olduğu belli olan Alessandra'ya ulaşmak için Kanımı iterek öne doğru koştular ama çok geç kalmışlardı.

Vega'ya baktım ve o da karnının üstüne yere düşüp yüzünü sakladı.

"Günahlarınızı görmek için Llewellyn'in gözlerinden mi bakmalıyım yoksa yaptıklarınızla yüzleşecek misiniz?"

"Öldürün beni Majesteleri," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Size yalvarıyorum."

Keisha'nın Kanının geri kalanı da onu yansıtarak soğuk mermerin üzerinde öne doğru düştü. Alessandra'nın üç kanı da sessizce onlara katıldı. Kaderlerini kabul ettiler.

Rik hariç tüm kanıma baktım ve her birine başımı salladım.

Midem çalkalandı. Gözlerim hâlâ kafatasımın içinde ağrıyordu. Ama adamlarımın ölü kraliçelerin Kanını infaz etmesini her an izledim.

MEHEN

I Kan içmekten zevk alırdım ama kraliçemin düşmanlarını parçalayıp etleriyle ziyafet çekmek harika bir vahşilikti. Oturduğu sandalyenin etrafına kıvrıldım, başım kuyruğumun üzerinde, karnım hoş bir şekilde doluydu. Bu

Leviathan bu kadar iyi beslenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sonunda lanet çatıyı kırmayı başardığımda daha önce yediğim Skye kardeşleri bile sindirememiştim.

Savaş kedisi kraliçemize yaklaşmak için üzerime atladı ve ben hırlama zahmetine bile girmedim. Daire ağırlaşan yanıma doğru uzandı ve ağzını ve pençelerini yalayarak temizlemek için yerleşti. Mermer zemin kan, parçalanmış kumaş ve benim bile uğraşmayacağım birkaç tüyler ürpertici kalıntıyla kaplıydı.

Llewellyn dizlerinin üzerine çökmüş, başını göğüslerine yaslayabilmek için kendini yukarı doğru katlamıştı. Şanslı pislik. Kaltak bir kraliçe gözlerini oymuş olsa bile. Rik güçlü kollarıyla onu sarmış, dev vücudu onu yutmuştu. Biraz sarkmıştı, yüzü solgundu ama emirlerini yerine getirmemizi gözünü kırpmadan izlemişti. Bu, hâlâ tekmeleyen bir eti parçalamak anlamına gelse bile.

"Kanı kendine çağır," diye gürledi Rik usulca. "O zaman ona bakmak zorunda kalmazsın."

"Aramak benim kanımda yok."

Sesini hiç bu kadar kırılğan duymamıştım. Kesik gözlerim ona kilitlendi, burun deliklerim açıldı. Eğer kana ihtiyacı olursa, insan karnım bir hafta boyunca ağrısı bile yer değiştirip damarımı açabilirdim.

"Öyle," diye ısrar etti Rik nazıkçe. "Burası senin binan. Onları almamış olsan bile bunlar senin kardeşlerin. Onların kanı senin çağrına gelecek."

Yorgun bir iç çekişle başının onun omzuna yaslanmasına izin verdi. Gözlerini kapatarak ona doğru gevşedi. Büyüsünü çağırdığında pullarım kaşındı, başımdaki ve omurgamdaki diken sırası ilgiyle yükseldi. Kurumuş kan derimden sıyrıldı ve ona doğru süzülerek yerdeki damlacıklara ve Kanının geri kalanına katıldı. Küçük bir ürpertiyle kanı içine çekti.

Eğer ejderha formumda olmasaydım, muhtemelen altıma sıçardım. O kadar kan enerjisini emmek kolay bir iş değildi. Yine de sanki on beş kişinin katledilmiş kalıntıları yerine yere biraz kan damlatmış gibi rezervlerine aldı.

Rengi düzeldi ve Rik'in karşısında o kadar da solgunlaşmadı. Tekrar konuştuğunda sesi güvenle çınlıyordu. "Virginia, öne gel."

İki yanında kanlar içinde ağlayan bir kadın kraliçemize yaklaştı. Dolgun yakut dudakları ve kıvrımlı vücuduyla çok güzeldi, şiş gözleri ve damlayan burnuyla bile muhteşemdi. Afrodit'in soyundan gelmese G'nin hayalarımı kesip doğramasına izin verirdim. Bir zamanlar, onu yemeden önce böyle bir kraliçeyi becermekten büyük zevk alabilirdim.

Ama şimdi tek istediğim kraliçemin karanlık güzelliği. Benim Shara'm. Benimkini.

Rik, sahiplenme duygumu bir kademe aşağı çeken bir alfa darbesi indirdi, ancak yine de ayağının üstünü yalayabilmek için burnumu Shara'nın ayak bileğine yaklaştırdım.

Virginia birkaç adım ötede zarıfçe diz çöktü ve ben ona doğru savunmaya yönelik bir hareket yapmasam da dikkatli gözlerle beni izledi. Karnım hızlı hareket edemeyecek kadar doluydu ama Daire hafifçe gerildi. İlk sorun anında onun üzerine atlamaya hazırdı.

"Beni affedin, Majesteleri. Keisha Skye'ı onun için ve dolaylı olarak Marne Ceresa için alaşağı etmek üzere Alessandra ile işbirliği yaptım. Keisha alfalarına işkence ederken itiraz etmedim. Yalan söylersem Afrodit beni şu anda çarpsın. Yemin ederim ki hiçbir kişiye işkence yapılmasına katılmadım. Asla. Ne burada Skye Tower'da ne de başka bir yerde. Zayıftım, evet. Korkuyordum. Bana söyleneni yaptım. Ama katılmadım."

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum," diye cevap verdi Shara. "Kulemden derhal ayrılmanızı rica ediyorum."

Virginia ağzını birkaç kez açıp kapattı ve sonunda, "Gitmek zorunda mıyım? Merhametiniz için minnettarım Majesteleri ama gidecek başka yerim yok."

"Sana güvenmiyorum. Keisha'yla çalışan birine güvenebilir miyim bilmiyorum ama Alessandra'yla da iş birliği yaptığın için sana karşı çifte saldırı var."

Bakışlarını, Kanları dışarıda bir halka oluşturacak şekilde sıkı bir grup oluşturmuş olan diğer kraliçelere doğru kaldırdı. Onları tehdit etmemiştik. Henüz tehdit etmedik. Eğer Shara onların ölümünü emrettiyse, birkaç önemsiz Kan bir yana, hiçbir şey bizi emrini yerine getirmekten alıkoyamazdı. Kuyruğumla yarısını ayağa bile kalkmadan ezebilirdim.

"Majesteleri," dedi Carys, onun dikkatini çekerek. "Şimdi size yeteneğimi gösterebilir miyim?"

Kraliçem başını sallayınca Carys ağlayan kadına yaklaştı ve bir an gözlerini kapattı. Ağzı kıpırdadı, sanki içinden bir şeyler mırıldanıyordu ama benim hassas kulaklarım bile ne dediğini algılayamadı.

Carys gözlerini açtı ve sertçe başını salladı. "Benim yeteneğim saf sayılara dayanır Majesteleri ve şimdi size Virginia Athos'un size ihanet etme olasılığının ikide bir, yani kabaca yüzde elli olduğunu söyleyebilirim."

Kadının nefesi kesildi ve yanaklarına iki parlak kırmızı nokta yayıldı. "Bu ne cüret? Kraliçeme asla ihanet etmem."

"Bu ifade onda dokuz olasılık taşıyor, Majesteleri, ancak kendinize sormanız gereken sorunun kraliçesinin gerçekte kim olduğu olduğuna inanıyorum."

"Marne Ceresa," dedi Shara kesin bir ifadeyle.

"Hiçbir şey tam olarak kesin olmasa da, yeteneğim yüzde doksan dokuz nokta doksan dokuz doğrulukla kabul ediyor."

Shara, "Kanını al ve kraliçenin yanına git," diye emretti.

Virginia Carys'e pis bir bakış attı, burnunu yukarı kaldırdı ve çıkışa doğru yürüdü. Kanından biri dudaklarında bir hırıltıyla omzunun üzerinden geriye baktı.

Daire vahşi bir hırıltı çıkararak sırtıma çömeldi. "Daire,"

dedi Shara. "Bırak gitsinler. Umurumda değil."

Tiksintiyle bir iç çekti ve bir daire çizdikten sonra oflaya puflaya tekrar yanıma uzandı.

Carys'e düşünceli düşünceli baktı. "Olasılıkları görüyor musun? Seni Keisha için bu kadar değerli yapan şey bu mu?"

Carys başını eğdi. "Evet, aynen öyle Majesteleri. Stratejileri tasarlamak size kalmış. Ben sadece başarı ya da başarısızlığınızın ne kadar olası olduğunu söyleyebilirim. Siz konuşurken rakamlar kafamda beliriyor."

Shara parmaklarını Llewellyn'in kafa derisi üzerinde rahatlatıcı daireler çizerek ovuşturdu. "Yani eğer annemin Kanını kendi Kanım olarak kabul etmeyi reddetseydim..."

Carys'in rengi soldu. "Sıfırları görüyorum. Her yerde. Korkarım bu kesin bir ölüm olurdu, Majesteleri."

"Lütfen, bana sadece Shara de." Rik'e iyice yaslandı ve derin bir nefes aldı. Llewellyn ona doğru kıvrılmışken, birkaç uzun an boyunca hareketsiz kaldı. Bağı sessizleşti, düşünceleri uykuya dalmış gibi uzaklaştı.

Dolu karnım ve Daire'nin sabit mırıltısıyla, onunla birlikte uykuya dalmamak için yapabileceğim tek şey buydu. Onun bağı yumuşak bir fısıltı, tatlı bir ninni gibi içime işliyordu. Kum kokusu aldım ve yüzümde bir gece esintisi hissettim.

"Sen," dedi ani bir inançla. Gözlerimi açtım ve başımı kaldırdım. Gözleri hâlâ kapalı olmasına rağmen kraliçe grubunu işaret etti. Kalan Kan huzursuzca yer değiştirdi, kraliçeler birbirlerine baktı. "Hayır. *Sen.*"

Bekleyen kraliçelerin arasından bir kadın adım attı. "Ben mi?"

Shara gözlerini açtı ve doğruldu. "Evet. Adın ne?"

"Gwenhwyfar Findabair, Majesteleri, ancak çoğu insan bana Gwen der."

Beyaz Büyücü, Camelot Kraliçesi Guinevere'in soyundan geliyor:

Daire onun bağına fısıldadı.

Kral Arthur'un Guinevere'i mi? Shara sordu. *:Yuvarlak Masa Şövalyeleri gibi mi?*

Bu çok.:

Kadın yaklaştı ve kraliçemizin önünde tek başına durdu. Koyu kahverengi uzun saçları kalın bir örgü halinde omzunun üzerinden beline kadar iniyordu. Güzeldi ama bakılacak pek bir yanı yoktu. Gerçi belki de kraliçemin düşmanlarıyla ve Shara'nın kaniyle o kadar doluydum ki başka bir kraliçe umurumda değildi.

"Carys, Gwen'in New York'u benim için elinde tutma konusunda başarılı olma olasılığını ne olarak görüyorsun?"

Carys dalgınca uzandı ve baykuşunun kanadının altını kaşıdı. "Şimdi burada durduğu gibi mi? Bu pek olası değil, Majesteleri."

Shara kaşlarını çattı, sanki sadece kendisinin duyabildiği bir sesi dinliyormuş gibi başını eğdi. "Gerçekten mi? Çünkü en azından bu grup içinde benim tercihim o."

Carys diğer kraliçelere teker teker baktı ve başını salladı. "Katılıyorum. Bu kraliçeler arasında yüzde kırkla en yüksek başarı olasılığına sahip olan o."

"Bu kadar düşük mü? Senin hiç kanın yok mu, Gwen?"

Gwen bakışlarını yere indirdi ama bu utangaçlıktan değildi. Omuzları gerildi ve parmaklarını iki yanında yumruk haline getirdi. "Hayır, Majesteleri. Kendime ait bir kanım olmasına izin verilmedi."

"Keisha tarafından mı?"

Gwen bakışlarını kraliçeme doğru kaldırdı, yeşil gözleri meydan okumayla yanıyordu. "Doğrudan değil. Keisha bir borcun karşılığı olarak başka bir kraliçeden bağımı kabul etti ve asla kendi Kanımı arayamayacağıma dair bir anlaşma yaptı."

Meraklanan Llewellyn bile bu yeni kraliçeye odaklanabilmek için başını kraliçemizin göğsünden kaldırdı.

"Keisha Skye ile kim böyle bir anlaşma yapar ki?" Shara sordu.

Gwen'in yüzü sertleşti. "Elaine Shalott. Mahkemelerimiz ailelerimiz arasındaki küskünlüğü gidermek için kardeş olmamıza karar verdi. Gölgele büyülerle uğraştığını bilseydim asla kabul etmezdim. Ona kendi isteğimle kanımı verdiğimde artık çok geçti. Bir daha Kan almamı yasaklayacak kadar güçlüydü, bu da bana onun elinden kurtulmak için ihtiyacım olan gücü verecekti."

"Kanını araman ne zamandır yasak?" "Neredeyse dört yüz yıldır."

Shara'nın kalbi ağrıyordu, hepimizi ona yaklaştırdı, böylece küçük bir şekilde teselli verebilecektik. Daire daha yüksek sesle mırıldandı, Llewellyn'in göğsünden gelen vınlama sesiyle düello etti. Rik yumuşak bir şekilde gürledi - ki bu bir kaya trolü için kayaların uçurumdan aşağı yuvarlanması gibi bir ses anlamına geliyordu. Başımı daha yukarı kaldırdım ve yanağımı dizine sürttüm. Başımı kolunun altına sokabilirdim ama dikenli dikenlerim onu dürtebilirdi.

"Özür dilerim. Bu kadar uzun süre yalnız kalmayı hayal bile edemiyorum, özellikle de Kanımın dışarıda bir yerlerde benim için acı çektiğini ve onları yanıma çağırmama izin verilmediğini biliyorsam."

Gwen sertçe yutkundu ve bakışlarını kaçırdı, gözle görülür bir şekilde yıkılmamak için mücadele ediyordu. "Bunu bilerek yaptı, önce Lance'i bulma umuduyla. Böylece Camelot ve Shalott arasında bin yıldan fazla bir süre böyle geçti."

Yeniden doğmaya ve kadim geçmişimizin kısır döngüsünü tekrar tekrar yaşamaya mahkumuz."

"Peki ya Arthur?"

"Bir zamanların ve geleceğin kralı bizi bu kısır döngüyü sonsuza dek tekrarlamaya mahkûm etti." Gwen başını iki yana salladı, gözleri parladı. "Hikâyeler gerçeği anlatmaya başlamıyor diyelim ve öylece bırakalım, olur mu?"

Shara başını salladı ama bağlarında yanan merakı hissedebiliyordum. "Bir gün gerçeği duymak isterim."

Gwen başını eğdi. "Nasıl isterseniz öyle yaparım, Majesteleri. Daha azını yapamam."

"Bu bir emir değildi, sadece bir gün birbirimizi daha iyi tanıdığımızda düşünmek için bir ricaydı." Shara Carys'e döndü. "Eğer Kan'ını çağırırsa, New York'u başarıyla elinde tutma olasılığı nedir?"

"Lance dışında herhangi bir şövalyesini çağırırsa, ihtimaller yüzde altmışa çıkar. Eğer Lance'i çağırabilirse..." Carys bir an gözlerini kapattı, ağzı hafifçe kıpırdadı. "En az yüzde doksan başarı oranı, Majesteleri. Bağın kıvılcımını hissedene kadar kesin bir şey söyleyemeyeceğim ama ihtimaller çok yüksek."

Shara gülümsedi. "Yani Lance'i araman gerekiyor. Bu arada, senin başarın üzerine bahse girmeye hazırım. Gwen Findabair, New York'ta Isador Kulesi'ni kurmama ve elimde tutmama yardım etmek amacıyla kraliçe kardeşim olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Beni onurlandırdınız, Majesteleri." Gwen dizlerinin üzerine çöktü. Gözyaşları yanaklarında parıldasa da gülümsedi ve benim yaşlı, acı ejderha kalbim bile onun yüzünün sevinçle aydınlanması karşısında yumuşadı. Birden eski şövalyelerin neden onun eli için savaşmış olabileceklerini anlayabildim.

Aynı şekilde biz de kraliçemizi gülümsetmek için birbirimizi itip kaktık.

Shara ayağa kalktı, Llewellyn ve Rik kollarından tutarak onu yukarı kaldırdılar ve diğer kraliçeye ulaşmasını sağladılar. Gwen hemen boğazını uzattı ama Shara dudaklarını büken alaycı bir gülümsemeyle tereddüt etti. "Isırığının orgazmik bir yumruk taşıdığı konusunda sizi uyarmalıyım. Tapınak şövalyemin bıçağını kullanmasını mı tercih edersin?"

Gwen'in gözleri büyüdü, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Nedenini bilmek için bir bağa ihtiyacım yoktu.

Shara gibi bir kraliçenin ona seçim şansı tanımasına çok şaşırmıştı. Shara'nın onun cinsel ya da başka türlü tercihlerini önemsemesi.

"Evet, lütfen," diye tereddütle cevap verdi Gwen, sanki tuzağın kendini göstermesini bekliyormuş gibi.

Shara başını salladı ve Guillaume elinde hazır duran en küçük kılıcıyla yaklaştı. "Leydim," diye başını Gwen'e doğru eğdi ama sonra Shara için tek dizinin üzerine çöktü. "Kraliçem. Hizmet etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Gwen bileğini uzattı ve adam derisinde küçük, düzgün bir kesik açtı.

Eğer ejderha olmasaydım, tüylerim diken diken olurdu. Bunun yerine, dikenli çıkıntılar kuyruğuma kadar alevlendi. Bu kraliçenin kanının kokusundan değil.

Ama kraliçemin açlığını hissettiğim için.

Bu susuzluğu biliyordum. Yüzyıllarca acı çektim, beslenemedim. O korkunç susuzluğu gideremedim.

Shara'nın elinde on Kan vardı ve hâlâ daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. Dışlerinin zonklamasına rağmen, diğer kadının elini nazikçe kendi elinin içine aldı ve bileğini ağzına doğru kaldırdı.

Gwen'in kanı kraliçemi kadim bir güçle doldurdu. Bu kraliçe şu anda fazla güce sahip değildi ama Shara'nın kanını tatmadan bile potansiyeli oldukça fazlaydı. Ballı bal likörü, savaşın gürültüsü ve kılıçların acımasız çarpışmasıyla birlikte Shara'nın duyularını doldurdu. Guinevere her zaman savaşın kalbinde yer almıştı. Yüzyıllar boyunca Camelot'un çöküşünden o sorumlu tutulmuştu. Kocasının şövalyesiyle olan sadakatsizliği Kral Arthur'un çöküşüne neden olmuştu, hikayeler böyle devam ediyordu.

Shara'nın yeni bağında sırların tadına baktım. Karanlık sırlar ve eski acılar. Ve evet, uzak diyarlarda, kalbindeki zayıf çekiş, sanki neredeyse çok uzağa gerilmiş, neredeyse çok ince, ama dünyaya karşı tutulan kırılğan teller gibi.

Gwen gözyaşları daha sert aksa da usulca güldü. "O yaşıyor. Hâlâ özgür ve geliyor."

"Neredeyse yüzde yüz başarı olasılığı var," diye fısıldadı Carys kısık sesle. "Eğer onun yanındaysa, New York her zaman sizin olacaktır, Majesteleri."

"Yapacak," diye yemin etti Gwen. "Hiçbir şey onu benden uzak tutamayacak."

Shara başını kaldırdı ve dudaklarını yaladı, gözleri açlıkla parlıyordu. Carys'e dönüp yaklaşmasını işaret ederken bile bileğini Guillaume'a uzattı. Guillaume, Gwen için kraliçemizin bileğinde aynı düzgün kesiği yaptı ve sonra kraliçemizin bu bağı da resmileştirebilmesi için Carys'i kesmek için döndü.

Carys dizlerinin üzerine çöktü ve kanayan bileğini uzattı ama Shara ona uzanmadı. Onun yerine baykuşa baktı.

Bağları taze bir güçle dalgalandı, ancak bu yeni güç tabanının hiçbirini dev kuşu zorlamak veya zorlamak için kullanmadı.

"Ne düşünüyorsun, Winnifred?" Carys parmaklarıyla baykuşun başını okşayarak sordu. Bir an başını eğdi ve sonra Shara'ya bakıp gülümsedi. "Senin gerçekten de Yüce Olan'ın kızı olduğunu söylüyor. Isador Hanesi'ne hevesle hizmet ediyoruz."

Guillaume hazırola geçti ve hâlâ insan formunda olan Kan'ın geri kalanı da ona katılarak kalplerinin üzerinde bir yumrukla kraliçemizi selamladı. "Çok yaşa lanet olası Shara Isador!"

SHARA

Tyeni bağlar kafamın içinde parıldıyordu. İki yeni kardeş kraliçem, Gwen ve Carys, ikisi de dizlerinin üzerinde, içimde yanan gücün tadına bakarken eşit dozda huşu ve dehşetle bana baktılar. ve kendi yeteneklerindeki dalgalanmayı hissettiler.

Isis'in kanı içimden onlara akarak büyülerini yeni boyutlara taşıdı. İkisi de şimdiden kafamın içinde daha güçlü hissediyordu. Gwen kanımdan biraz almayı başardı, Mayte'nin ilk seferde alabildiğinden çok daha fazlasını. Gücümün Gwen'de derin bir yankı gibi yankılandığını hissedebiliyordum. Gücünün derinliği oldukça fazlaydı ve burada faydalı olacak sosyal becerilere sahipti.

Carys sadece birkaç yudum aldı ve topuklarının üzerinde geriye yaslandı, gözleri bulanıktı, sanki benim kanımdan biraz değil de barda bir iki bira içmiş gibiydi.

"Aman Tanrım." Kıkırdadı ve baykuş boynuna yaklaşıp yanağına kondu. "Bu... Vay canına. Evet. Shara lanet Isador gerçekten."

Eğlenerek Guillaume'a başımı salladım ve o da her iki kadının da ayağa kalkmasına yardım etti, gerçi Carys'in sabitleyici bir ele ihtiyacı vardı.

"Majesteleri, emirleriniz nedir?" Gwen sordu.

"Eski Skye kardeşlerin sıralanmasını ve kalacaklarsa Isador'a resmen yemin etmelerini istiyorum. Eğer ayrılmak istiyorlarsa, sorun değil."

Virginia kafasını kapıdan içeri soktu. Çoktan gittiğini sanıyordum ama belki de gerçekten gidecek başka bir yeri yoktu. "Peki ya bizim payımıza düşen

Skye mirası?"

İki konsülatöre baktım. Madeline tabletindeki bir dosyayı taradı ve Gina'ya fısıldadı, o da başıyla onayladıktan sonra yüksek sesle konuştu. "Majesteleri, Madeline, kardeşlik anlaşması sırasında Keisha ile her bir kraliçe arasında yapılan anlaşmalara göre, her bir kraliçenin Skye mirasından alacağı pay için son bir çetele hazırladı bile."

Sayılar gerçekten umurumda değildi. Gina bunu biliyordu. O halde bunu tartışmak için bir nedeni olmalıydı. "Anlıyorum. Madeline, Virginia Athos'un Skye Hanesi'yle yaptığı anlaşmanın detayları neydi?"

"Virginia, Skye Evi'nde kaldığı her yıl için yüz bin dolar alacaktı, toplamda on milyon üç yüz otuz üç bin dolar, en yakın dolara yuvarlanmış ve bugünü de kapsayacak şekilde orantılanmıştı." Madeline dikkatimi çektiğinden emin olmak için başını kaldırıp bana baktı. "Ancak Keisha Skye'ın ölümü üzerine tüm fonlar kaybedildi."

"Ne? Hayır!" Virginia bize doğru geri adım attı ama Itztli'den gelen alçak bir hırıltı onun bana yirmi adım yaklaşmasını engelledi. "Bu olamaz."

Madeline'in ağzı bir karış açıldı, tablete dokunup okumaya devam ederken gözleri parlıyordu. "'Keisha Skye'ın ölümü üzerine, tüm kardeşlik anlaşmaları sorunsuz bir şekilde belirlenen varisine geçecektir. Eğer yazılı olarak beyan edilmiş ve Triune tarafından meşru olarak tanınmış bir varis yoksa, bu kardeşlik anlaşması geçersiz sayılacak ve tüm fonlar Skye Hanesi'nin miras hesabına geri dönecektir."

Kahretsin, bundan gerçekten zevk alıyordu, özellikle de muhasebe ve sözleşme kısmından. Diğer consiliarius, o sırada evinin çıkarlarını korumak için anlaşmaya kasıtlı olarak yazdığı incelikleri ortaya çıkardığında Gina bile sırtıttı.

"Bu mahkemenin de çok iyi bildiği gibi, Keisha Skye'ın kızının ölümünden sonra bir varisi olmamıştır. Başka bir çocuk sahibi olana kadar başka bir varis göstermeyi reddetti."

Keisha'nın Tanza'yı yeniden varisi olarak göstermeyi planlayıp planlamadığını, Tanza'nın içinde yaşayan karanlıktan kurtulup kurtulamayacağını ya da Keisha'nın mirasına başka bir ihtimal ekleyip eklemediğini merak ettim. Bunu Madeline'le özel olarak konuşmak ilginç olurdu ama diğer kraliçelerin ayrıntıları bilmesini istemiyordum.

Virginia yumuşak bir dehşet sesi çıkardı. "O zaman gerçekten lanetlendim. Bir fiyat teklif edemezsem hiçbir ev beni kabul etmez."

Gwen'e baktım. "Virginia'yı kardeşimiz olarak kabul etmek istiyor musun?" Tiksintisini gizleyemedi. "Siz emretmedikçe olmaz Majesteleri."

Madeline'e döndüm. "Keisha'nın ona söz verdiği miktarı ver. Ayrılmak isteyen kraliçelere mirastan paylarını verin. Bunu istemiyorum ve ayrılmak isterlerse de onları istemiyorum."

Madeline'in gözleri büyüdü ama başını salladı. "Derhal, Majesteleri."

Bekleyen kraliçelere baktım. "Gwen sizinle tek tek görüşecek ve kalıp kalmayacağınıza ya da gitmenizi isteyip istemediğine karar verecek. İsterseniz gidebilirsiniz. Her iki durumda da Skye mirasından payınıza düşeni alacaksınız. Bu meselenin mümkün olduğunca çabuk çözülmesini istiyorum."

Gina'nın bakışlarıyla karşılaştım ve ikinci consiliarius'um olarak kalması için yaptığım teklif hakkında Madeline'le konuşup konuşmadığını soramadan belli belirsiz başını salladı. "Kardeşlik anlaşmalarında yeni değişiklikler varsa, bunları yarın consiliari'lerimle görüşeceğim."

Gwen bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama diğerlerinin önünde beni sorgulamaya cesaret edemedi. Yaşadığı şoku bağdan okuyabiliyordum. Evim adına karar vermek için bu kadar özgürlük ve güç beklemiyordu.

Ama yeni kardeşime her baktığımda Yüce Olan'ın onayı içimde kabarıyordu. Gwen Findabair, Isis'in New York'u yönetmek için seçtiği kişiydi.

Kimin kalacağına ve kimin gideceğine karar verme konusunda size güveniyorum. Onları şahsen tanıyorsunuz. Eğer niyetlerinden şüphe etmek ya da sorgulamak için herhangi bir nedeniniz varsa, onları gönderin. Bizimle olmak istemeyen hiç kimseyi burada istemiyorum.:

Zihnine dokunduğumda hafifçe kıpırdandı ve sonra böyle bir özgürlüğe izin verdiğim için şok olmuş gibi tereddütle cevap verdi: "Nasıl isterseniz Majesteleri:

Başını eğdi ve yüksek sesle şöyle dedi: "Tüm kayıtları gözden geçirip her kraliçe ve ev için yeni kardeşlik anlaşmaları yazacağız."

"Bana Shara deyin lütfen. Hepiniz Shara deyin. Gina, yarın ilk iş olarak sözleşmeleri ve Gwen'in şu ana kadarki seçimlerini görüşmek üzere bir toplantı ayarlayalım."

Gina gülümsedi. "Elbette. Yarın öğleden sonra bire çekelim, ama ikiye çıkarmamız gerekirse takvimlerimizi açık tutarım."

Madeline'in yüzünde şaşkınlığını gizleyemeyen kibar ve boş bir ifade vardı, Carys hâlâ uçurtma gibi havadaydı ve Gwen tereddütle, "Yarın ilk iş dediğini sanıyordum? Yani sabah buluşmamız gerekmiyor mu?"

Kolumu Rik'in koluna doladığımda yüksek sesle güldüm. "İyi günümde geç kalkan biriyimdir ve bu günden sonra muhtemelen bir hafta uyumak isteyeceğim. Yani yarın öğleden sonra buraya gelmek bile bir başarı olacak. Madeline, önce bir consiliarius anlaşması yapacağız, sonra da Gwen ve Carys kardeşlik tartışması için bize katılabilirler."

Gina başını salladı, savaşa giden bir generalin kararlı adımlarıyla uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Biraz uyu, Shara. Burada her şey kontrolümüz altında."

Sonunda yatağımın sıcaklığında ve güvenliğinde kayıp gideceğim düşüncesi bile dizlerimi çöktürdü. Rik beni kucakladı ve kapıya doğru yöneldi. Gözlerimi kapatarak ona yaslandım ve sıcaklığını içime çektim.

Boğuk bir ses gözlerimi açmamı sağladı ve Rik'in omzunun üzerinden geriye bakmak için ayağa kalktım. Guillaume, Carys'in peşinden gelmesini engelledi. "Majestelerinin şu anda size ihtiyacı yok."

"Ama... ama... Onunla birlikte olmalıyım. Her zaman. Olasılıkları gördüm." Carys sesini baykuşun kanatlarını huzursuzca çırpmasına yetecek kadar yükseltti. "Lütfen Shara, seninle gelmeliyim. Yeteneğime her an ihtiyacın olabilir."

Kadını yeterince sevmiştim ama yine de benimle yaşayan birilerinin olması garip geliyordu.

Daire aramızdaki bağa homurdandı: "*Seninle yaşıyoruz ve bu garip değil... Ama sen benim Kanımsın. Sen benimsin. Seni hep yanımda istiyorum: O senin de.:*

Ona karşı herhangi bir fiziksel çekim hissedip hissetmediğimi görmek için tekrar ona baktım. Mayte'nin yatağımda olmasından ne kadar keyif aldığıma şaşırmıştım ama Carys'e baktığımda herhangi bir arzu hissetmedim. Açık sözlülüğünü ve zekâsını seviyordum ama kendimi onunla yatarken göremiyordum. Bırakın onu becermeyi.

Gözleri döndü, dudakları şaşkınlıkla büzüldü. Belli ki yeni bağımız sayesinde düşüncelerimi anlamıştı. *:Böyle bir arzum yok Majesteleri, ne sizin için ne de başka biri için, dürüst olmak gerekirse. Winnifred benim tek yoldaşım:*

Daire, Rik'in bacaklarına süründü ve kuyruğunu parmaklarıma sürtmek için yukarı kaldırdı. *: O hala senin ve aldığın her kardeşi becermek zorunda değilsin. Onu bir kız kardeş ya da binlerce kedisi olan evde kalmış çılgın bir teyze olarak düşün:*

Baykuş ciyakladı ve Carys onun başını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Kedi yok. Söz veriyorum. Bu deli kız kurusu teyze size eşlik edebilir mi, Majesteleri? I

yakın olmayı tercih ederim, böylece her an emrinize amadeyim."

Rik'in kucağına geri sokularak iç geçirdim. "Bizimle gelebilir, G. Ama biri Winston'a haber versin de Magnum'u arayıp onun için bir oda hazırlatsın, olur mu?"

Rik beni koridora taşıırken Winston, "Çoktan hazır Majesteleri," dedi. "Araba aşağıda bekliyor ve Magnum yeni kardeşiniz için de bir süitin hazır olacağına dair bana güvence verdi."

Esnedim ve neredeyse çenem çatlayacaktı. "Meraktan soruyorum, annemin evinde kaç yatak odası var?"

"On, ancak odaların birçoğu çok daha fazla kişiyi barındıracak şekilde yapılandırılmış. En az otuz kişi için yatak bulabileceğinize eminim."

"Bu kadar çok mu? Onları hiç kardeşleri için kullandı mı, yoksa kanı için miydi?"

"Bu konuda annenize çok benziyorsunuz Majesteleri. Onlar-"

Bir gürültü hepimizi etrafımızda döndürdü. Rik beni göğsüne bastırdı. Daire ve Itztli çömeldi, tüyleri diken diken oldu.

Sadece ejderhamın başka hiçbir şeye zarar vermeden koridordan aşağı kaymaya çalışırken tiksintiyle baktığını görmek için.

Daire, savaş kedisinin kahkahası olduğu belli olan bir öksürük sesi çıkardı. *:Hey, sik kafalı, mühendislerin bu binayı ejderhalar için tasarladığını sanmıyorum. Çatıyı başımıza yıkmadan önce neden yer değiştirmiyorsun?*

Skye kardeşlerin bir kısmını sindirmeden yer değiştiremem, göt herif. Karnım şimdiden ağrıyor. İnsan formuna geçmeye çalışırsam muhtemelen patlar:

Gururlu, kibirli Mehen'in devasa bir yemek bebeği midesiyle koridorda kasıla kasıla yürüdüğünü hayal etmeye çalıştım ve kahkahalara boğuldum. Gülmek için ürkütücü bir şeydi -çünkü karnındakiler insandı- ama yine de çok komikti. Gözlerim sulanmaya başladı, bu da beni daha çok güldürdü. Ayakta olsaydım, gerginlik içimden akıp giderken muhtemelen yere yığılırdım.

Çok tehlikeli ve sinir bozucu bir yolculuktu. Neredeyse Rik'i kaybediyordum. Hepimiz ölebilirdik. Biraz kahkaha mükemmel bir ilaçtı. Mehen tüm binayı yok etse bile.

"Zaten çatıda bir delik açmıştı," diye hatırlattı Guillaume ve beni bir kahkaha krizine daha soktu.

"Bu lanet binadan nefret ediyorum zaten," diye haykırdım. "Hepsini yıkın. Öyle ya da böyle umurumda değil."

Llewellyn kıkırdarak elini kaldırdı ve eğlenmemin yatışmasını bekledi. "Bütün binayı yok etmeye gerek yok. Daha önce gördüğün gibi, gryphon da ejderha dostumuz kadar büyük olmasa da kana susamış bir iştahı olan büyük kanatlı bir canavar. Burada yıktığı çatıya geri dönmek için kolay bir yol var ve ona Isador evindeki çatı erişiminin nerede olduğunu gösterebilirim. En üst katın tamamı tam da bu nedenle açık ve ferahdır."

Ama senden ayrılmak istemiyorum, evinin tek bir katıyla bile: Mehen kafamın içinde homurdandı.

"O zaman bu kadar çok yememeliydin," dedi Rik ve beni yine kıkırdattı.

Mehen ona ters ters baktı, bu da beni daha çok güldürdü.

Llewellyn yaklaştı ve alnını hafifçe benimkine bastırmak için eğildi. "İzninizle Majesteleri, ejderhaya eşlik edeceğim ve en azından yer değiştirene kadar onunla kalacağım."

Llewellyn'in yanağını okşadım. "Hayır." Gözleri büyüdü ama itiraz etmedi. Hiçbiri benden gelen bir emri reddetmezdi. Yine de onu uzun süre merakta bırakmadım. "Şimdi onunla git ve ona çatı girişini göster. Ama bu gece onunla başka biri kalabilir. İkiniz de sağ salim döner dönmez bana gelmenizi istiyorum. Ezra ve Rik ile birlikte iyileştiginizden ve iyi beslendiğinizden emin olmalıyım."

"O zaman kendi kendini derinlemesine beslemen gerekecek," dedi Rik, ses tonu kraliçesine karşı cesaret edebileceği kadar emre yakındı.

Dişlerim beklentiyle ağrıyordu.

"İlk nöbette ejderhaya ben bakarım." Guillaume, ejderha çenesini kulağına bir kıl kadar yaklaştırdığında bile irkilmediğini söyledi. "Sonra biri yürüyecek kadar iyileştiğinde, gelip beni rahatlatın."

Llewellyn'in gözleri yine beneklerle dolmaya başladı. "Kanın sonrasında yürüyemeyecek kadar derinden mi besleniyorsun?"

Daire mırlamaya başladı. Yüksek sesle. *:Diğer şeylerin yanı sıra. Kraliçemizin açlığı doymak bilmez:*

Yanaklarım kızardı ve utangaç bir şekilde omuz silktim. "Sana karşı nazik olmaya çalışacağım."

Llewellyn başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi. Şimdi biraz ters ters bakma sırası bendeydi ama kızmaktan çok utanmıştım. Bu adam

Eğer annem alfasından hamile kalabilseydi, babam olabilirdi. İlişkimizin bu yönünü ve bunun gerektirdiği her şeyi hâlâ tam olarak aklıma getiremiyordum. Sonunda korkup onu yatağıma almayabilirdim.

Kahkahası hemen kesildi ve gözleri neredeyse tamamen kırmızı altın renginde yanarak bakışlarımla buluştu. "Beni yanlış anladınız kraliçem. Beni istediğiniz gibi kullanmanız için size yalvarıyorum ve aklımdaki son şey beni çok sert kullanabileceğiniz ya da çok ileri götürebileceğiniz endişesi. Bu imkânsız olurdu. Gülüyorum çünkü böyle bir kraliçeye sahip olduğum için çok mutluyum ve kutsanmış durumdayım. Skye Hanesi'nde geçirdiğim onca yıldan sonra bir daha asla gülemeyeceğimi sanıyordum. Bırakın sevmeyi."

Bakışlarımı yumuşattım ve şimdi gözlerimdeki nem kontrol edilemeyen kahkahadan tamamen farklı bir nedenden kaynaklanıyordu. "O zaman mümkün olduğunca çok güldüğünden ve sevdiğinden emin olalım."

"Kraliçemiz çok yaşa," dedi Kanım hep bir ağızdan.

LLEWELLYN

M Kraliçenin açlığı, adımlarımı hızlandırarak onun yanına gitmemi sağladı. Ejderhayı tavan arasında sefil bir topun içinde kıvrılmış halde bıraktım, bundan sonra olacakları kaçıracağı için iyice sinirlenmişti. I

onu suçlayamam.

Kraliçemin açlığını gidermek için tek bir anı bile kaçırmış olsaydım ben de kendime kızardım.

Ani bir suçluluk duygusu, yeniden hizmet edebilme sevincimi bastırdı. Koridordaki odasının önünde durdum ve başımı süslü kapıya yasladım. Kraliçemin arzusuyla bu kapıdan defalarca geçmiştim.

Eski kraliçem. Yeni kraliçemin annesi.

Onu seviyordum. Çaresizce arzuladığı çocuğu ona verebilmek için hayatımı gözümü kırpmadan onunkine feda ederdim. Her alfa, kraliçesini memnun etmek ve ona bir çocuk vermek için kendini komaya sokardı.

Ama bu faydasız bir ölüm olurdu, çünkü kraliçem ona hizmet ettiğim yüzyıllar boyunca hiç doğurmamıştı. Geleceğe bakıp beni burada, kızını becermek için yanıp tutuşurken mi görmüştü? Onunla sevişirken bile mi? Sırf bir Isador kraliçesinin kapısının önünde tekrar durabilmek için seve seve katlandığım işkence yıllarını görmüş müydü?

Onun olmasa bile mi?

Affet beni, aşkım.

"Affedilecek bir şey yok Lew... Sesi zayıf bir hayalet gibi içime fısıldadı, o kadar yumuşak ve uzaktı ki dokunuşunu hayal gücüm olarak görmemek kolaydı.

Ama sadece eski kraliçem bana Lew demişti. Adını söyleyemiyor olabilirdim ama dokunuşunu biliyordum. Hatırası içimde bir damga gibi yanıyordu. Kanı ve sevgisiyle vücudumdaki her kemiğe ve sinire kazınmıştı.

Ve eğer çok şanslıysam, kızı da beni aynı şekilde talep edecekti.

Shara'nın kapıdaki varlığını hissettiğinden emin olmak için bir süre bekledim. Bana içeri girmemi emretmedi ama soğuk bir kış gecesinde çıtırdayan bir ateş gibi bağımı çektiğini hissettim. Odaya girdim ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Ayı gibi kokan iri yarı adam bana hafifçe başını salladı. İçimden bir ses, adamın dostça bir karşılamaya ancak bu kadar yaklaşabileceğini söylüyordu. İkizler kapının karşı tarafında duruyordu. Bana bakmadılar bile. Umursadığımdan değil. Yanağında siyah bir güneş dövmesi olan acı ve ölüm gibi kokuyordu, kardeşi ise orman gibi kokuyordu. Kurdu göremiyordum ama kokusu odanın içinde dolaşıyordu. Eski alfalardan bile bu şekilde saklanabilen özel bir Kan'dı. İçimden bir ses Rik'in bile Xin'i göremeyeceğini söylüyordu.

Kraliçemizin bağı. Onun her şeyi bildiğinden ve gördüğünden hiç şüphem yoktu.

Kraliçe hep öyle yapardı.

Uzun, siyah saçlı ve İskoç eteği giyen Kan... tuhaf kokuyordu. Pek doğru değildi. Neyin yanlış olduğunu anlayamıyordum ama orada da bir sır vardı.

Alfa'sının ve mırıldayan arkadaşının ona en yakın olması sürpriz değildi. Kedigil Blood soyunmasına yardım ediyordu ama Rik de ona yakın duruyordu. Lanet olsun, ne kadar iri bir herifti. Ben daha uzundum ama alfamız gibi yapılı bir adam görmemiştım. Steroid kullanan haltercileri bile utandırırđı.

Tapınak Şövalyesi ve derinliklerin kralı Leviathan'la birlikte kraliçemiz oldukça sıra dışı bir Kan dizisine sahipti. Babasının canavarlar tanrısı Typhon olduğu düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değil. Annesi bile her zaman eşsiz ve tuhaf olanın tadına varmıştı.

Bağda keskin bir şeyin parlaması dikkatimi Shara'ya çekti. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Lanet bir gözyaşı. Tanrıça. O tuzlu damlanın izini karnıma batan ve bağırsaklarımı karıştıran bir bıçak gibi hissettim. Onun duyguları

benimkinin yüz katı. Kan, kraliçelerinin ne zaman acı çektiğini bilmeliydi, böylece daha iyi koruyabilirlerdi. Ama bu acı...

Tanrıça, buna dayanabilir miyim bilmiyordum. Eski kraliçemin Typhon'a gitmeden önce tüm bağlarımızı serbest bırakmasının bir nedeni de buydu. Gebe kalmadan, kızını kan ve acı içinde doğurmadan ve nihayetinde ölmekten önce. Çünkü Kan bağıyla bu tür bir acı çekmek.

Acı kokan ikiz nefes verdi ve ince bir titreme vücudunu sarstı. Ayı yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü yatağa gömdü. Omuzları titriyordu. Rik onu kollarının arasına aldı, tendonları ve kasları belirgin bir şekilde ortaya çıktı ve kedi sanki sadece bu ses bile acısını dindirmeye yardımcı olabileceği gibi çılgınca mırıldandı.

"Şşşt, kraliçem," diye fısıldadı Rik, sesi çiğdi. Onunla birlikte yatağa tırmandı ve Daire ikisine de baskı yaparken onu göğsünde tuttu. "Hepimiz hayattayız. Sen başardın."

Bağları yırtıldı ve dizlerimi büken bir acı selini serbest bıraktı. Skye kardeşlerle uğraşırken korkusunu bastırmıştı ama şimdi yatak odasının mahremiyetinde ağlıyordu.

Rik'in iblisin çemberinde çektiği acıya ağladı. Bunu onu kurtarmak için, hepimizi kurtarmak için yaptığını fark etmek kalbini paramparça etti. Onu kaybetme düşüncesi onu mahvetti. Bu korkuyu bir dereceye kadar anlıyordum ama bu Keisha Skye'a olanlardan çok daha derinlere iniyor gibiydi. Korkusu artıyor, acısı göğüs kafesimi ezen boğucu bir ağırlığa dönüşüyordu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, acı içinde nefes almaya çalıştım. Hepimiz öyle yaptık. Kanının hepsi yerdeydi, acısı yüzünden dizlerimizin üzerine çökmüştük.

"Yaşıyorsun ve iyisin," diye fısıldadı Rik, acısının bizi ne kadar yaraladığını açığa vurarak onu daha fazla incitmemek için savaşıırken her kelime gerginlikle titreşiyordu. "Önemli olan tek şey bu. Eğer ölürsek..."

"Hayır," diye karşılık verdi, başını kaldırıp ona baktı. "Kimse ölemez. Buna dayanmam. Dayanamıyorum. Lütfen, tanrıça. Lütfen, bağışla beni."

Yanağını avuçladı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Yapabilirsin ve yapacaksın, çünkü sen lanet olası Shara Isador'sun."

Şaşkınlıkla, o bu kadar değişkenken cevaplar için bağına araştırmaya çalışmadım. Duyguları bağları kesip biçiyor, beni bıçaklıyor ve parçalıyordu. Onun kanını sadece bir kez içmiştim. Rik ve diğerlerinin böylesine kör edici bir acıyla nasıl başa çıkabildiklerini bilmiyordum.

Evimin tanrıçası onunla bir pazarlık yaptı: İkiz kafamın içinde fısıldadı: Ra'yı öldürebilir, ama bu ona bir hayata mal olacak. Birimiz ölecek:

Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğerek bir anlığına umutsuzluğun beni ele geçirmesine izin verdim. Elbette. Annesi en başından beri yapılması gerekeni görmüş ve Shara'yı bu amaçla doğurmuştu. Kudretli güneş tanrısı kolay kolay ölmezdi. İçimizden birinin ölmesi ve kraliçemizin daha sonra parçaları toplamasına ve Ra'nın egemenliğinden kurtulmuş olarak kalan günlerini mutlu bir şekilde yaşamasına izin vermesi daha iyiydi.

O ben olurdum. Annesi bu yüzden beni bağışlamış olmalı. Böylece kızı için bu bedeli ödeyebilirdim.

"Seve seve" diye fısıldadım içimden, eski kraliçemin kabulümü duyacağını umarak. "Onu da seni sevdiğim gibi seveceğim, elimden geldiğince. Ama sonra öbür dünyada sana katılacağım:

"Bu benim seçimim değil. Eski kraliçem kafamın içinde fısıldadı, sanki bizi binlerce yıl ayırmış gibi çok silikti. Son bir kez ona ulaşmaya çalışarak ona doğru gerildim.: Bu onun seçimi değil. Kimin ölmeye çağrılacağını sadece tanrıça bilir:

Nefes nefese kalmıştım ama onun beklediğini düşündüğüm yere ulaşır ulaşmaz, ona dair belli belirsiz his bir sis gibi dağıldı. O gitmişti. Ruhundan geriye sadece bir parça kalmıştı, Isador'un son kraliçesi olan kızına bağlıydı. Sahip olmak için öldüğü çocuğuna.

Shara'nın bağlarından akan sert acı seli hafifledi ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanmama izin verdi. Hâlâ ağlıyordu ama o kadar çaresizce değil, sanki bu dünyada sevdiği her şey elinden kayıp gitmiş gibi. "Kanamaya ihtiyacım var."

"Ve beslenmen gerekiyor." Rik'in sesi, döşeme tahtalarını sarsan bir bas perdesine doğru gürledi. "Derinden. Tutabildiğin kadar derinden."

İç geçirdi ve onun kollarında rahatladı. "Hiçbirinizi çok fazla tüketmek istemiyorum."

"İmkansız."

Bileğini, yüzünü hâlâ yatağa bastırmış olan ayıya doğru uzattı. "Ezra, izin ver sağlığını kontrol edeyim. Tanza'nın tüm lekesini senden çıkardığımızdan emin olmak istiyorum."

Ellerini yatağın içinde yumruk yaptı ve yüzünü kaldırmayı reddetti. "Sizi hayal kırıklığına uğrattım kraliçem. Rik'in tuzağa düşmesi benim hatamdı. Kanının tek bir damlasını bile beni iyileştirmek için harcama. Beni kurut. Beni diğer herkesi iyileştirmek için kullan."

"Saçmalama," diye sertçe bağırdı, öyle ki ayı irkildi ve yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Sırf kendi gururunu yatıştırmak için bana bu kadar acı mı çektireceksin?"

Ezra, tüylü başını kadının karnına bastıracak kadar doğruldu. "Ölürsem canın yanar mı?"

Kadın ürperdi ve kollarını beline dolayan adamın başını çaresizce kavradı. "Sorgusuz sualsiz. Eğer herhangi biriniz tanrıça tarafından çağrılırsa..." Sesi kesildi ve onu daha sıkı sıkı. "Tek birinizi bile kaybetmektense hepimizin ölmesini tercih ederim."

Rik arkasına yaslandı ve kalçalarını hoş bir şekilde sallayarak onun altına uzandı. "Şimdi ve burada seninle ilgilenmekle ilgilenelim ve yarını tanrıçalara bırakalım."

Yavaşça nefes vererek tüm gerginlik ve stresin içinden akıp gitmesine izin verdi. Küçük, gizli bir gülümsemeyi bile başardı. Öyle bir gülümsemeydi ki bu, odadaki her sakin taş gibi sertleşmesine neden oluyordu.

Geriye doğru kaydı ve Rik'i içine almak için kalçalarını kaldırdı. Başını geriye düşürdü, saçları adamın kalçalarını okşuyordu.

İhtiyaç o kadar şiddetli bir şekilde içimde zonkluyordu ki iniltiyi tamamen bastıramadım. Saçlarının kalçalarımı öpmesini istiyordum. Teni benimkine karşı yanıyordu. Dişlerini. Tırnaklarını. Kanını.

"Evet, Llewellyn. Bize katıl. En çok seni beslemem gerekiyor."

SHARA

Rik'i içimde tuttum, iç kaslarımı o kadar sıkıyordum ki usulca homurdandı. Keşke onu kollarımda ve sihrimde bu kadar sıkı tutabilseydim ve güvende tutabilseydim. Hepsini güvende tutabilseydim.

Sol bileğimi Ezra'nın ağzına bastırarak onu beslenmeye davet ettim. Sakalları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve aralarındaki bağ hâlâ zihnimde ağırlığını koruyordu. Rik'in bizim için katlandığı şeylerden dolayı kendini suçluyordu ama hesaplaşmanın başka türlü nasıl sona ereceğini göremiyordum. Bir noktada Keisha da bana aynı teklifi sunacaktı. Kanımı kurtarmak için kızını kurtaracaktı ve Rik de aynı seçimi yapacaktı.

Sorgusuz sualsiz.:

İçimde hareket etmedi ama büyük avuçlarını kalçalarımın ve uyluklarımda gezdirdi, parmakları sanki dünyadaki en paha biçilmez nesneymişim gibi tenimde gezindi.

Dünya.

Ezra dişlerini tenime çok nazikçe batırdı ve Rik'in siki içimde bu kadar derindeyken hareketsiz duramayarak ürperdim.

Llewellyn sağ tarafıma yaklaştı ve yanımdaki yatağın üzerine diz çöktü. Bana dokunmak için hiçbir hareket yapmadı ama gözleri kırmızı ve altın alevlerden oluşan bir girdapla parlıyordu. Bileğimi ona uzattım ama tereddüt etti. "Siz de zayıflamışsınız kraliçem. İkimizi aynı anda beslemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Susuzluğum..." Dudaklarını yaladı ve bakışlarını bedenime dikti. Gözlerindeki alevlerin tenimi yaladığını neredeyse hissedebiliyordum. "Bunu kontrol edebileceğimi sanmıyorum. Bu kadar uzun zaman sonra olmaz."

"İhtiyacım oldukça içerim ama şu anda kendimi iyi hissediyorum. Aslında-" Rik'in bakışlarıyla karşılaştım ve kaşları ilgiyle kalktı. "Hepinizi aynı anda ya da en azından mümkün olduğunca çok sayıda beslemek istiyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştık."

Kanımın tamamının yatağın etrafında durduğunu fark etmek için başımı çevirmeme gerek kalmadı. Gerçi bana dokunamayacak kadar büyüktüler ama bir kalp atışından diğerine tepki verebilecek kadar yakındılar.

Rik, "Dikkatin fazla dağılmadan önce, gerekli olduğunu düşündüğün her türlü iyileştirmeyi yapmanı öneririm," dedi. "Sizde herhangi bir zayıflık belirtisi görüldüğü anda boğazımı sunacağım. Ben düştüğümde, geri kalanınızdan sizinle işi bitene ya da siz bayılana kadar onu derinlemesine ve uzun süre beslemenizi bekliyorum."

"Anlaşıldı, alfa," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Gözlerimi kapatarak önce Ezra'ya odaklandım. Kanım boğazından aşağı yavaşça akıyordu. Beni derinden ısırması ve küçük, düzenli delikleri yaladı. Vücudundaki kan damarlarının yollarını izleyerek içine daha da battım. Titreyerek, "Gıdıklanıyorum." diye fısıldadı.

Daire homurdandı ve neredeyse kucağıma süründü, bu onu Rik ve Ezra'ya da yaklaştırdı. "İstersen önce benimle beslenebilirsin Shara. Böylece Rik'in tadını daha uzun süre çıkarabilirsin."

Ezra'nın vücudunda sadece kendi gücümü hissediyordum. Onun içinde opalesan bir ay gibi parıltıyor, vücudunda yumuşak inci gibi ışık girdapları oluşturuyordum. Karanlık hiçbir şey kalmamıştı. Gözlerimi açtım ve ona gülümsedim. "İçinde olmaması gereken hiçbir şey hissetmiyorum. Eğer herhangi bir şeyden şüphelenirsen lütfen bana haber ver, ben de tekrar kontrol edeyim. Ama sanırım içindeki tüm Tanza'yı başarıyla yaktım."

Ağzını kaldırarak yüzünü buruşturdu. "Hemen yapacağım. Daha önce hiç onun kanı kadar iğrenç bir şey tatmamıştım."

Hâlâ bir şekilde gergin hissediyordu. Hassas. Sanki henüz tam olarak bütün değildi. Mırıldandığı itirazlarını duymazdan gelerek bileğimi tekrar ağzına bastırdım. "Daha fazlasına ihtiyacın var. Gerekirse beni daha derinden ısır. Dişlerinin içimde olmasını en az aletini sevdiğim kadar sevdiğimi biliyorsun."

Bileğimi dişlerinin arasına aldı ve beni sıkıca kavradı. Bakışlarımı tutarak dişlerini aşağı indirdi. Nasıl yaptı bilmiyorum ama dişleri zahmetsizce, yavaş ve kontrollü bir şekilde aynı deliklere geri kaydılar. Benim dağınık ısırıklarım gibi değildi.

İki dişini içimde hissedebiliyordum. Rik'in sikinin beni ona bağladığı gibi beni de ona bağlıyordu.

Daire yavaş ve tembel bir tavırla göğüslerimi okşadı. Areolalarımı yaladı ve şakacı bir şekilde tenime şefkatli öpücükler kondurarak meme uçlarımla büzülmesine ve sızlamasına neden oldu. Llewelyn'e döndüm, gözlerim şehvetle doluydu. En kötüsünü atlatmaya karar verdim ve onu kasıtlı olarak annemle hayal ettim. Onu çok ileri götürmeden önce bunun beni rahatsız edip etmeyeceğini bilmem gerekiyordu.

Uzun, sırık gibi vücudunun onun üzerinde hareket ettiğini hayal edebiliyordum. Ama annemin neye benzediğini bilmiyordum. Pek sayılmazdı.

"Sana benziyordu." diye cevap verdi usulca. *"Neredeyse ikizi olabilirdin."*

Onu annemle sevişirken hayal etmek daha kolaydı. Yıllar anılarımı yumuşatmış olsa da en azından onun neye benzediğini biliyordum. Onu babamdan, beni yetiştirmesine yardım eden adamdan başka biriyle düşünmek tuhaftı. Çocukluğum boyunca onun kızı olan ve bu Aima hayatı hakkında hiçbir şey bilmeyen yanım, kaç tane sevgilisi olduğunu düşünmeye başlayamazdı. Kanı, artık babam, artık Llewellyn. Greyson bile bir zamanlar onun sevgilisiydi, ancak yuvasını terk ettikten sonra köleliğe dönmüş ve sonunda onu öldürmüştü.

Tiksinti ya da pişmanlığın beni bu adamdan uzaklaştırmasını bekledim, ama annemi yüzlerce kez becermiş olsa bile onu hâlâ istiyordum. Binlerce kez. Vücudundaki işkenceyi dindirmek ve yakıcı susuzluğunu gidermek istedim. Annemin onun bir parçası olduğunu bilerek kanını tekrar tekrar tatmak istedim.

Ve şimdi, ölmeden önce bana yatırdığı kan ve gücün ötesinde o da benim bir parçam olabilirdi.

Onu içimde doruğa çıkarmak ve geçmişle olan bağlantısını hissetmek istedim. Geçmişimle, ailemle ve bir Isador kraliçesi olarak hakkımla.

Bileğimi tekrar ona uzattım ve bu sefer tereddüt etmedi. Dişlerini nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde içime soktu. Benim

Rik içimde daha derinlere doğru ilerlerken kalçalarım hareket etti ve tekrar inlemeye başladım. Şehvetim ateşli bir seviyeye yükseldi. Dişlerim zonkluyor, hızlı ve sert bir şekilde aşağı kayıyordu.

Onları bulabildiğim en yakın adama batırdım. Tabii ki Daire'ydi. Boğazını öyle cazip bir şekilde sunuyordu ki, omzunun savunmasız kıvrımı cinsel organları kadar çekici ve seksiydi.

Doruk noktasıyla sarsıldı, fişkırımları karnımda sıcaktı. Mırıltısı daha yüksek sesle gürledi ve tamamen bana teslim olarak bana doğru eğildi.

Tanrım, onu sevdim. Hiç tereddüt etmeden kendini bana teslim edişini seviyordum. Bana daha da sokuldu ve göğsümü emmeye başladı. Dişlerinin sivri ucunu hissettim ve sırtımı dikleştirerek etimi ağzına daha fazla ittim.

İpucunu alarak dişlerini göğsümün yumuşak kıvrımına batırdı, meme ucum ağzındaydı.

Llewellyn dişlerini içimde tuttu, bu ağzına kan akışını yavaşlatsa da. Açlığı kontrolden çıkmıştı ve sanırım içten içe bundan korkuyordu. Isador kanının tadının onu bir susuzluk yangınına sürükleyip beni tehlikeye atacağından korkuyordu.

İstedğim tam olarak bu olmasına rağmen.

Benden aldıklarını telafi etmek için bileğini ağzıma bastırdı. Onu daha önce tatmıştım ve yirmi yıl boyunca işkence görmüş ve aç bırakılmıştı. Onu daha fazla tüketmeye cüret edemezdim, onu hâlâ iyileştirmem gerekirken olmazdı. Nabzının dudaklarımda çılgın bir pervane gibi çırpındığını hissettiğim anda onu serbest bıraktım.

Arkamda, fısıltı yumuşaklığındaki bir dokunuş, iki yanıma gelen ikizleri fark etmemi sağladı. Rik'i içimde daha derine salladım, leğen kemiğimi ona daha sert bastırdım. Klitorisim zonkluyordu, o kadar sıcak ve şişmişti ki sanki üç katına çıkmış gibiydi. "Evet."

İtztli dişlerini boğazımın sol tarafına batırırken, Tlancel sağ tarafımı aldı. Onlar da dişlerini içimde tuttular. Beni onlara bağlıyorlardı. İçimde zonkluyordu.

Daire'nin mırıltısı derin bir gümbürtüden uykulu bir vızıltıya dönüşene kadar onu içime çektim. Geri çektim ve Nevarre hemen onu kenara çekti, böylece bana doğru kayarak yerini alabildi.

Ağzım sulandı. Bu gece daha önce onun tadına bakmış olsam da daha fazla Kelt büyüü ve siyah tüy istiyordum. Ama önce Ezra'yı kendime doğru çektim ve dişlerimi boğazına geçirdim. Boz ayısı gürleyerek beni selamladı.

Karlı bir ormandan geçip ağaçların arasındaki en sevdiği dağ kulübesine doğru yürümek için. Onu orada bıraktım, neşeli bir ateşin önünde horluyordu.

Sonra elimi Nevarre'nin dökülen zarif saçlarında dolaştırdım ve başını geriye doğru çekerek boğazını bana açmasını sağladım. Derinden inledi, siki umutsuzca yukarı kalktı. Dişlerimi boğazının çağıran kavisine batırdım ve anında serbest kalması duyularımı onun zevkiyle doldurdu. Kanı, karanlık kuzgunu gibi içime aktı; büyüün, tüylerin ve kalın, ağır gölgelerin sıcak bir hücumu.

Çok hızlı bir şekilde kuzgununun aşağıya doğru spiral çizdiğini hissettim, kanatları ağır ve yorgundu. Boğazındaki izleri yaladım ve başımı kaldırdığımda Xin oradaydı, mırıldanan bir Kanı Daire'yle birlikte yer açmak için kenara itiyordu. Hayalet gibi gümüş rengi kurt Xin'in gözlerinde parlıyordu, tamamen yırtıcıydı. Yeteneğini bir daha asla kullanamayacağından korktuğu bu gece benim için öldürmüştü. Hepsi öyle ya da böyle benim için öldürmüştü.

Boğazıma saldırdı, dişleri parlıyordu. Geri çekilmedim. Ne ondan, ne de diğerlerinden. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum.

Dişleri boğazımın ön kısmına derinlemesine battı, çeneleri nefes borumu kavradı, ancak her iki taraftaki ikizlerle birlikte başını bana yaslamak için fazla yer yoktu. İstese boğazımı parçalayabilirdi. İkizlerden biri de yapabilirdi.

Bunun yerine, dişleri boğazıma gömülü halde beni tuttular. Kanım ağızlarına akıyor, daha fazlası için iştahlarını kabartıyordu. Rik içimde yükseldi ve teslim olma sırası bana geldi. Kendimi içimde yükselen zevke teslim etmek. Güç, ay ışığı ve pırıl pırıl elmaslardan oluşan bağlarımız aracılığıyla içimden onlara doğru aktı. Uzaktan Mehen ve Guillaume'un üzerimizde olduğunu hissettim. Ejderha dişlerini öfkeyle gıcırdattı ve sert zeminde amaçsızca yuvarlandı. Yer değiştirmek istiyordu.

çok kötü. Burada olmak istiyordu. Benimle birlikte. Arzularımın içinde yuvarlanmak.

Tıka basa dolu bir mideyi iyileştirebileceğimden emin değildim ama ona bir güç dalgası gönderdim. Umarım sihrim onda bir şekilde işe yarayabilirdi. Başka bir şey olmasa bile, henüz geri dönüşemese bile belki daha rahat ederdi.

Rik belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı, içime daha sert girdi. Doruk noktası devasa bir uçurum gibi üzerime geliyordu. Kendimi tutmak ve uzun sürmesini sağlamak istedim ama kendi arzum beni giderek uçurumun kenarına sürükledi. Xin'in tamamen içebilmek için dişlerini geri çektiği anı hissettim. İkizler ve Llewellyn de hemen onu taklit ettiler. Birden başım bulutlara doğru uçacakmış gibi hissettim, kanım bu dört muhteşem adam için bir pınar oldu.

"Yeter," diye homurdandı Rik onlara. Ya da bana. Hangisi olduğundan emin değildim.

Beslediğim Kan beni hemen serbest bıraktı. Doğrulup parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve yüzümü boğazının sıcak kıvrımına doğru çevirdi. Teni yüzümü yakıyordu. Kokusu içimde yuvarlanıyordu. Sıcak taşlar ve demir. Demirci taş trolüm. Ona malikânemde bir demirci dükkânı açmalıyım.

Parmaklarını saçlarımda sıkı ve beni kendisine daha sıkı bastırdı. "Bunu sonra düşünürüz. Şu anda beslenmene ihtiyacım var, Shara. Doruğa ulaştığında dişlerini içime batır, böylece birlikte gidebiliriz."

İstedim, gerçekten istedim. Ama beynim çok bulanıktı. Ve o çok sıcak, sert ve güçlüydü. İçimdeki her şey kasıldı. Kalbim bir an tekledi, sanki vücudumun elektrik sistemi bunalmış gibiydi. Yakınlaştılar. İkizlerim sırtıma yaslandı. Xin ve Rik önümde. Llewellyn. Başım milyonlarca mil uzakta görünse de elleri beni bu düzleme bağlıyordu.

"Shara!"

Dişlerimi Rik'in boğazına yavaşça batırdım. İlk defa ısırığı kontrol etmeyi başarmıştım. Derisinin katman katman bana yol vermesinden keyif aldım. Altındaki kas farklı hissettiriyordu. Daha etli. Sonra damar. Ana damar. Kanı ağzıma doldu ve kafam patladı. Ben gitmişim. Zevkim bağlarımızda patladı ve hepsini ısırmamış olmama rağmen Kanımın da benimle geldiğini hissettim. Devasa sessiz kanatlarımla bir gece yarısı fırtınasının içinde uçarak avımı aradım. Susuzluğum damarlarımda bir orman yangını gibi yanıyordu. Beslenmem gerekiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına.

Toynak sesleri duydum. Çağırma koşan bir aygırın nal sesleri.

Başımı kaldırdım ve Guillaume Rik'i yatağın üzerine yatırdı. "Shara," diye fısıldadı beni kendine doğru çekerek. "Sanırım alfan bu gece yeterince yoruldu."

Mehen arkamdan, "Onu bana ver," diye karşılık verdi.

Yanıldığımı sanmışım. Yer değiştirememişti. Ejderhanın karnı Skye kardeşlerle doluydu. Öyle dememiş miydi? Ama beni Rik'in üzerinden çekip bana çarparken ellerinin sert ve talepkâr çekişi tanıdık.

Mutluluk. Tanrıça. İçimden sonsuz bir nehir gibi akıyordu, derin, karanlık ve evet, tehlikeli. Parıldayan zümrüt gözlerine bakarken, biraz endişelenmem gerektiğini düşündüm. Korkmuyordum, çünkü gerekirse onu bir düşünceyle yok edebilirdim. Ama bana karşı hiç bu kadar özgür olmamıştı.

daha önce. Rik her zaman onu dengelemek için oradaydı. Hepsini eşitlemek ve kontrol altında tutmak için.

"Ejderha..." Guillaume alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla başladı.

"Ne yaptığımı biliyorum amına koyayım," diye hırladı Mehen. "Beni durduramazsın. Buna cesaret edemezsin."

Beynim azalan kapasitesiyle çalışmaya çalışıyordu ama bedenim bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu. Leviathan'dan korkmuyordum. Mehen denen adamdan da korkmuyordum. Pençelerimi karnına sapladım ve derisini deldim.

Sırf kanını koklayabilmek için. Ne tatlı bir işkence.

"Evet," diye tısladı. "Sen bana binerken G senin sırtını alabilir."

"Hayır." Guillaume beni belimden yakaladı ve o kadar hızlı yukarı çekti ki tepki veremedim. Mehen hırladı ve kalçalarımın tutup beni geri çekmeye çalıştı ama G beni yüzünü ona dönecek şekilde çevirdi. Guillaume'un kanının kokusunu da almıştım. Mehen pençelerini Tapınak Şövalyesi'ni parçalamak için kullanacak kadar yer değiştirmişti.

Ona ters ters baktım. "Neden araya girdin? Lanet olası ejderhayı beceriyordum."

Dudakları kıvrıldı ve Mehen'in öfkesi, onu reddetmediğime dair aldığım güvenceyle biraz yatıştı. "Bedenimi hatırlıyorsunuz, değil mi kraliçem? Benim öne geçmemi ve ejderhanın kışını yemesini tercih edersiniz diye düşünmüştüm."

"Neden öyle demedin lan?" Mehen homurdandı.

Guillaume'a gülümsedim ve o da bana eğlenerek gülümseyerek karşılık verdiğinde hâlâ bir uçurtmadan daha yüksekte olduğumu anladım.

"Kafam iyi değil," diye düzeltti altıma uzanırken. "Çok bitkin. İkimizden de derin derin içmelisin. Biz en yaşlılarıyız. Seni diğerlerinden daha çabuk ayağa kaldırırız."

Beni kaldırıp yerine oturturken dudaklarımı yaladım. "Hepinizi içmek niyetindeyim." İçime doğru itmeye başladı ve nefesim kesildi. Beni inanılmaz derecede genişletti. Mehen'le aynı anda içimde olması inanılmaz bir işkence olacak.

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı Mehen kulağıma. Evet, ben de. Ben de öyle.

Yine de bunu yüksek sesle söyleyebildiğimi sanmıyorum.

GUILLAUME

I Zamanında pek çok kraliçeyle yatma zevkini ve işkencesini tatmışım, pek çoğu da eski kraliçemin emriyle, hatta yakında gelecek olan idam emrinden korkarken. Desideria işkence etmeyi severdi.

Beni bir yuvanın kraliçesiyle oynamaya göndererek, sadece hepsini infaz etmemi emretti.

Shara lanet Isador bu anıları zihnimden sildi. Sikimin üzerinde aşağı doğru kayarken çıkardığı sesler, beni tamamen içine alamadan neredeyse dökülmeme neden oluyordu. Beni o kadar sıkı kavradı ki sert nefes aldım ve dişlerimi sıkarak ihtiyacıma karşı koydum. Çiftleşme çılgınlığına kapılmış vahşi bir aygır gibi onun üzerinde tepinmek istiyordum.

"Evet," diye kasıklarına yerleşti ve kalçalarını son bir kez acı verici bir şekilde kıvrarak tüm vücudumu ter içinde bıraktı. "Lütfen yap."

"Ne yapacağım?" Mehen onun sırtında gezinirken sordu. "Kızıışmayı düşünüyordu."

"Bana uyar." Ağırlığını ona daha fazla vererek onu bana doğru bastırdı. Gözleri açlıkla parlayarak boğazıma doğru hamle yaptı ama Mehen saçlarından bir avuç tutarak onu geride tuttu. "Henüz değil, Shara. Eğer onu şimdi ısırırsan, içinde ikimizin de zevkini yaşayamazsın."

"Isır beni kraliçem," dedi Xin dizlerinin üzerinde daha da yaklaşarak.

Mehen de ona doğru hamle yapmaya çalıştı ama Mehen başını onun omzuna yasladı. "Sen ona gel kurt."

Mehen'e ters ters baktım ama beni görmezden geldi. Şaşırdığımdan değil. Kraliçemizi herhangi bir şekilde hırpaladığını görmekten hoşlanmıyordum, her ne kadar şu anda olsa da,

umursamıyor gibi görünüyordu. Şimdilik bu bir oyundu. Kimi ve nasıl besleyeceğini dikte etmek istiyorsa, ona gidip kendini becermesini söylemek ona kalmıştı. Oyundan sıkıldığında bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. Bir yanım, onun ne kadar ileri gitmesine izin vereceğini görmekle ilgilendiğimi itiraf etmek zorundaydı.

Ve daha da ötesi, onun el koyma saçmalıklarından bıktığında ona ne yapacağını görmek istiyordum.

Xin bize doğru yaklaştı ve boğazını gösterebilmek için dirseğini göğsüme dayayarak eğildi.

Mehen gözlerinde kötücül bir parıltıyla, "Yavaşça," diye fısıldadı.

Xin cevap verme zahmetine girmedi ama hemen gırtlığını kraliçemizin ağzına dayadı. Mehen'in hoşnutsuzluk tıslaması, Xin'in serbest bırakma çılgılığı altında neredeyse kayboldu. Dişlerini adama iyice geçirdi. O lanet olası dişler biraz daha büyürse, beslenirken boğazımızın arkasından dışarı çıkacaktı.

Umursadığımızdan değil.

Onun susuzluğu. Tanrıça. Hiç onun gibi içen bir kraliçe görmemiştim. Kapasitesi hayret vericiydi, sadece fiziksel olarak değil, sihirsel olarak da. Şimdiden alfası da dahil olmak üzere dört kanı bilinçsiz hale getirmeyi başarmıştı. Her biri galonlarca kana sahip dört iri yarı, güçlü kuvvetli adam. Tamam, onları tamamen kurutmamıştı ama yine de. Bu az miktarda kan değildi. Nereye koyuyordu ki?

Avucumu karnına koyup herhangi bir şişkinlik ya da ağrı olup olmadığını hissetmeye çalıştım ama iyi görünüyordu. Ejderhanın o kadar talihsiz kardeşini yedikten sonra içine düştüğü sefaletin yakınından bile geçmiyordu. Regl kanının aletimi sıvı ateş gibi kapladığını hissedebiliyordum. Kontrolümün bu kadar az olmasına şaşmamalı. Belki de vücudunun kanımızı alıp hemen geri akıttığı gibi çılgınca bir düşünceye kapıldım.

Ve ejderhanın da onun içinde olmak istemesine şaşmamalı. Hepimiz o değerli kanın, onun ihtiyacıyla sıklerimizi kavurduğunu hissetmek istiyorduk. Kraliçemiz doğurdu. Bilincimiz yerinde olduğu sürece ona hizmet edecektik. Gerçekten gebe kalmaya çalışmasa bile bu bizim içgüdümüzdü.

Xin'i itti ve dudaklarını yaladı, uzun, vahşi dişleri ortaya çıktı. Yemin ederim, bizden biriyle beslendiği her seferinde daha da büyüyorlardı.

"Neredeyse senin o koca sikin kadar korkutucu, değil mi şövalye?" Mehen sırtarak söyledi. "Gryphon'u bağışlamak istediğini söylemiştin, yani seni besleyecek sadece iki Kan kaldı, Shara. Onları şimdi mi istersin, yoksa bizi tattıktan sonra mı?"

Başını çevirdi ve ikizlere doğru uzanarak ikisini de kendine yaklaştırdı. "Dokun bana," diye fısıldadı. "Ben onun canını yakarken."

Ne demek istediğinden emin değildim ama Tlcel avuç içlerini onun teninde saygıyla gezdirdi, vücudunun kıvrımlarını ve çukurlarını izledi. Nazik bir öpücük için her bir göğsünü ağzına götürdü. Kadın usulca iç çekti ve parmaklarını Itztli'nin göğsünün derinliklerine soktu.

Ejderha bile şokla tısladı. Arkasına yaslandı ve Kan'a verdiği zararı incelemek için onu da yanına çekti.

Itztli göğsünden yuvarlanan tehditkâr bir hırıltıyla geriledi. Omuzları kasıldı, saçları bir fırır gibi kafa derisi boyunca çatırdadı. "Onun vermek istediği acıyı benden esirgeyecek misin?"

Itztli'nin mazoşist olduğunu fark etmemiştim. Pek sayılmaz. Meksika'da onları sahiplendiğinden beri hem onu hem de Tlcel'i birkaç kez becermişti ve o seanslarla ilgili olağandışı bir şey hatırlamıyordum. Ama onu Zaniyah'ın yuvasındaki ağacın üzerinde nasıl kurban ettiğinin anısı beni uyarmalıydı. Hepimizi uyarmalıydı.

Kraliçemiz arzuları konusunda cömert ve her şeyden önce rızaya dayalı biriydi. Susuzluğu ve arzusu onu ne kadar zorlarsa zorlasın, hiçbirimize istemediğimiz bir şey yapmak istemedi. Hiçbirimize umutsuzca istemediğimiz ve vermesi için memnuniyetle yalvaracağımız bir şey yapmadı.

Yani Shara, Itztli'yi ciddi bir şekilde bile incittiyse, bunun tek nedeni gerçekten bunu istemesiydi.

Mehen omuz silkti ve saçlarını tutuşunu gevşetti. "Bu senin tenin."

"Bıçak yok," diye fısıldadı bana dönerek. "Onun üzerinde bıçak kullanmama izin verme. Rik uyanık olmadığı ve hepimizin kontrolü elinde tuttuğundan emin olmadığı sürece olmaz."

"Nasıl isterseniz, kraliçem."

Tekrar Itztli'ye baktı. "O beni ne kadar sert sikerse, ben de seni o kadar çok incitirim."

Itztli kuduz bir köpek gibi hırladı. "O zaman onu sertçe becer, şövalye."

SHARA

I Yeterince beslenmiştim, en azından kafam uçup gitmeye çalışmıyordu, ama şimdi sanki bir düzine tekila içmişim gibi sarhoş hissediyordum. Vücudumda çok fazla kan yanıyor, en iyi şaraplar gibi birbirine karışıyordu.

dünyaca ünlü bir sommelier tarafından karıştırılmıştır.

Tadını çıkaracak birkaç kanım daha vardı ve sonra işim bitecekti. Bitmiş olacaktım. Kanımın geri kalanı hâlâ bilinçsiz ya da zayıftı. Aklımın bir köşesinde onların yeterli olmayacağı endişesi fısıldıyordu.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazla kana ihtiyacım vardı.

Hala Ra ile yüzleşmek zorundaydım. Hâlâ Üçlü ile uğraşmak zorundaydım. On Kan'ımı çok sevmeme rağmen.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu yüzden onları çok fazla tüketmedim.

Itztli kabaca inleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. Tırnaklarım gümüş hançerler gibi parlıyordu. Bunu nasıl yaptığımdan tam olarak emin değildim. Bunlar ne kanatlı jaguarın ne de wyvern'in pençeleriydi. İçimden sürünerek çıkmaya hazır başka bir devasa yaratık olabileceği düşüncesi midemi titretti.

Bir daha kimseyi incitmek ya da öldürmek istemedim. Kobra ilk kez bana geldiğinde Rik'i öldürmüştüm. Bazen Daire bana baktığında, yaptığım şeyden duyduğu dehşeti hâlâ hissediyordum.

Itztli tırnaklarıma bastırdı ve kendini ileri geri sürükleyerek etinde derin yarıklar açmama izin verdi.

Kanının kokusu açlığımın ateşini körükledi ama dişlerimi önce Tlancel'e geçirdim. Memleketinin yeşil ormanları içimi doldurdu. Yemyeşil

Yüksek ağaçlar, sık çalılıklar, karanlıkta parıldayan büyük altın gözler. Tüylü yılanı ruhumun içinden geçerken zarif kanat çırpışları. Her şeyi birlikte yapıyorlardı. Keşke her birine aynı anda nasıl diş geçirebileceğimi bulabilseydim diye düşündüm.

"Yaptın," diye geveledi Itztli, serbest bırakılmaktan titriyordu.

Gözlerimi yana çevirdim, bağların arasından akan zevkini hissettiğimde şaşırdım. Boşalması kardeşininkiyle birlikte üzerime sıçradı. Sıcak, sarhoş edici bir karışımdı ve tenim onların kanını içtiğim gibi hevesle yuttu.

Ve ben onların kanını içiyordum. İkisinin de. Itztli'nin koyu, baharatlı çikolatasının tadını alabiliyor ve siyah köpeğinin sıcak, rahatlatıcı kokusunu koklayabiliyordum. Ama nasıl...?

"Parmakların." Bana karşı sarsıldı, vücudunun her kasılması tırnaklarımı tenine daha sert batırıyordu. Daha derine. Kendini gümüş tırnaklarıma saplamıştı ve kesinlikle kanının tadını alabiliyordum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Korkuyla Rik'e baktım ve onu hâlâ baygın, büyük bir kolunu başının üzerine atmış halde buldum. Daire ve Nevarre yatağın yanında bir yığın halinde yere yığılmışlardı. Ezra onların yanında yere oturdu ve başını biraz kaldırmayı başardı ama inleyerek çenesini tekrar göğsüne indirdi. Xin, Tlcel'in diğer tarafına düşmüştü.

Kanım, teker teker yere serildi. Benim tarafımdan.

Ve şimdi boğuşmam gereken korkunç bir gücüm vardı. Guillaume'u bile duraksatan devasa dişlere sahip olmam yeterince kötü değildi, ama şimdi bir de parmak yerine lanet olası *pipetlerim* mi vardı?

Öyleydi.

Yapamadım.

"Shara." Llewellyn'in çakıllı sesi paniğimi dağıttı. Yanağımı avuçladı. Ondan daha önce beslenmiş miydim? Hatırlayamadım. "Eski bir Isador kraliçesi bu yeteneğe sahipti. Günlüklerde bir yerlerde okuduğuma eminim. Yaşayan son varis olarak senin bu kayıp yeteneklerden bazılarını kazanman beklenmedik bir şey değil. Büyük bir açlığın var. Vücudun daha iyi ve daha hızlı beslenmeni sağlayacak şekilde adapte oluyor."

Yutkundum ve neredeyse boğuluyordum. Tlcel'de hâlâ dişlerim olduğunu bile hatırlamıyordum. Yaşadığım şoka rağmen hâlâ ondan ve kardeşinden içiyordum. Susuzluğum onların gitmesine henüz izin vermiyordu.

"Bu kadar kanı nereye koyuyor?" Guillaume sordu. "Bu kadar kanı nasıl tutabiliyor anlamıyorum. Mehen'in bu gece yaşadıklarından sonra olmaz."

"Tekrar söylüyorum, bu sadece dergilerde bir kez okuduğum bir şey. Yıllar önce, öyle görünüyor. Ama bazı kraliçelerin kanı saf enerjiye dönüştürüp depolayabildiğini okuduğuma eminim. Bu o kadar otomatik oluyor ki, yaptığının farkında bile olmuyorsunuz."

Nereye saklayacaksın? Çıldırmanın çalışarak sordum. Hâlâ baygın olmasına rağmen alfamın bağını çekiştirdim. Aciliyetimi hissederse belki daha çabuk uyanırdı.

"Rezervleriniz var. Onlar senin içinde bir yerlerde. Gücünüz arttıkça, vücudunuz bu rezervleri doldurmaya ve oluşturmaya çalışıyor. Sanki doldurmanız gereken üç ya da dört benzin deponuz varmış gibi."

Guillaume onaylarcasına homurdandı. "Bu onun açlığını ve yorgunluğunu açıklayabilir. Rezervleri tükendiğinde hepimizi çıra gibi yakıp geçiyor."

Önce Itztli yere yığıldı ve Rik'in bacaklarına yaslandı. Göğsünde derin oyuklar açmıştı.

Tlcel geriye düştü ve Llewellyn bize katılabilmesi için onu yere yatırdı.

Üç Kan kalmıştı. Aslında iki, çünkü işkence gördükten sonra Llewellyn'e bu kadar çabuk zarar verme riskini göze alamazdım.

Açlık, yaralı bir geyiğin peşinden koşarken aya doğru uluyan binlerce vahşi, aç kurt gibi içimi kasıp kavuruyordu.

Mehen sol elimi yakaladı ve omzumun üzerinden geri kaldırdı. Dili tırnaklarıma dokundu ve nefesini içine çekti. "Güzel ve keskinler. Bu güzellikleri içime sok, Shara."

SHARA

F Lanet pipetler. Ellerimde pipetler vardı. İki elinizde de mi? Emin değildim. Hazır olmadan önce onu beslemeye başlamadan önce elimi Guillaume'un göğsünden çektim.

Tanrıça. Bunun mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

En azından endişeli görünmüyordu. Eğer ereksiyonu bir gösterge değilse. Hâlâ içimi neredeyse acı verecek kadar dolduruyordu, bir yandan içgüdüsel olarak biraz yer kazanmak için ondan uzaklaşmak istiyordum ama diğer yandan onu daha derine itmek ve ona karşı lezzetli bir acıyla öğütmek istiyordum. Mehen henüz içime girmemişti, yoksa muhtemelen bu garip yeni keşif hakkında düşünemezdim. Kanımın tamamını içersem ve hâlâ daha fazlasına ihtiyacım olursa ne olacağı konusunda endişelenmek bir yana.

Ne kadar çok beslenirsem, o kadar çok istiyordum. Bu kısır bir bağımlılık gibiydi, sadece tek bir kokain yerine, özlemi tatmin etmek için bir kamyon dolusu damperli kamyonu ihtiyacım vardı.

Llewellyn'in gözleri havai fişeklerle dönmeye başladı. "Bazen seks kana olan açlığınızı bastırmanıza yardımcı olabilir."

Mehen homurdandı. "Kraliçemiz değil. Daha önce hepimize sahip oldu ve yine de daha fazlasını istedi."

Sertçe yutkundum, yanaklarım aniden utançtan yanmaya başladı. Beni şey gibi gösterdi... şey gibi...

Kana ve sekse susamış doyumsuz bir vampir. Ben de tam olarak öyleydim.

Mehen avuçlarını bacaklarımın arasına kaydırırken, "Hodri meydan, Shara," diye homurdandı. Beni Guillaume'un üzerinden biraz kaldırdı, parmaklarıyla kanımı toplamaya yetecek kadar. Kayganlaştırıcı gibi sürdü, sadece bu kayganlaştırıcıyla, içime itmeye başlarken parmaklarını yaladı. "Kıçını o kadar sert sikeceğim ki, başka bir alet için sızlamak şöyle dursun, hareket bile edemeyeceksin."

"Söz mü?" Ben de ona karşılık verdim. "Çünkü şu anda sadece üç penis görüyorum ve bunun yeterli olacağını sanmıyorum."

"İzle beni."

Kaba sözlerine rağmen, içime girmek için acele etmedi, yavaşça itişlerini derinleştirdi. Daha önce birkaç Kanımı anal yoldan almıştım ama o küçük bir adam değildi. Guillaume'un cüssesiyle birleşince o kadar dolmuştum ki ciğerlerimi çalıştıramıyordum.

Gözleri ağırlaşan Guillaume parmaklarını kalçalarımın arasına daldırdı ve bu sırada başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Seğirdim ve inledim, yoğun hissiyata dayanamadım. İkisi de içimdeyken olmazdı.

"Tekrar yap," dedi Mehen kabaca, nefesi boynuma değişiyordu.

Tekrar inledim ama onları inkar etmedim. Harika hissettirdi. Gerçi ben de yarı yarıya korkuyordum.

Guillaume başparmağını bana sürttü ve parçalandım. Çığlık attım. Sarsıldım. Pençeledim. Kanlarının kokusunu aldım ve onlara zarar verdiğimi biliyordum. Öyle olmalıydım. Bu lanet olası çılgın tırnaklar...

Nefes nefese beni tüketen şiddetli arzuyu yatıştırmaya çalıştım. Çok geç olmadan. Birini ciddi şekilde incitmeden önce. Rik onları korumak için uyanık değildi. Gözlerimi öfkeyle kırıştıtarak zorla açtım. Mehen ön kolunu boğazıma dolamış, kimseyi ısırıp bu lezzetli eziyete son veremeyeyim diye beni kendisine yaslamıştı. Guillaume bir yandan bakışlarımı tutarken Parmaklarını.

"Gerçekten başsız şövalyeyi ya da derinliklerin kralı Leviathan'ı yaralayabileceğini düşünüyor musun?" Mehen'in dişleri derimin üzerinde alaycı bir şekilde kayıyordu. "Hayatım boyunca düzinelerce kraliçeyi katlettim ve yedim. G de öyle. En karanlık arzularını üzerimize sal Shara, çünkü denesen bile bizi öldüremezsın."

"Beni durduramazsın." Boğazımdaki baskı kelimelerimi sertleştirdi. "Sana her şeyi yapmama izin verirdin ve sonra pişman olurdu."

"Aletini ısırıp koparabilir ve iyileştirebilirsin." Guillaume kıkırdadı, ama gözleri karanlık ve ağırdı.

hayatının yüzyılları. Yıllar boyunca kaç kraliçe öldürdüğünü söylemesine gerek yoktu. Gözlerinde onların kanının ağırlığını görebiliyordum. "Kafamı koparabilirsin ve ben onu tekrar büyütürüm. Sorun ne ki?"

"Ama seni incitmek istemiyorum. O tür bir kraliçe olmak istemiyorum."

Guillaume'un bakışları arkamdaki adama kaydı. "Sanırım daha fazla gösteri yapmamız gerekiyor."

Mehen'in cevabını beklemedi ama parmaklarını tekrar klitorisime bastırdı. Zamanlamayı mükemmel yapan Mehen daha derine itti, güçlü vücudu bana karşı esnedi. Guillaume kalçalarını yukarı kaldırdı. Sadece bir santim kadar. Ve içimdeki her şey yeniden patladı.

Tekrar duyabildiğimde, Llewellyn'in yakınlardaki ağır nefes alışını duydum. "Tadına bakmak için ruhumu Keisha Skye'a satarım. Shara. Lütfen. İzin verir misin?"

Önce sormasını takdir etmiştim ama söyleyecek söz bulamıyordum. Başımı sallamaya çalıştım ama Mehen'in beni tutuşu yüzünden anlayıp anlamadıklarından emin değildim. Bunun yerine Llewellyn'in bağına uzandım. Onunki diğer Kan bağlarımdan daha altın renginde parlıyordu, bu yüzden onu bulmak kolaydı. Tüylerinin ve kürkünün bedenimi okşamasına izin vererek bağına gömüldüm.

Kabaca inleyerek yanımıza yüzüstü düştü, böylece başını benim vücudumla Guillaume'un ki arasına sıkıştırabildi. Şövalyemin başka bir adamın ağzının sikine bu kadar yakın olmasını umursamayacağından endişelendiğim bir an oldu, ama sonra diğer adama daha iyi erişim sağlamak için beni yeterince yukarı kaldırdı, tüm o inanılmaz çevreyi hala duyumla çığlık atan sinir uçlarım boyunca çekti.

Orada asılı kaldım, Mehen'e karşı sabitlenmiş, büyük dickine yarı kazığa oturtulmuş, hala kalın ve kıcımın derinliklerinde, en yeni Kanım vücudumdan G'nin horozunu kaplamak için damlayan kanı yaladı. Ve tekrar boşaldım. Ve tekrar. Bir santim bile itmelerine gerek yoktu.

Yemin ederim Llewellyn'in dili anormal derecede uzun ve hınzırca çevikti. Diliyle Daire'nin bile yapamayacağı şeyler yapıyor ve ağzına alabildiği her şeyi yalamaktan çekinmiyordu. Mehen'in sikiyle kıcımda alay ettiğini hissedebiliyordum. Guillaume'un tabanı ve beni kasıklarından kaldırmasıyla ortaya çıkan inçler. Kanım içlerinde cızırdıyordu. Uçucu. Yıkıcı. Ezici.

Ellerimi bağlamaları gerekirdi. Beni bağlamalı ve ağzımı tıkamalıydılar. Belki o zaman Guillaume'un boğazını oyduğum sırada o keskin tırnakları Mehen'in böğrüne saplamazdım. Yaralardan fışkıran kanları bana daha fazla güç veriyordu.

Çok fazla güç. Bir ölümlünün elinde böyle bir güç olmamalı.

Ölümlü olduğumuzu sana kim söyledi? Llewellyn kafamın içinde dedi ki: Benim kraliçem lanet bir tanrıça:

Mehen bana doğru hamle yaptı ve Llewellyn'in diliyle hepimize işkence etmeye devam edebilmesi için beni itti. Guillaume'un kanını tadarak yüzümü yaladım. Açtığım yaralardan üzerime ve yatağa kan fışkırıyordu. Boğazının içine gömülü garip tırnaklarım kanı doğrudan kaynağından emiyordu. Vücudunun sıcak ve ıslak etini parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

Sen benim içimdesin: Guillaume aramızdaki bağa fısıldadı. Ben de senin içindeyim. Becer beni, Shara. İkimizi de becer. Bizi içine çek ve kullan. Bu yüzden buradayız. Bu yüzden varız. Senin için, sadece senin için:

Kalpleri kafamın içinde gümbürdüyordu. Guillaume'un savaş atı şaha kalktı ve sert bir meydan okumada bulundu. Leviathan çullandı ve içime daldı, ikimizi de öldürmeye çalışmak için kullandığı ölüm sarmalına daha sıkı sarıldı. Llewellyn'in gryphonu çılgık attı ve zihnimde gezinirken devasa pençelerinden alevler damladı.

Güçlü. Sert. Korkusuz. Onları ölümüne sikerken bile.

RIK

Görüşüm bir metre ötemde gelişen sahneyi anlamlandıramayacak kadar bulanıktı. Gözlerimi kırıştırdım ve odaklanmaya zorladım. Shara. Tanrıça. Kanla kaplanmıştı, sanki birinin boğazını kesmiş gibiydi.

Dişleri parlıyordu, istese bir Kanın boğazını kesinlikle parçalayabilecek fildişi kıvrımları vardı ama içimden bir ses bu kadar kanın sebebinin bu olmadığını söylüyordu.

Mehen serbest kalarak kükredi ve ikisini de şiddetli bir kavisle geriye doğru savurdu. Llewellyn ikisini de yalarken, Guillaume'un büyük aletini içinde açıkça görebiliyordum. Sol elini daha sert bir şekilde geri itti ve ejderhanın kükremesi bir kademe daha yükseldi. Onun enfes acısı sert bir nefes almama neden oldu, ancak bu aynı zamanda ezici bir zevkle de karışmıştı.

"Shara," diye homurdandı Guillaume. "Bitir beni."

Dizlerimin üzerine çöktüm ama müdahale etmedim. Henüz değil. Başsız şövalyeyi ciddi şekilde yaralayabileceğini hayal bile edemiyordum.

En büyük susuzluğunun sancıları.

Mehen onun üzerine çöktü, onu kızdırmış gibi görünen ağır bir yükü bu. Sol eliyle keskin bir çekiş yaptı ve onu zahmetsizce yana bıraktı. Eli kanla kaplanmıştı ve parmaklarını Mehen'den kurtarıırken sızlıyordu.

İlk başta, G'nin gümüş bıçaklarından birkaçını taşıdığını düşündüm. Pençe değillerdi ama kesinlikle metal gibi parlıyorlardı. Adamın kasıklarına iyice yerleşirken başı geriye düştü. Llewellyn hava almak için yukarı çıktı ve beni tetikte gördü.

"Neye sahip olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?" Yüzü gerildi, gözleri tamamen kırmızı-altın renginde parladı. "Yüzyıllar boyunca annesine hizmet ettim ve bir kez bile reglinin tadına bakmadım."

Bana kızgın olduğunu düşünmüyordum, tam olarak değil. Shara'nın mucizevi bir şekilde her ay regl olma yeteneğiyle nasıl bir ilgim olabilirdi ki? Ve eğer alfasının bile Shara'nın yavrularken yuvada kalmasını ve birçok görevinden saklanmasını talep edebileceğini düşünüyorsa, o zaman böyle bir emre kalkışacak bir sonraki kişi o olabilirdi. Ben olsam keyifle arkama yaslanır ve *onun* boğazını parçalamasını izlerdim.

Shara nefes nefese kaldı, nefesi bir iniltiye dönüştü. "Neden olmasın?"

Llewellyn ona döndü, dilini tekrar klitorisine götürebilmek için kalçalarının etrafında kıvrıldı: *Çünkü yapamazdı. Hiç doğurmamıştı. Bir kere bile. Bu hediye tamamen size ait kraliçem. Tanrıça bana yardım etsin, alfanızın kendisi için almadığı her damlayı yalayacağım:*

"Hey," diye mırıldandı Daire, kolları bacakları ve saçları umursamazca savrulurken. "Bu benim işim."

"Isır beni, pislik,": Llewellyn bağda karşılık verdi.

Memnuniyetle, kuş beyinli:

Shara'nın başı derin, gırtlaktan gelen bir çığlıkla geriye düştü. Sağ elini Guillaume'un boğazında tutuyordu. Ona açtığı yarayı kontrol etmeye çalıştığını düşündüm.

Yaralardan beslendiği aklıma gelmedi, ta ki adam salıverilmekten titreyene ve sonra yığılıp kalana kadar. Tükenmişti.

Dünya için ölü.

"G," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Rik, sanırım onu ben öldürdüm."

Sonra ona doğru geldim, Llewellyn'in başı uyluklarının arasında kalsa da onu göğsüme yasladım. "Onun kim olduğunu unutuyorsunuz kraliçem."

"Lütfen," diye hıçkırarak boynuma sarıldı. "Ona yardım et."

Boğazındaki beş sivri, derin deliğe rağmen nabzını kontrol etmek için uzandım. "Durumu iyi. Halsiz ve zayıf ama nabzı var. Daha önce benden ya da Daire'den daha kötü durumda değil."

Temkinli bir şekilde başını kaldırdı. "O iyi mi?"

G kıpırdandı, onun endişesini hissettiği için gözleri dalgalandı. "İyiyim," diye mırıldandı. "Uykum var."

"Bizi daha önce iyileşirken gördün," diye hatırlattım parmaklarını yaklaştırırken. "Yürüyebilen varsa ışıkları açsın."

Llewellyn ağzını kızın yarığının sonuna kadar götürdü ve kızın kollarımın arasında seğirip inlemesine neden oldu. Sonra ite kaka yataktan kalktı ve ışık düğmesine basmak için duvara doğru yürüdü.

Shara'nın elini ters çevirdim ve tırnaklarının gümüş uçlarını inceledim. İki santim uzunluğundaydılar, son derece keskindiler ve sivrilen uçlarının yanında küçük delikler vardı. "Daha önce hiç böyle bir mucize görmemiştim."

Kendinden emin bir şekilde elini çekti ama onu bırakmadım. "Kanı bir şekilde emiyorlar."

İşaret parmağını kaldırıp ucunu ağızma aldım ve dilimi parıldayan tırnağın üzerinde gezdirerek temizledim. "Bizim türümüzden bazılarının da dişleriyle kan emebildiğini duymuştum ama bu çok daha etkili."

Ağızı bir an için açık kaldı. "Verimlilik mi? Ben tüm Kanımı yok etmişken umursadığın şey bu mu?"

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi Llewellyn yanımdaki yatağa tekrar uzanırken. "Benden beslenmedin, Shara."

Adam kadının amına ve kışkırtıcı kanına doğru eğilmeye başladı ama kadın diğer elini göğsüne koyarak onu durdurdu, tırnaklarına dikkat ediyordu. "Onlara yaptığım gibi seni de kurutmadan önce iyileşmek için zamana ihtiyacın var."

"Bu kan bana güç verirken olmaz. İçimdeki farkı hissetmiyor musun? Seni daha önce tattıktan sonra güçlüydüm, evet. Ama şimdi, durdurulamaz bir canavarım."

Parmaklarını hafifçe kıvırdı, gümüş uçlarını kasıtlı olarak Rik'in tenine batırdı. "Annemin alfası olduğunu biliyorum ama Rik benim alfam. Onun otoritesine herhangi bir meydan okumaya izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?"

Daha yakına eğildi, o keskin uçlar derisini deldi. Derinden değil ama kanının havayı koklamasına yetecek kadar. "Anlıyorum kraliçem. Size ilk o ulaştı. Bu onun hakkı. Ama Skye Kulesi'nden uçup sizi kendim aramış olmayı dilediğim için beni suçlayamazsınız."

Gözleri parıldadı ve kollarımdaki ince tüyler diken diken oldu. Gücü statik elektrik gibi etrafına yayılıyordu. "Benim varlığımdan bile haberin yoktu."

"Biliyordum. Biliyordum. Seni hissedemiyordum, Skye'ın yuvasında değil ama dünyada bir yerlerde serbest olduğunu biliyordum. Aklımı başımda tutan tek şey buydu."

"Nasıl?" Göz kapakları titreyerek fısıldadı. "Nasıl bildin?"

Onunla kurduğu bağda, kanının ilk tadının vücuduna ulaştığını hissettim. Parmakları yanıyor ve nabız gibi atıyor, büyüsünü beslemek için o uzun tırnaklardan taze kan çekiyordu. Kanı ağzında olmasa bile, dilinde onun kürkünün tadını alabiliyordu, esnek deri kokusuyla tatlanmıştı.

Llewellyn daha yakına eğildi, tırnaklarını daha derine itti ve alnını onunkine bastırdı. "Çünkü bir Isador kraliçesi yapmaya karar verdiği şeyde her zaman başarılı olur."

SHARA

I dışarıda, sokakta duruyordum. Rüya gördüğümü anlamam bir anımı aldı. Manhattan sokakları hiçbir zaman böyle tamamen boş olmazdı. Sokak lambaları Isador'un evinin önündeki yolda sıralanmıştı ama karanlık gökyüzündeki muhteşem yıldız serpintisini engellemedi. Bu gece ay yok. Bulut da yok. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim, eğer bir anlamı varsa bile.

Yılan Dağı'ndan beri rüya görmemiştim. Coatlicue ile nasıl tanıştığımı ve boğazımdaki parıltılı kırmızı yılanı nasıl kazandığımı hatırlamak bile beni ürpertiyordu. Umarım o tür bir rüya değildir. Şimdi olmazdı. Zaten yapacak çok işim vardı ve Tanrı yardımcım olsun, başka birini kaybetmeye dayanamazdım. Zaten böyle bir kayba dayanamayacağımdan korkuyordum.

Gökyüzü çok uzaklarda aydınlandı. Kırmızı bir parıltı yavaşça yaklaştı. Bir orman yangınına benziyordu, ancak Atlantik Okyanusu'nun o yönde uzandığından oldukça emindim. Bir şey bana doğudan, yüzlerce millik su üzerinden geliyordu.

Güneş tanrısı peşimdeyken ışık pek de iyi bir şey sayılmazdı ama kendimi uyandırmaya çalışacak kadar da endişeli değildim. Kırmızımsı parıltı sıcak ve davetkârdı. Yaklaştıkça titreyen mavi ve beyaz alevleri de görebiliyordum. İçinde ne olduğunu anlayamayacağım kadar parlak yanıyordu ama yere indiğinde yer ağır bir şekilde gümbürdedi. Büyük bir şeydi. Belki Leviathan kadar büyük değildi ama kesinlikle güçlü bir şeydi.

Alevlerin yavaşça sönmesini izledim. Bir an için, geniş kanatları olan devasa kırmızı-altın bir kuş önümde durdu. Bir anka kuşu. Çok güzeldi.

Alevler yan yattı ve arkasında bir kadın bıraktı.

Uzun boylu ve heykelsi kadın kendinden emin adımlarla bana doğru yürüdü. Simsiyah teni yumuşak lamba ışığında parlıyordu. Saçları beline kadar iniyor, kafa derisine yakın siyahtan koyu kızıla ve ardından parlak turuncu-kırmızı ateşe dönüşüyordu. Uzun teller titrek alevler gibi omuzlarının etrafından akıyor, ışığı yakalayıp yansıtıyordu. Tepeden tırnağa siyah deri giymiş ve üstüne gümüş zincir zırhlı bir göğüs parçası takmıştı. Sırtında çapraz duran iki kılıç kabzası her iki omzunun üzerinden yükseliyordu.

Silahlarına uzanmak için hiçbir hareket yapmadı. Önümde diz çökerken koyu renk gözleri bir gaz alevinin en koyu mavisi gibi parlıyordu.

"Kraliçem, çağrınıza cevap vermeye geldim."

Yavaşça yanağına doğru uzandım ama durakladım ve elimi bıraktım. Gümüş uçlarla onu yaralamak istemedim. "Adın ne senin?"

"Vivian." Yüzünü buruşturup elleri ve dizleri üzerine çöktü, görkemli saçları yerde sürükleniyordu. "Beni istemiyorsun o zaman. Bir kadını Kan olarak kabul etmeye istekli bir kraliçe bulmak zor. Sadece Keisha Skye kadınlara Kan demeyi alışkanlık haline getirmişti ve ben onun eline düşmemeye yemin ettim. O kadına kraliçem demeden önce kendimi bir ateş topunun içinde yakardım."

"Keisha Skye'a hizmet etmek istememek kesinlikle bir bonus. O zaten ölü."

"Evet, biliyorum. Onu sen öldürdün, öyle diyorlar." "Kim diyor?"

Sadece daha da eğildi, yüzünü o kadar alçalttı ki neredeyse yere degecekti. "Erkeklerinizle ilgilenmiyorum. Uzun zaman önce bana dokunacak ilk erkeğin bağırsaklarını deşmeye yemin etmiştim ve bunda ciddiydim."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "O zaman bu bir sorun değil. Ben kıskanç bir kraliçeyim. Başka bir kadının Kanıma dokunmasını istemiyorum."

Başını aniden öyle bir geriye attı ki saçları etrafında patlayacak gibi oldu. Gözleri alev alev parlıyordu. "Benimle alay etmeyin, Majesteleri. Buna dayanamam."

Burnum onun kokusunu aldı ve dişlerim çenemde titreşti. Yanan tarçın ve otlar gibi kokuyordu. Keskin ama nahoş değil. Ağzımı açtım ve dişlerimin aşağı inmesine izin verdim. "Belki de seni korkutup kaçırın ben olurum. Açlığım çok büyük. Bana yemin etmek istediğinden bu kadar emin misin?"

Gözlerini kapattı ve hafif bir titreme omuzlarını sarstı. Sonra bana doğru atıldı ve yüzünü karnıma gömdü. "Lütfen, lütfen, yapma

Beni gönder. Bana fazla dokunmana bile gerek yok. Sadece Kan bağıını nihai hale getirecek kadar ve alevlerimi canlı tutmak için ara sıra besleyeceksin."

Yavaşça, işaret parmağımın ucuyla yüzünü bana doğru kaldırdım. "Mayte."

Gözleri kısıldı, alnı şaşkınlıkla kırıştı. Ama birden ilk kraliçe kardeşim Mayte Zaniyah yanımda durdu ve etrafına ilgiyle baktı.

"Burada mısınız kraliçem? Oh." Ayaklarımın dibinde yerde yatan kadını fark etti ve bana göğüslerimi sızlatan şehvetli bir bakış attı. "Bu on numara mı?"

"On bir. Bir dişi kana dokunmak isteyeceğime inanmıyor."

Mayte'nin dudakları kıvrıldı ve yaklaşırken yanağında bir gamze belirdi. "Elbette hayır, kraliçem. Emrinize amade on tane iri yarı adam varken neden bir kadın isteyesiniz ki?"

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Çok yumuşaktı. Tanrıça gibi. Onun sıcak çiçek kokusunda yuvarlanmak istedim.

İç çekerek bana yaslandı ve yüzünü boğazıma dayadı. "Güvende olduğun için çok mutluyum. Hissettim..." Ürperdi, beni daha sıkı sıktı. "Sen ve Rik için ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyorum."

Tekrar dökülmek isteyen gözyaşlarımı yuttum. "Şu anda gayet iyi. Ben sadece..." Söyleyemedim. Boğazım, onlardan birinin öleceği sözlerini söylemeyi reddediyordu. Ya da Mayte'nin kendisi. Ya da Gina'nın.

"Biliyorum," diye fısıldadı Mayte usulca.

Dizlerinin üzerindeki kadın, dikkatimi tekrar yüzüne çeken küçük bir ses çıkardı. Onu biraz daha kızdırmayı düşündüm, ama yüzündeki acıklı özlem beni harekete geçirdi. Elimi uzattım ve parmaklarımı gümüş uçlarını gösterecek şekilde büküm. "Bunları bu gece kazandım ve beslenirken birkaç Kanımı ciddi şekilde yaraladım. Seni incitmek istemedim. Onlara hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"Oh," diye fısıldadı. "Yani sen... Sen..."

Yanağını kavradım ve uçlarını ona doğru bastırdım, sadece derisini hafifçe çukurlaştıracak kadar, böylece ne kadar keskin ve acımasız olduklarını hissedebilecekti. "Buraya geldiğinde, bağıını kabul edeceğim, Kanım."

"Buradayım kraliçem."

I Aniden doğruldum, duyularım hemen gecenin içine uzandı. Rik hafif bir dozla sarsılarak uyandı. "Ne oldu?"

"Yeni bir Blood çağırdım."

"Güzel. Yardım işimize yarayabilir."

Dudaklarım kıvrıldı ve ona biraz takılmadan edemedim. "Umarım ondan hoşlanırsın."

Kaşları kalktı ama tek söylediği, "Eğer sen ondan hoşlanıyorsan, ben de hoşlanırım," oldu. "Seviyorum. O bir anka kuşu." Gözleri hafifçe gerildi ve sormama neden oldu,

"Ne?"

"Anka kuşu her zaman güneşle ilişkilendirilir."

İçimi çektim. "Kahretsin. Onda bir tuhaflık sezmedim."

Yatağın başlığına yaslandı ve beni kendine doğru çekti. Kanımın geri kalanı sanki sarhoş bir grup seks yapmışız gibi yatağın üzerinde ve etrafında yuvarlanıyordu. Ki, evet, içtiğimiz tek şey kan olmasına rağmen, hemen hemen içmiştik. Bu çok güçlü bir şeydi.

"Keşke en azından birimiz nöbet tutabilecek kadar zinde olsaydık."

Birisi kapıya hafifçe vurdu. "Majesteleri?" Winston usulca seslendi. "Bir ziyaretçiniz var. Sizi görmek istediği konusunda çok kararlı."

"Teşekkür ederim, Winston. Vivian, içeri gel."

Rik başını sallayarak tiksinti dolu bir homurtu çıkardı. "İşte bu yüzden Blood'dan başka kimseye senin güvenliğinin konusunda asla güvenmeyeceğim. Winston iyi niyetli ama bir yabancıнын evinize girmesine asla izin vermemeliydi."

Kapı açıldı ve rüyamdaki kadın yatak odasına girdi. Aynı görünüyordu ama saçları alev alev yanmıyordu. Rik'e beni şaşırtan sert bir bakış fırlattı. "Ne alfasın sen öyle. Bir yuvası bile yok."

Rik'in sesi o kadar kısıktı ki kemiklerim titredi. "Gördüğünüz gibi, tüm kanı burada. Onu güvende tutmak için öleceğiz, bu yüzden kapıda nöbet tutmaya gerek yok."

"O kadın için ben de öleceğim."

Bana karşı gevşedi ve başını salladı. "O zaman rica ederim, Blood. Kraliçemizin sana çok ihtiyacı var."

Yatağın kenarına doğru adım attı ve yere düşmüş Kan'ın etrafından dikkatlice dolanarak ilerledi. "Erkeklerle işim olmaz. Alfalarla bile."

Homurdandı. "Güzel. Kraliçem dışında kadınlarla işim olmaz."

Yüzümü inceledi, gözleri saygıyla yumuşadı. "Ben de kraliçemizden başka bir kadınla yatmamayı tercih ederim, ama eğer sizinkilerden birini becermemi emrederseniz

kraliçe kardeşler, yapacağım."

Daire'yi kenara çekilmesi için ayağımla dürttüm. Ağır bir uykuda bile göğsü alçak bir mırıltıyla titriyordu ve diğer tarafına geçtiğinde bir an daha derinleşti. Elimi ona doğru uzattım. "Isador Hanesi'nde kimseye kimseyi becermesi emredilmez. Ben bile."

Şiltenin üzerine bir dizini koydu ve elimi tuttu. Elimi sıkıca kavradı, avuç içleri sırtındaki kılıçları kullanmaktan nasır tutmuştu. "Ra'nın benim babam olduğunu bilmelisin. Tam adım Vivian Helios, ama gücüm ortaya çıktığında adımla Smoak olarak değiştirdim."

"O zaman sana Smoak dememi mi tercih edersin?"

Gözlerini çevirip Rik'e hızlı bir bakış attı, sanki *"Bu kız gerçek mi?"* der gibiydi. "Kraliçem bana ne isterse onu diyebilir. Ra'nın beni doğurmuş olması umurunda değil mi?"

"Yüce Olan bana bir Kan gönderdiğinde, ben kimim ki O'nun armağanlarını sorgulayayım?"

Rik o kadar kolay ikna olmadı. "Onunla endişelenmemizi gerektirecek herhangi bir bağın var mı? Yakın zamanda onun kanını aldın mı?"

Sanki adam burnuna pis bir şey sürmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Lanetli doğumumdan beri değil. Kanını kimseye vermez, özellikle de çocuklarına. Beni tecavüz sonucu doğurdu ve neredeyse beş yüz yıldır onu görmedim bile. Ra'yı sikeyim. Isador Hanesi'ne hayatım üzerine yemin ederim. Eğer bu dünyada onun lekesini yok etmeyi başarırırsanız, o zaman bastığınız yere taparım."

"Ben zaten biliyorum," dedi Rik hafifçe. "Hepimiz biliyoruz."

Vivian uzun, yumuşak bir nefes verdi ve bu nefes kalbimin tellerini titretti. "Bunu görebiliyorum. Sen ve ben bir anlayışa vardığımız sürece benim için neden aynı şey olmasın bilmiyorum, alfa."

"Kraliçemizin kanını tatmadan önce bile seni çok iyi anlıyorum." Kadın adama şüpheyle bakınca, adam elini kaldırdı ve her bir ifadeyi işaretledi. "Kraliçemiz yatağına başka bir kadın alsa bile, bizden kendisinden başka kimseye dokunmamamızı istedi. Yani hiçbirimizin sana dokunmasından endişe etmen için bir neden yok. Kraliçemiz sizi istiyor ve kraliçemiz ne isterse onu alır. Ben alfabim ve o emretmedikçe kraliçemizin yanından asla ayrılmam. Bana meydan okumadığınız sürece sorun yok. Başka sorunuz var mı?"

Vivian bana döndü, gözleri daha mavi parlıyordu, sanki biri içindeki alevi yükseltmiş gibiydi. "Beni mi istiyorsunuz kraliçem?"

Kokusunu içime çekerek onu kendime yaklaştırdım. "Çok güzel kokuyorsun. Farklı. Tarçını tanıdım, ama başka ne var?"

"Mür. Efsaneye göre, anka kuşu bu bitkilerden bir yuva yapar ve sonra her bin yılda bir yeniden doğmak üzere azgın ateşlerde ölür."

Çenemi sıktım, içimde onun alevleri kadar parlak bir şekilde yanan anlık acı, pişmanlık ve umutsuz umutla savaştım. Coatlicue'nun bir hayata ihtiyacı vardı. Eğer Vivian'ın canını alırsa, o da yeniden doğabilirdi. Belki de diğer Kanım bağışlanırdı.

Suçluluk duygusu kalbimi düğüm düğüm etti. Başka bir Kanı kabul etmek istemiyordum, sadece onun öldüğünü görmek için. Bu onun için adil değildi. Hiçbirimiz için.

Gözlerimdeki kargaşayı ve pişmanlığı okumuş olmalıydı. Yüzünün yontulmuş düzlemleri sertleşti, gözlerindeki alev alev yanan ateşlere rağmen o kadar soğuk ve muhteşemdi ki. "Senin için öleceğim. Seve seve. Özellikle de Ra'yı durdurmak içinse."

"Çünkü Ra'yı sikeyim." Daire oturduğu yerden kalktı, uykulu ve seksi bakışları bakışlarını ısıtıyordu. "Hey, Nevarre, oynaman için bir kuş daha."

"Herkes yataktan çıksın," diye emretti Rik, horlayan Mehen'i uyandırmak için onu iterek. "Kraliçemizin yapması gereken ciddi işler var ve bunun için yardımcılara ihtiyacı yok."

Hafifçe diğer elimi kolunda gezdirdim ve gücünü hissettim. O kadar uzun olmasa da Llewellyn gibi yapılıydı. Uzun bacaklar, ince kalçalar ve taşıdığı kılıçlarla yaptığı eğitimden anlaşılan kaslı bir vücut. Onda narin ya da yumuşak hiçbir şey yoktu. Göğüsleri bile heybetli ve sert görünüyordu ama belki de zincir zırhı yüzündendi.

Gözleri buz gibiydi ya da alev alev yanıyordu, hangisi olduğundan emin değildim.

Hafifçe eğildi ve canlı saçları omzunun üzerinden kayarak kucağıma döküldü. Gözlerim, yakmasa da üzerimde hareket eden sıvı ateş hissiyle irileşti. Başını yana eğerek bana boğazını uzattı.

Gümüş uçlu tırnaklarımın ısırganımla aynı şekilde orgazm olmasına neden olup olmayacağından emin değildim. Itztli tırnaklarım göğsüne saplanmışken sert bir şekilde boşalmıştı ama bunun beslenme şeklimden çok acıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordum. "Sen-"

"Lütfen," dedi Vivian kabaca, nefes alış veriş gürlütülü ve düzensizdi. "Lütfen, beni al."

Daha yakına eğildim ve ağzımı derisinin yüksek yakasının üstündeki teninde gezdirdim. "Isırığım seni boşaltacak, gerçi bunu kolayca yapabiliriz

başka şekillerde de."

"Beni sertçe ısır, kraliçem."

VIVIAN

D içimde cehennemin en derin çukurundan daha sıcak bir ateş yandı. *Lütfen, götürebildiğin kadar uzağa götür beni. Çok geç olmadan. Fikrinizi değiştirmeden önce. Farkına varmadan önce.*

Dişleri boğazıma battı ve omurgam eğildi. Saf ışığın beyaz-sıcak tabakaları içimde patladı. Vücudumdaki her kas kasıldı ve ona doğru savruldu. Amım şiddetli bir ihtiyaç acısıyla umutsuzca sıkıştı. Onun zevkini istiyordum.

Onun

kanı.

Onun

kokusu.

Çölün yanan, esen kumları, gece açan yaseminlerle yumuşatılmış. Saf, tatlı su. Kristal ay ışığı. İçimdeki cezalandırıcı, kabartıcı ateşlere karşı bir merhem. Yemyeşil bedenini daha da yakınımaya bastırdı, mümkün olduğunu hiç hayal etmediğim bir dokunuş ve karşılama vahası. Yastıkların üzerine uzandı ve beni kendine çekti, ağzı boğazıma kilitlendi.

Kraliçem. Sırt üstü. Daha düşük pozisyonda. Bu kadar güçlü bir kraliçe.

Ra heyecanlanmış olmalı.

Başımın arkasını kavrayıp beni kalçalarının beşiğine çekerken kendime *artık çok geç* dedim. Artık geri dönemezdim. Tek yapabileceğim tuzağı ortaya çıkarmasını ummaktı.

Kanımda bir sorun olduğunu fark ettiği anı hissettim. İçinden kıvrılan hoş sıcaklık biraz fazla yakıcıydı. Biraz fazla acı verici.

Alfa hırlayarak dişlerini bana doğru gösterdi. "Ona ne yaptın?"

Gözlerimi kapatıp dua ettim. *Lütfen, tanrıça. Yüce Olan, her kimsen. Lütfen. Beni kurtaracak kişi olmasına yardım et.*

Alevlerim vücudunu yalıyor, her an daha sıcak yanıyor, kendi gücüyle besleniyordu. Ve bu kraliçenin yakmak için çok fazla gücü vardı. Smoak içimde neşeyle çılgılık atıyor, kavurucu sıcaklığın tadını çıkarıyordu.

Alfası silahlarımı tutan kayışı yakaladı ve beni üzerinden çekmeye çalıştı. Ağzını boğazımdan çekmesine rağmen beni bırakmayı reddetti.

"Rik." Sesi acıyla boğuklaşıyordu. "Ben hallederim."

Gerisinin olmasını istemedim. Bunu birçok kez görmüştüm. İçten dışa yanmış bir kraliçe. Çılgılıklarla dolu bir kabus. Kararmış et. Kül. Kömürleşmiş kemikler toza dönüşüyordu. Ra kafamın içinde fısıldarken, *"Cadıları yak. Her birini."*

Kanı kükredi, gümbürdedi ve ona yardım edemeyerek etrafımıza çarptı. Acı çekerken onu izlemek zorunda kalanların öfkeli korkusu içindeki alevleri körükledi.

"Shara!" Kapı çarparak açıldı ve kim olduğunu bilmediğim bir kadın haykırdı. "Tanrıça, hayır," diye inledi, sesi kırılmıştı. "Artık çok geç."

Shara. En azından artık adını biliyordum.

Alfa üzerimde daha sert bir şekilde sarsıldı ve sanki bir sivrisinekmişim gibi üzerimden bir güç akımı geçtiğini hissettim. Kanı hemen durdu, iradesine karşı hareket edemedi.

"Ben hallederim," diye tekrarladı. Sakince. O yanarken.

Gözlerinin acıyla kapanışını görmezden gelmeye çalıştım. Dudaklarından akan kan çenesinden aşağı dökülüyordu. Benim kanım, onunkiyle karışmıştı. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük dişleriyle kendi dudaklarını kemirmişti.

Eli başımda sıkılaştı ve beni bir öpücüğün içine çekti. Kanı dudaklarıma bulaştı. Sarhoş edici. Çok güçlüydü. Alt dudağını ağzıma aldım ve kendi bedeninde yarattığı gözyaşlarını besledim. Muhtemelen canını yakmıştı ama umursayacak bir şey bulamadım. Sistemimi dolduran güç zenginliği ile değil.

Daha önce hiç bir kraliçenin kanını tatmamıştım. Her zaman bana tam olarak bağlanma şansı bulamadan ölürlerdi. Ayrıca, dişlerim yoktu. Bende işe yaramazlardı. Tek amacım beni sahiplenmeye çalışan her kraliçeyi yok etmekti.

Onun kanı. Bir kraliçenin tadının bu kadar güzel olacağını hiç düşünmemiştim. Ona doyamadım. Smoak bile onun tadıyla sarsıldı, kıkırdarak öfkelenmekten vazgeçip kraliçenin sunusunu kucakladı. Bir kraliçenin kurbanı.

İçimdeki sonsuz alevler söndü. Titredi. Alçak bir kükremeye dönüştü. Ve sonra bir kış rüzgârıyla patlayan bir mum gibi söndü.

Titredim, ağzım açık kaldı. Kan, açık dudaklarımdan Shara'nın üzerine damladı. Yumuşakça mırıldandı ve çenesindeki kanı yaladı.

Mırıldandı.

Donup kaldım, göz kırptım. Smoak'un öfke ve cehennem ateşi içinde geri gelmesini bekliyordum. Ama o kıvrıldı ve kraliçemizin kanının tadını çıkararak uykuya daldı.

Siktiğimin anka kuşu. Uyuyor.

Yapamadım bile. Bilmiyordum.

Shara usulca güldü. "İşte böyle. Bu daha iyi, değil mi?"

"Sana zarar verdi," diye homurdandı alfa ama koşum takımını bıraktı ve ona yaslanmama izin verdi.

Omuz silkti ve parmaklarıyla saçlarını taradı. "Aşk bazen acıtır, değil mi Vivian?"

"Sen..." Sesim çatladı ve zor nefes alarak durakladım. Hayır, çatlayan sesim değildi. Göğüs kafesimdi. Kalbim. Binlerce parçaya ayrıldı. "Nasıl?"

"İçindeki alevlerin bana aktığını görebiliyordum. Büyü alevleri söndüremedi, ben de bir sonraki en iyi şeyi kullandım."

"Kan."

Biraz yüzünü buruşturarak başını salladı. Onun içindeki acıyı, içimdeki kasları parçalayan açık bir yara gibi hissettim. Binlerce sinir vücudumda çılgılık atıyor, ölüyormuşum gibi inlememe neden oluyordu. Onu incitmiştim. Korkunç bir şekilde. Bir Kan asla kraliçeyi incitmemeliydi.

"Bunu tamamen iyileştirmek için senden beslenmem gerekecek ama önce seni uyarmalıyım. Bu yüzden siz geldiğinizde tüm Kanım dışarıdaydı."

Hepsiyle beslenmiş miydi? Onlar bayılana kadar mı? Hayretten ağzım bir kez daha açık kaldı. "Uyuduklarını sanıyordum."

Diğerlerinden biri kısık bir tiksinti sesi çıkardı. "Kan asla uyumaz, tabii kendimizi unutana kadar sikmediyse."

"Ya da kraliçemiz bizi bilinçsizliğe sürükledi," dedi bir başkası.

"Ya da ikisi birden," dedi bir adam sesinde derin, gürleyen bir mırıltıyla.

Buradaki havanın seks ve misk kokusuyla yoğun olmasına şaşmamalı. Yine de beni aramıştı. Beni Ra'nın en değerli suikastçısı yapan korkunç bir lanete sahip dişi bir Kan.

Yanakları yumuşak, narin bir pembeye döndü. "Seni aradım çünkü daha fazla kana ihtiyacım var. En iyi çabalarına rağmen bu gece susuzluğum giderilemedi."

"Bu yeni Kanı dışarı çıkarmalı ve sana yaptıkları için onu asfaltta kanlı bir leke haline getirmeliyim." Alfa'nın sesi öfkeyle gürledi. "Risk, Shara. Seni kaybedemeyiz."

Diğer kadın ağır ağır yanımızdaki şiltenin üzerine oturdu. Eski moda uzun, beyaz bir gecelik ve şapka giymişti. Zor nefes alıyor, yüzünü yelpazeliyor ve bayılacakmış gibi sallanıyordu. "Sana söyledim Shara. Yakın olmam gerekiyor. Burada olsaydım, bu Kanı almaya kalkışırsan ölme ihtimalinin korkutucudan da öte olduğunu sana söyleyebilirdim."

Shara bir kahkaha attı. "O zaman bana ihtimallerin ne kadar kötü olduğunu söylemek için burada olmadığına sevindim. Başka seçeneğim yoktu. Onu Isis gönderdi." Kalçalarını etrafımda sıkarak bana davetkâr bir bakış attı. "Ra'nın tuzağını bozdum. Şimdi de ona karşı kendi silahını kullanacağım."

SHARA

Bağırsaklarım kaynak makinesiyle yakılmış gibi hissediyordum ama onun için buna değerdı.

Saçları ipek bir perde gibi etrafımıza dökülüyordu, kokulu ve dokunulduğunda neredeyse sıcaktı, içinde yanan alevlerin bir kanıtı gibiydi. Rik'in bağı hâlâ kızgın bir demirci ocağı gibi öfkeleniyordu. Yeteneğinin ne kadar çabuk ölümcül hale geldiğini kısa sürede unutmayacaktı. Kömürleşmiş kraliçelerle ilgili anıları zihnimde titreşti ama onları sertçe uzaklaştırdım. Artık samimiyetini hissedebileceğim kadar kanıma sahipti. Dehşetini. O kraliçelerin ölümünde gönüllü bir taraf olmamıştı.

"Neden en azından silahlarınızı çıkarmıyorsunuz?"

Gözleri irileşti ama itaat etmek için acele etti ve dizlerinin üzerinde, kalçalarımın arasına tırmandı. Onun için nasıl bir resim çizdiğimi biliyordum, çünkü kendimi onun zihninde yansıttığımı görebiliyordum. Gözlerim açlıktan parlıyordu, sadece onun kanı için değil. Tenim parlatılmış metal gibi parlıyordu, hala onun tarafından içten aydınlatılmıştı.

Artık benim çağırabileceğim ateşler. Kendi yeteneğimle karışarak, sıvı cehennem ateşinin acımasızca yanıcı bir karışımını oluşturdular.

Azı dişlerim biraz gerilemişti ama hâlâ ağzımı tam olarak kapatamayacağım kadar uzundu. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim, kalan kan olup olmadığını araştırdım.

Bakışları göğüslerime, karnıma ve sonra da sert bir nefes çektiği amıma kaydı. "Tanrıça! *Üreme* mi yapıyorsun? Ra biliyor mu?"

"Umarım yapmaz," diye mırıldandı Rik karanlık bir sesle. "Sen onu bir şekilde uyarmadığın sürece uyarmayacak."

"Yüzlerce yıldır efendimle konuşmadım. Daha önce de söylediğim gibi-"

Daire odanın diğer tarafından, "Siktir et Ra," diye seslendi.

"Evet. Ama lanet olsun. Yani kraliçem, bunun ne kadar nadir olduğunu farkındasınızdır."

Kılıçlardan birini kınından çıkarmasına hazırlıklı değildim. İnce, kavisli bıçağı Rik'in boğazına doğrulttu. "Bir kraliçenin çağrısına cevap veren en büyük moron alfasın ve hala hayatta olduğu için şanslı bir orospu çocuğusun. Yuva yok. Lanet New York'ta açıkta. Delirdin mi sen?"

Onu sakinleştirmek için oturmaya başladım ama Rik bana için için yanan bir bakış attı. "Bunu ben hallederim kraliçem." Sonra yeni gelene odaklandı. "Kraliçemizi koruma konusundaki kararlılığını alkışlıyorum ama yakında Shara lanet Isador'un dilediğini yaptığını anlayacaksın. Eğer onu tanrıçasının isteğini yerine getirmekten alıkoymaya çalışsaydım, beni krallığın içine fırlatırdı, haklı olarak. Hiçbir Kan kraliçesine hükmedemez, alfasına bile. Hele sen hiç."

Vivian kılıcı sıkıca kavradı, gözleri kısıldı. Kendini tutuş şekli ve muhtemelen hayatında gördüğü en büyük ve en güçlü Kan'la karşı karşıya gelme konusundaki özgüveni, kılıç konusunda çok yetenekli olması gerektiğini söylüyordu. Onu gerçekten yenebileceğini ya da en azından haklılığını kanıtlayabileceğini düşünüyordu.

Rik güldü. "Devam et Kızıl. Umarım o güzel kılıcı pek sevmiyorsundur, çünkü onu senden alır ve bir dal gibi ikiye ayırırım. Ya da daha iyisi, parmağımı bile kıpırdatmadan burada oturur ve onu kaya trolümün postu üzerinde bin parçaya ayırmanı izlerim."

Taşıdığı devasa taş hediyeği ona gösterecek kadar kımıldadı.

İsteksizce kılıcını indirdi. "Sanki bunu daha önce hiç duymamışım gibi. En azından benim için saçımın renginden daha iyi bir lakap bul." Biraz daha uzaklaşıp kocaman yatağının ortasına doğru kayd, Bana ve yeni Kana bolca yer kalıyordu. "Eğer acele edip kraliçemizin açlığını gidermezsen, *Smoak*, onun icabına kendim bakacağım."

Vivian hemen harekete geçerek kemerini çözdü ve silahlarını yatağın kenarına fırlattı.

Carys ayağa kalkarken, "Bu benim gitmem için bir işaret," dedi. "Tanrı aşkına, bu gece başınızı daha fazla belaya sokmamaya çalışın kraliçem."

Ona sııttım. "Hiçbir söz vermiyorum."

Vivian zincir yeleğini başının üzerinden çekti ve omzunun üzerinden fırlattı. Çanlar gibi yumuşak bir tıngırtıyla yere düştü. Elleri dar ceketin fermuarında hareketsiz kaldı. "Her şeyi çıkarmamı mı istiyorsun? Yoksa sadece silahları mı?"

Ona baktım ve bağıını dinledim. Onu gerçekten çağırdığıma hâlâ tam olarak inanamıyordu. Yüzyıllar sonra, nihayet tüm bu anlamları kucaklamaya niyetli bir kraliçe ile kan bağı kurmuştu.

"Buna bağılı," dedim yavaşça, vücudunun uzun, zayıf hatlarını içime çekerek. "Sevişmek isteyip istemediğine bağılı."

SHARA

A diye düşünürken, birden alev almış gibi yataktan zıplayışını izledim. Eğildi, ağır motosiklet botlarının bağcıklarını sabırsızca çekiştirdi, böylece onları tekmeleyip dar pantolon ve tangadan sıyrıldı. Uzun kızıl saçları, hareketleriyle birlikte salınarak aşağıya doğru sarkıyordu. Neredeyse bir ateşe bakmak kadar büyüleyiciydi. Parlak siyah tenine karşı çok muhteşemdi.

Deri ceketinin altına, kıvrımlarını saran sade, kıpkırmızı bir atlet giymişti. Üzerindeki çıkardı ve yüzünü bana dönerek içebilmem için durakladı. Amının büyük bir kısmını tıraş etmiş, geriye sadece yolu gösteren narin, kesilmiş bir üçgen bırakmıştı. Yardıma ihtiyacım olduğundan değil. Eski yanıklara benzeyen gri yara izleri orta kısmını kaplıyordu, kollarında ve kalçalarında da birkaç tane vardı. Belki de anka kuşundan? Gerçi tanrıça tarafından verilen bir hediyenin onu bu şekilde inciteceğini sanmıyordum. Bazıları farklı boyutlarda olsa da tamamen yuvarlaktı. Bu tür bir yara izi bırakması için çok kötü bir yanık olması gerekirdi ama belki de son kraliçesi onu iyileştirecek kadar güçlü değildi.

"Benim hiç kraliçem olmadı. Pek olmadı. Her zaman bana kanlarını veremeden ve bağı tamamlayamadan öldüler. Bu yaralar çok eski, senin bile onları iyileştirebileceğini sanmıyorum."

Eski yaralar. Bu beni onun geçmişi hakkında çok meraklandırdı. Çocukluğunu.

Yüzünü çevirdi ama başını eğmedi. Aslında, daha dik durdu. Daha gururlu. Yine de içinde bir kırılmanlık hissettim, bir kılıç gibi

o kadar çok savaş görmüştü ki, neredeyse parçalanma noktasına gelmişti.

"Helios'un büyümesi hiç bitmeyen bir kabus," diye fısıldadı.

kısıık sesle.

Daire'ye dikkat kesilerek, "*Helios hakkında ne biliyorsun?*" diye sordum:

"*Hiçbir şey*" diye cevap verdi. "*Bu bir Aima Evi değil.*"

"Annen kimdi?" Yüksek sesle sordum.

"Bilmiyorum. Bilmeme izin verilmedi. Hayatım boyunca içimde yanan ateşler dışında mirasım hakkında hiçbir fikrim yok."

Elini tutacak kadar eğildim ve onu nazikçe kendime çektim. Kolayca kollarıma geldi, delici gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Ben seni yok etmek için yaratıldım. Belki özellikle seni değil ama senin gibi kraliçeleri."

Parmaklarımı sırtında gezdirerek teninin dokusunu öğrenmeye çalıştım. Çok zayıf ve sertti. Rik'in taşı gibi değil, metal gibiydi. Dövmüş çelik, anka kuşu tarafından tavllanmış. Teni benimkine karşı sıcaktı, bu da onun yeteneğinin bir başka kanıtıydı. Kollarımdayken bile rahatlamadı. Kasları derisinin altında belli belirsiz titriyordu, her an savaşa atılmaya hazırđı.

Başını yana eğdi ve boğazında hâlâ kan damlayan delikleri gösterdi. Kesinlikle daha fazlasını istiyordum ama önce onu daha iyi tanımak istiyordum. Anlamak istiyordum.

Sırtındaki yara izlerinin sert dokusunu daha yoğun hissedebiliyordum. Her bir yaranın hâlâ izlerinin duruyor olması için ne kadar kötü olması gerektiğini hayal bile edemiyordum. Onu acı dolu geçmişini anlatmaya zorlayarak daha fazla incitmek istemiyordum ama mümkün olduğunca çok şey bilmem gerekiyordu. Sanki onun içinde, güneş tanrısını yenmek için ihtiyacım olan her şeyi bana verecek gizli bir anahtar varmış gibi hissediyordum. Babası.

"O benim babam değil," diye karşılık verdi, gözleri parlayarak. "Beni o doğurdu. Hepsi bu. Helios onun üreme alanı. Burası yuvalarından çalınan genç Aima kraliçelerini götürdüğü yer. Onları yetiştiren..."

Titredi, nefesi kesildi. Sırtında sabit, yavaş daireler çizmeye devam ettim, dokunuşumun onu rahatlatmasına izin verdim.

"Güneş ateşi denilen iblisler. Kraliçeleri mümkün olduğunca erken ele geçirmeyi sever. Onlar güçlenip kendilerini koruyamadan önce. Sonra o ve veziri onları kırar. Eğer ölürlerse, iblisler ziyafet çeker. Ölmezlerse... onlardan bir çocuk doğurmaya çalışır. Bu başarısız olursa, onları ödöl olarak güneş ateşlerine verir."

Yüzünü boğazıma gömdü ve ben de ona daha sıkı sarıldım. Midem korkuyla titriyordu. Xochitl'i almaya çalışmasına şaşmamalı. O geçidin diğer tarafında neler çekmiş olabileceğini düşününce...

Mayte'nin bağına uzandım.: *Ra'yı öldürmeyi başarana kadar Xochitl'i hep yuvanın içinde tut. Bu acil.:*

Onu yatakta, alfası Eztli ile kızını doğuran tanrısı Tepeyollotl arasında sıkışmış olarak hissettim. Bağında kaynayan zevke bakılırsa, onları en uygunsuz zamanda yakalamıştım.

:*Oops, üzgünüm.:*

Kafamın içinde boğuk bir kahkaha attı, tatlı çiçek kokusu içime doldu. *:Bir dahaki sefere, belki sen ve Rik bize katılabilirsiniz. Sen gittiğinden beri Xochitl'i yuvanın içinde tutuyorum, ancak onunla ilgili bir gelişme oldu. Sana söylemek istiyordum ama dikkatini Keisha'dan uzaklaştırmak istemedim:*

Kötü bir gelişme mi?

:*Hiç de değil, gerçi... ilginç oldu.:* Bir an durakladı ve sonra tekrar güldü. *:Demek bir dişiye kan dedin.:*

Gerçekten orada mıydı? *Rüyamı hatırlıyor musun?*

"Yirmi yıl önce başka bir kraliçe rüyalarım girerdi. Bana unutturmanın bir yolunu bulurdu. Adını hiç bilmedim ama...: Yumuşakça iç çekti. *Sanırım o senin annendi:*

Duygularımı bastırmak için gözlerimi kapattım. Hiç tanımadığım anneme duyduğum özlem. Mayte'nin onu tanımış olmasına rağmen büyüünün hafızasını silmiş olmasından duyduğum üzüntü ve keder. Ve evet, Esetta'nın ben doğmadan çok önce bu kadar çok planı harekete geçirmiş olmasına duyduğum yürek parçalayıcı hayranlık.

Yeni Kan sana Ra hakkında işe yarar bir şey söyledi mi?

Vivian'ın tarçın ve bitki kokusunu içime çektim, ağzım sulandı.

Evet. Xochitl'i neden almaya çalıştığını biliyorum ve bu sadece onu öldürmek için değildi. Korkunç bir şey. Lütfen, onu güvende tut:

Nerede olduğunu biliyor musun? Mayte sordu.

Vivian başını kaldırdı ve ciddiyetle gözlerimin içine baktı. "Onu öldürecek misin?"

Hiç tereddüt etmeden "Evet" diye cevap verdim.

Vivian kollarımda yumuşak ve rahat bir şekilde uzanana kadar gerginliği azaldı. "O zaman sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Heliopolis'i nasıl bulacağın da dahil."

SHARA

I Bir an gözlerimi kapadım ve korkumla savaştım. Ra yüzünden değil
-Ama ödemek zorunda kalacağım bedel yüzünden. Genç kadınlara
yaptığı dehşeti bilerek... Bunu nasıl ödeyemezdim?

Fiyat mı? Onu durdurmak zorundaydım. Ne olursa olsun. Kaçımız ölürse ölsün.
Eğer Xochitl'i almayı başarsaydı.

*Onu kurtarmama izin verdiğin için teşekkür ederim, Yüce Olan. Lütfen
hepsini kurtarmama yardım et.*

"Bizden nefret ediyor," diye fısıldadı Vivian, sözcükler ağzından
dökülürken sesi titriyordu. "Özellikle kraliçelerden ama tüm kadınlardan.
Kölelerinin en gençlerine bile işkence etmesine izin veriyor, çünkü yaşamamız
ya da ölmemiz gerçekten umurunda değil. Hayır, bu doğru değil. Bence
hepimizin ölmesini istiyor, özellikle de çocuklarının, çünkü biz onun bizi
doğurmak için yaptıklarını ve kendi kraliçesini doğurmadaki başarısızlığını
hatırlatıyoruz. Hiçbirimiz kraliçe değiliz. Biz sadece onun iğrenç kanını
taşıyoruz.

"Kustuğu tüm nefret ve pislige rağmen arzuları sınırsız. Ana tapınaktaki
her dişiye becerdiğini ve sonra çıplak ve hala ereksiyon halinde üreme
alanlarında yürüdüğünü, kaçırmış olabileceği birini aradığını gördüm. Sanırım
bu yüzden kraliçelerden bu kadar nefret ediyor. Ona zayıflığını hatırlatıyorlar.
Arzusunu. Bir kraliçeyi arzulamak istemiyor ama boşalmazsa ölecekmiş gibi
sikişiyor."

"Her zaman orada mı? Kaç tane kraliçesi var?"

"Mümkün olduğunca uzun süre uzak duruyor. Rahipleri sanki bir tür zehir
ya da lanetmiş gibi onu her zaman Aima kedisine olan susuzluğundan
arındırmaya çalışıyor. Mümkün olduğunca uzun süre insanlarla oyalanıyor.
Bazen

Bir gün, bir hafta, hatta belki bir ay. Ben çocukken, bazen bir yıl boyunca bile ondan uzak kalabiliyorduk. Ama kaçınılmaz olarak, arzuları onu alt ediyor ve kendini ne kadar uzun süre inkar ederse, şehrindeki herkes için o kadar kötü oluyor. Oraya son gittiğimde sadece iki kraliçesi kalmıştı ama bu yüz yıldan fazla zaman önceydi. Tutsaklarının geri kalanı öldü ve Aima kraliçeleri onun sapkın zevklerini tatmin edecek kadar sık doğmuyor. Güneş ateşleri her zaman öfkeli, et için çaresiz. Onları serbest bırakıp insanları mahvetmekten alıkoymak için yapabileceği tek şey bu. Ama son kraliçelerini öldürmelerine izin vermeye cesaret edemiyor, çünkü eğer kendisi öldürmediyse, onların yerini alacak başka bir kraliçe bulamayacağından korkuyor."

Sertçe yutkundum, içten içe Xochitl'in o dehşete ne kadar yakın olduğunu düşünerek ürperdim. Hatta kendimin bile. Belki de annem bu yüzden beni gizlice doğurmaya karar vermişti. Keisha Skye'ın ya da Triune'un bana yapacaklarından korktuğu için değil... beni Ra'nın elinden olabildiğince uzak tutmak için.

Başparmağımı sırtındaki yara dokusu ceplerinden birine sürttüm. "Bunlar neyden?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Güneş ateşleri size dokunduklarında yanarlar. Özlerini üzerimize damlatmayı severler, bazen ceza olarak, bazen de sadece çılgılık atmamızı izlemek hoşlarına gittiği için. Asit gibi yakıyor. Sepdet kollarını yakıcı, sıvı güneş ışığı kırbaçlarına dönüştürebilir ve bu kırbaçlar kıvrılıp etinize saplanır. En kötüsü de bu. Ama hepsi bizi yakabilir."

"Kaç tane güneş iblisi var?"

Başını salladı, ağzı acımasızca eğilmişti. "Çok fazla. En az bin kişi."

Kafamda hızla fikirler patladı, düşündüğüm ve çabucak reddettiğim alternatifler. Eğer sıvı güneş ışığı iseler, suyun ya da yağmurun onları etkileyeceğini sanmıyordum. Ateşi boğabilirdim. Belki bir şekilde karanlıkla? Kobram onlarla başa çıkamazdı. Kanatlar bana yardım etmezdi. Zihnim her kanı gözden geçirdi. Rik'in kaya trolü eriyemediği için güneş iblislerine ve muhtemelen Leviathan'a karşı iyi olabilirdi. Elbette postu onu koruyacaktır. Ama diğerleri...

Vivian dudaklarını dudaklarıma değdirerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Belki de tanrıçanızın beni çağırmasının bir nedeni de budur, kraliçem. Ateşe ateşle karşılık verebilirsin."

Yastıklara yaslandım, düşüncelerimin sekse ve kana dönmesine bilerek izin verdim. Ra'yı şu anda yenemezdim. Zamanı değildi. Henüz değildi.

Güçlenmem gerekiyordu. Bu yeni kanı almak bu konuda yardımcı olacaktı. Ona karşı yumuşadığımı hissetti ve gözleri daha da parladı. "Açsınız kraliçem. Benden beslenirken boşalmanızı hissetme zevkine ve onuruna sahip olabilir miyim? Yoksa bu akşam çoktan sekse doydunuz mu?"

Biri homurdandı. Yüksek sesle. Mehen olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. "Herkes dışarı," dedi Rik, kapıya doğru sert, saçma olmayan bir alfa itışı yaparak. "Çiftler halinde çalışın ve binanın güvenliğini sağlayın. Birinci kattaki ana kapıları koruyun. Mehen ve Nevarre çatıya çıksın, siz de yakıt alın. Kraliçemiz bu işi halletmeden önce size tekrar ihtiyaç duyabilir. Skye işinin geri kalanı."

Gitmelerini beklemedim. Ağzımı boğazında açtığım deliklere kilitledim. We Aima çabucak iyileşti, ama iki yarayı emdiğimde, sanki sesimi duymaya can atıyormuş gibi kanı ağzıma doldu.

Sol tarafıma yaklaştı ve avucunu yan tarafımdan aşağıya doğru yumuşak, kendinden emin bir hareketle gezdirerek vücudumu canlandırdı. Mayte ile geçirdiğim zamandan keyif almış olsam da, ikimiz de başka bir kadını nasıl memnun edeceğimiz konusunda deneyimsizdik. Vivian tek bir dokunuşla beni dilediğimiz kadar göklere gönderebileceğini söyledi. Yine de diğer tarafımdaki Rik'e dikkatle bakıyordu, sanki onun müdahale etmeyeceğine tam olarak güvenmiyormuş gibi.

Bizi biraz yalnız bırakmasını istememe gerek kalmadı. Yataktan yuvarlandı ve odanın içinde sessizce volta atarak pencereleri kontrol edip güvenli olduklarından emin oldu.

Daha iyi mi? Ona sordum.

Özür dilerim kraliçem. Sana ya da ona güvenmediğimden değil. Sadece: Anlıyorum. Erkeklere güvenmek için hiçbir nedenin yok.:

Kanı içimde kıvılcımlandı, kendi ateş yeteneğimi harekete geçirdi, ancak bu sefer acı verici değildi. Parmakları göğüslerimin arasında gezindi ve durakladı, eli kalbimin üzerindeydi, derisinin altında attığını hissediyordu.

"Bir sevgiliye aynı anda hem kan hem de zevk vermenin inanılmaz enfes bir yanı var," diye fısıldadı şakağıma doğru.

"Daha iyi olan tek şey kandaki zevki tatmaktır, bu yüzden isterseniz daha fazla besleyin."

Parmakları göğüslerimin üzerinde gezinirken hiçbir şey söylemese de, aramızdaki bağdan duyduğu şaşkınlığı hissettim. Rik bana daha önce çoğu kraliçenin Kanlarını çok sık beslemediğini söylemişti. İlk bağ kurulduktan sonra bir Kan, kraliçesinin kanını bir daha asla tatmayabilirdi.

Hafifçe sıktı, tenimin yumuşak kıvrımlarının tadını çıkarıyordu. Bağının içinden arzusunun zonklamasını hissettim ve iç kaslarım buna karşılık olarak sıkıştı. Hiç acelesi yoktu. Tenime dokunuşunu tarif etmek zordu. Eşsizdi. Elleri erkeklerinkinden daha küçüktü, bu yüzden dokunuşu narin ve kadınsıydı, ancak güç vaadini de hissettim. Tereddütlü ya da utangaç değildi, ama bana saygıyla ve parmak ucunun her bir darbesinin vücudumda nasıl hissettirdiğini tam olarak hissederek dokundu, çünkü vücudu çok benzerdi. Aramızdaki bağa güvenmeden nasıl hissettirdiğini biliyordu.

Kalçalarımı daha geniş açarak onu dilediği gibi keşfetmeye davet ettim. Doğrudan amıma dalmadı, bunu takdir ettim, gerçi benim için de sorun olmazdı. Elini kalçamdan dizime kadar gezdirdi ve sonra bacağımla kalçalarının üzerine kaldırarak beni tamamen kendisine doğru çevirdi. Göğüslerim onunkilere süründü ve nefesinin yumuşak iç çekişini saçlarımda hissettim. O kadar sıcaktı ki tenimde ter parlıyordu. Parmakları uyluğumda gezinirken dokunuşu sertleşti.

Boğazını daha sert emerek daha da yakınlaştım, meme uçlarımla sertleşmiş uçlarını kasıtlı olarak onunkilere sürttüm, onlar da aynı sertlikteydi. Onun arzusu benimkiyle eşleşti. Bu çok küçük bir şeydi ama diğer Kanlarımla hiçbirinin bana veremediği lezzetli bir zevkti. Karıncalanmalar göğüslerime yayıldı, onları daha ağır hissettirdi ve ihtiyacın acısını vücuduma yaydı.

Parmakları kalçalarımın arasına girdi ve sert bir nefes alarak vücudu kaskatı kesildi. Yüzünü görmek için boğazından geri çekilmeye başladım ama diğer eliyle enseme kavradı ve ağzımı teninde tuttu. "Ne büyük bir mucize," diye fısıldadı, sesi boğuk bir hırıltıya dönüşmüştü. "Beni gerçekten Kan olarak bağlayacak bir kraliçe bulmayı hiç beklemiyordum. Bırak üreyen bir kraliçeyi. Burada olduğumu, sana dokunduğumu, kanını parmaklarımda hissettiğimi ve alfanın sana gebe kalmana yardım etmesi gerekirken benimle oynaştığı için kafamı koparmadığını bile idrak edemiyorum."

Henüz çocuk sahibi olmaya hazır değilim. Bunu düşünmeyeceğim bile. Ra ile başa çıkana kadar değil .:

Telli vücudu yoğun bir şekilde titreşti. :*Sen... Onlar...:*

Neden bu kadar titrediğini anlamaya çalışarak bağını dinledim. Neye karşı savaştığını. Sonra boğazına doğru gülümsedim. *Evet. Var. Ben biliyorum:*

Sert bir inilti çıkardı ve kanlı parmaklarını ağzına götürdü. Onu uyarmalıydım. Ama o kadar çabuk yaptı ki...

Sırtını dikleştirdi ve gırtlaktan bir çığlık attı. Kalçalarını sıkıca kavradım ve boşalıırken onu kavradım. Ateşli kanı ağzımda ılık, yoğun bir bala düştü. Tatlı ve tatlı bir zevk. Dişlerimi ona tekrar batırdım, doruğa ulaşmasını daha da zorlaştırdım. Sırf yapabildiğim için.

Nefes nefese, tekrar kalçalarımın arasına uzandı ve iki parmağını içime soktu. İçime girmedi, ama okşadı, parmaklarının uçlarını hislerle çığlık atan hassas sinir uçlarına doğru döndürdü. Saniyeler içinde ben de doruğa ulaştım, ona karşı titriyordum. Yine de boğazını bırakmadım.

Etrafımda kıvrıldı, beni kendine yaklaştırdı. Ve bu sefer, Rık yatakta arkama geçtiğinde, istediğim gibi başka bir kadına dokunmamaya her zamanki gibi dikkat ederek, gerilmedi ya da ona bir bakış bile atmadı.

Parmaklarından yalayacağı kanım varken olmaz.

DAIRE

M "Kraliçe kafamı doldurdu ve hemen donakaldım, mayonez yüklü bıçağı havada kavradım." *"Sandviç kralı sandviç mi yapıyor acaba?"*

Onunla bağ kurarken alçak sesle mırıldandım: *"Kraliçem de ister mi?"*

Açlıktan ölüyorum:

"Bana beş dakika verin, size şimdiye kadar gördüğünüz en büyük sandviçi yapayım."

Yeni pişmiş uzun bir somun ekmek daha çıkardım ve Magnum sanki şok olmuş gibi kaşlarını kaldırdı. Tamam, belki üç sandviç yemiştin ve dördüncüsü de hazır. Ama Guillaume ve Llewellyn'in buzdolabını boşaltma şeklinden sonra buna şaşırmış olamazdı. Aç kurtlar sürüsü gibi mutfağa üşüşmeyen tek kan Mehen'di. Shara onu vardiya değiştirmesine izin verecek kadar iyileştirmeyi başarmıştı ama o da nefesinin altından en az bir hafta yemek yemeyeceğini mırıldanmıştı.

Nevarre ve ben özel bir iddiaya girdik. Mehen'e yarın yemek yedirdim. Nevarre tekrar yemesinin en az üç gün süreceğini düşünüyordu. Ama ejderhanın iştahını kraliçemizden başka herkesten daha iyi bilirdim. Çok geçmeden mutfağı karıştırmaya başlayacak ve biz dinsizlerin gözümüze sokulsa iyi yemekten anlamayacağımızdan yakınacaktı.

Ama ejderha haklıydı. Kraliçemizin emrinde New York şehri varken neden basit bir sandviç istesin ki? Magnum'a döndüm. "Kraliçemiz açlıktan öldüğünü söyledi."

Magnum'un gözleri irileşti ve buzdolabına doğru sıçradı, beni zorlu bir savaş kedisi değil de sinir bozucu bir ev kedisiymişim gibi iterek yoldan çekti. "Tanrıça! Deniz ürünlerini seviyor mu? Annesi severdi. Emin değildim ama annesinin tüm favorilerini stokladım. Istakoz çorbası, istiridye çorbası, somon füme, ızgara alabalık... Gerçi bu çok uzun sürebilir."

"Ona beş dakika dedim. Bildiğim kadarıyla her şeyi seviyor. Henüz ona getirdiğimiz hiçbir şeye burun kıvırmadı."

Böylece kendimi kocaman bir çorba tepsisi, somon fümeli kiş, içinde yarım düzine çeşit poşet çay bulunan bir çaydanlık, meyve suyu ve Magnum'un küçük üçgenler halinde kesmekte ısrar ettiği sandviçimi taşıırken buldum. Guillaume benim için yatak odasının kapısını açtı ve sessizce içeri girdim.

Shara ayağa kalktı, yeni Kan'ın hepimizi utandıran uzun saçlarından kendini dikkatle kurtardı. Rik onu kaldırdı ve devasa yatağın ayak ucuna bıraktı. Vivian hâlâ baygındı. Gücüyle yer değiştirmeyi başarmış mıydı? Yatak yanmış gibi görünmüyordu. Henüz yanmamıştı.

Yeni Kanı bağlarken hepimiz kraliçemizde alevlerin titrediğini hissetmiştik. Hâlâ ağzımı açsam duman çıkacakmış gibi hissediyordum. Lanet anka kuşu neredeyse hepimizi cayır cayır yakacaktı. Eğer biri bizi ateşle yakacaksa, bunun Leviathan olmasını beklerdim.

Yatak, uyuyan Kan'ı rahatsız etmeden üçümüzün ayak ucunda oturabileceği kadar büyüktü. Shara her şeyin tadına baktı, harika olduğunu ilan etti ve sonra iki eline de benim sandviçimden üçgenler doldurdu.

Tanrıça. Onu o kadar çok seviyordum ki, lanet olası bir biftek ve çavdar ekmeği için ağlayarak neredeyse kendimi utandırıyordum. Kabul, taze pişmiş ekmekti ama yine de.

Neredeyse o ilk günlerdeki gibiydi, sadece ben ve Rik onun yanındayken. Yepyeni bir dünyayla yüzleşirken her şey onun için tuhaf ve heyecan vericiydi. Ondan sonraki en kötü şey, yer değiştirmemize bile gerek kalmadan parçalayabileceğimiz bazı kölelerdi. Ondan sonra ne iblis çocuğu olan çılgın bir kraliçe, ne sihirli aynalı bir Triune kraliçesi, ne de lanet olası pislik bir güneş tanrısı vardı.

Kanından bir an bile mahrum bırakmadım onu. Hepimize ihtiyacı vardı. Aslında, yaklaşık on kişiye daha ihtiyacı vardı. Belki yirmi. Gücünün üst sınırının nerede olduğunu kim bilebilirdi ki? Ama yine de...

Onunla geçirdiğim bu sessiz zaman paha biçilemezdi.

"Hâlâ motosikletlerle Eureka Springs'e dönmek istiyor musun?" Rik sordu.

Gülümsedi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Kesinlikle. Gerçi sadece senin ve Daire'nin bisikleti var. Diğer herkes neye binecek ya da ne kullanacak?"

"G'nin 1967 model GT500 Mustang'i vardı," diye cevap verdim. "O canavarı duydun mu? Neredeyse benim kadar yüksek sesle mırıldandı. Kansas City ile Arkansas arasındaki tüm polisleri eyalet sınırına kadar peşimize takacak."

"Annenin arabası da hâlâ orada," diye hatırlattı Rik ona. "Mehen'in bir Jaguar kullandığını görebiliyorum."

Başını yana eğdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ne oluyor lan?" diye kükredi Mehen, aynı anda hem gülmeye hem de yutkunmaya çalıştığım için bir lokmada boğulmama neden oldu. "Böyle bir hakareti hak edecek ne yaptım ben sana?"

"Kraliçemizin kolunu ısırдын ve kırdın, göt herif. Rik karşılık verdi, ama gerçek bir öfke duymadan. Köprünün altından çok sular aktı.

"Dünyadaki herhangi bir aracı kullanabilseydiniz, ne kullanırdınız?" diye sordu Shara.

:İngiliz yarış yeşili Aston Martin Vantage,: hemen cevap verdi.

Terazime uyacak:

"Çok güzel," diye cevap verdi, ama bana "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı. Nevarre, sen ne kullanırdın?

Uçmak varken neden binesin ki? Ben yine de yukarıdan korumayı tercih ederim...:

"Helikopter gibi mi?" diye sordu ona.

:Blackhawk güzel olurdu.:

Ezra onun sormasını beklemedi: *:Kamyonetimi kulenin yanında saklıyorum. Onun dışında bir şey kullanmayacağım.:*

Xin? O sordu.

:Ducati. Mat siyah. Şık ve ölümcül...:

:Aynı,: Itztli ve Tlcel aynı anda cevap verdi.

Llewellyn? O sordu.

Ben araba kullanmam. Zavallı bir piç beni götürmek zorunda kalacak:

"Sen,: Guillaume ve Mehen aynı anda karşılık verdiler.

"Çöpleri daha sonra çekebilirsiniz. Rik alfa gürlmesiyle şöyle dedi.

Shara yatağında uyuyan kadına baktı. "Ne sürmek istediğine dair bir tahminin var mı? Yoksa Nevarre gibi uçmayı mı tercih eder? Gina'nın eve dönüş yolculuğumuz için her şeyi toparlayacak zamanı olduğundan emin olmalıyım."

Hiç sesimiz çıkmamıştı ama Vivian başını kaldırdı, büyüleyici gözleri mavi alevle parlıyordu. "Askeri sınıf mermi ile Hummer tüm yol

geçirmez cam. Böylece başımız derde girerse Rik seni de benimle birlikte içeri atabilir."

"Olmayacak-" Shara dondu kaldı, gözleri uzaklara daldı ve odaklanamadı.

Yataktan fırladım, savaşımaya hazırdım. Rik ona doğru bastırdı, taşın korkunç bir duvar. Vivian aniden diğer tarafındaydı, saçları acelesiyle bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Gözlerini kırptırarak tekrar odaklanan Shara fısıldadı,

"Sorun. Şimdi." Ve duvardan duvara camlar aniden paramparça oldu.

SHARA

I İçgüdüsel olarak çılgılık attım, Rik ve Vivian beni o kadar iyi korudular ki tek bir cam kırığı bile bana isabet etmedi. Alışkanlıktı, o eski çocukluk korkusu. Pek çok gece korku içinde uyuyakalmıştım.

Canavarlar eve girmeye çalıştı. Penceresi olmadığı için tavan arasındaki karanlık kule odasını seçmiştim.

Kanımın bu tehditle başa çıkabileceğini biliyordum. Kolayca. Tanrı aşkına, bunlar sadece kölelerdi. Yüz tane bile olsalar, eğer kan kaybediyorsam onları bir kalp atışında yakabilirdim. Artık güçsüz ve korkmuş değildim. Isador'un kraliçesiydim. Isis'in son kızıydım.

Ama yine de kalbimin küçük bir parçası yorganı başımdan atmak ve yatağında bir topun içinde kıvrılmak istiyordu.

Kanamana gerek yok: Rik kafamın içinde homurdandı, kolları etrafımda kilitliydi. *Seni korumamıza izin ver. Biz bunun için yaşıyoruz:*

Biliyorum: Gözlerimi kapattım ve yüzümü göğsünün sıcak, çıplak genişliğine bastırdım, kalbinin gürültüsünün ellerimi kulaklarımın üzerine sıkıştırmak istememe neden olan cıvıl cıvıl çılgınlıkları bastırmasına izin verdim.

Zihnimin arkasında bir şey gıdıklandı. Daire'nin kükremelerine, etrafımı saran ve savaşı sokağa taşımak için iki katlı pencereden atlayan Kan'ın telaşına rağmen, kafamın içinde yumuşak ve sessiz bir şey duydum. Bir gıcırtı gibi. Küçük ama acil.

Kelimeler değildi, bu yüzden onun Huitzilopochtli'nin dinlenme yerini koruması için ayarladığım fare olduğunu anlamam bir anımı aldı. Dik oturdum ve Rik'in

sert, öfkeli bakışlar. "Bu bir dikkat dağıtma. Kulede bir şeyler oluyor."

Gwen'le olan yeni bağına uzandım ve aynı anda Gina'ninkine dokundum. *"En güçlü şekil değiştiricilerimizi bodruma götürün. Size yeri göstereceğim. Kulede davetsiz misafirlerimiz var:*

Küçük gıcırtya odaklanarak fare arkadaşımın bağının derinliklerine inmeye çalıştım. Bir damla bile olsa kanım ondaydı. Eğer dikkatli olursam.

Tüylerim diken diken oldu ve oradaydım, bodrumdaydım. Koridordan aşağı doğru inen ayak tabanlarının yumuşak fısıltısını duydum. Havalandırmanın yukarısındaydık, bu da bana iyi bir görüş açısı sağlıyordu.

Üç adam yaklaştı. Kız kıpırdandı, keskin dişlerini gösterdi ama ben onu susturdum, güvenli *bir şekilde* havalandırmaya sakladım:

Ciyakladı ve burnu onaylarcasına seğirdi. Yakınlarda kaç fare olduğunu bilemiyordum ama Gina ve Gwen gelene kadar gelip ellerinden geleni yapacaklarına güveniyordum.

"Hangisi o?" Adamlardan biri fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi bir diğeri. "Raporda bodrumun derinliklerinde kontrol etmemiz gereken odalar olduğu yazıyordu. Tek bildiğim bu."

"Buralarda bir yerde olmalı."

O. Kalbim güm güm attı. *:Rik, Huitzilopochtli'nin peşindeler.:*

"Lanet olsun!" diye homurdandı. *"İhtiyacımız olan son şey şehirde dolaşan bir Aztek güneş tanrısı.*

Gina'yı aradım ve onu servis asansöründe beklerken buldum, sabırsızlıkla ayak parmaklarına vuruyordu ama saatler önce tekmeleyip atacağım ayakkabılarıyla hâlâ inanılmaz derecede şık görünüyordu. Telefonla konuşuyordu, muhtemelen binanın güvenliğini devralacak olan Frank'in ekibini arıyordu. Gwen kalabalık asansörden, hemen yer değiştiren birkaç kişiyle birlikte indi. Bir kurt önden gidiyor, burnunu ve gizliliğini kullanarak davetsiz misafirleri takip ediyordu. İki aslan ve bir kaplan onun peşinden ilerledi.

Gwen koridorda bir an durakladı ve boğazından sarkan bir şeyi bileğini delmek için kullandı. Ne olduğundan emin değildim ama fare onun kanının kokusunu almıştı. Gücünün yükseldiğini hissettim ve yumuşak, parlayan beyaz bir ışık onu doldurdu. Dolunay gibi parlıyordu.

Findabair Hanesi, Beyaz Büyücü.

Bu adamların ne tür silahları var? Guillaume sordu.

Adamlara odaklandım, koridordaki her kapıyı kontrol edişlerini izledim ve bu görüntünün bağlarımından süzülmesine izin verdim.

Her biri 9 mm'lik bir tabanca ve ekstra mühimmat taşıyor: Guillaume dedi ki: *"Öndeki adamın kalçasında bir av bıçağı var gibi görünüyor. Bir asker gibi yürüyor. Özel Kuvvetler, belki Yeşil Bereli. Diğer ikisi GRU'dan:*

Bu da ne?

:Rus İstihbaratı.:

Nasıl bildiğini sormaya zahmet etmedim. Muhtemelen bana yine silahların kokusunu aldığını söyleyecekti ama bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Bu düşünceyle, farenin barut ve bir miktar metal kokusu aldığından emindim. *Skye'ın bodrum sırlarını onlara kim söyledi? Gwen, bu da ortaya çıkarmamız gereken bir şey, tabii çoktan kaçmadılarsa.:*

Keisha'dan Ra'ya bilgi verecek kadar hoşnutsuz olan birkaç ev var. Kesinlikle birkaç kraliçe Marne'nin kuledaki gözleri ve kulaklarıydı.:

Midem daraldı. Marne sarayıma bir casus yerleştirmeyi başarmış mıydı? Ama kim? Yakınımdaki herkes bana yeminliydi. Ya Kan'dandılar ve yozlaştırılmaları imkânsızdı ya da insandılar ve Isador'a öylesine adanmışlardı ki bana ihanet edeceklerini düşünemezdim. Bir yabancıнын yuvaya girmesine izin vermek gibi kazara beni tehlikeye atmak bir şeydi. Ama beni ortadan kaldırmak isteyen bir kraliçeye kasten bilgi vermek?

Bu endişeleri bir kenara ittim. Şu anda Marne Ceresa ile uğraşamazdım. Ama şu anda altımda duran bu üç adam hakkında bir şeyler yapabilirdim. Kapıdaki korumaları fark ettiler ve birbirlerine baktılar. Lider başını salladı ve geri adım atarak elini kargo pantolonunun cebine attı. Diğer adamlardan biri silahını çekip diğer tarafta pozisyon alırken, diğeri kapıyı salladı.

Kapı kolayca açıldığında yine şüpheyile birbirlerine baktılar. Zaten daha önce açmıştık. Kapı gıcırdayarak açıldı ve temkinli adımlarla içeri girdiler.

Sıçan havalandırmadan çıkıp küçük bir çıkıntı boyunca süründü, kapının içine eğildi, kapı çerçevesine yapıştı ve odanın iç tarafındaki başka bir küçük çıkıntıya tutunana kadar ilerledi. Odanın köşesinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu ama pozisyonunu korumak için zorlanıyor ya da mücadele ediyor gibi görünmüyordu.

"Bingo," dedi baştaki adam.

"Emin misin?" Diğerlerinden biri sordu.

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Cadı da ondan en az vezir kadar korkuyordu. Hadi, bitirelim şu işi."

Ne yapabileceklerini düşünüyorlardı ki? Onlar insandı. Onlarda hiç Aima kanı ya da gücü hissetmedim. Yani onu diriltemezlerdi. Belki de mummy binadan kaçıracaktı.

Lider gümüş bir çakmak çıkardı. Bir sürü süslü işlemeye süslü ve antika görünüyordu. Açtı ve marş motorunu döndürmeye başladı ama hemen yanmadı.

Sonunda kafama dank etti. Mummy yakacaklardı. Onu diriltmeyeceklerdi. Ama neden?

Sonunda bir alev almayı başardı ve Huitzilopochtli'nin özenle sarılmış bedenine doğru ilerlemeye başladı. Fare gerildi, bizi en yakındaki adamın üzerine uçurmaya hazırды.

Şimdi.:

En yakındaki adamın üzerine atladı ve dişlerini kulağına geçirdi. Adam ölülerini diriltecek bir çığlık attı.

Birdenbire fare yağmaya başladı. Tavandan düşüyorlar ve bir korku filmi gibi duvarlardaki ve zemindeki küçük çatlaklardan yukarı akıyorlardı. Adamlar bağıyor ve haşaratlara tekme atıyor, acımasız dişlerden kaçmaya çalışıyorlardı.

Kapının dışında onları bekleyen Aima şekil değiştirenleri bulmak için.

"Onları öldürmeyin" diye emrettim, Gwen'in mesajı yeterince hızlı iletebileceğini umarak:

Lider döndü ve yanan çakmağı mummyya doğru fırlattı.

Eski, kurumuş et ve kumaş bir anda alevler içinde kalabilirdi. Huitzilopochtli'nin neden yok edilmesini istediklerini bilmiyordum ama bunun olmasına izin veremezdim. Nedenini anlamadan olmazdı.

Farem masaya doğru sıçradı, bacağından yukarı doğru koştu ve kendini inanılmaz bir şekilde yukarı fırlattı. Kanımın tek bir damlasının onun böyle bir sıçrama yapmasına yetip yetmediğini ya da bunun onun doğal yeteneği olup olmadığını bilmiyordum. Çakmağı yörüngesinden çıkardı. Alevler kürkünü yaktı ve acı içinde çığlık atarak sert zemine doğru düştü.

Yakıcı alevleri hissettim. Kavrulan saçlarını kokladım. Ama aramızdaki bağdan geri çekilmedim. Düşüşünü durdurmak ya da en azından yavaşlatmak için çabalasam da onunla birlikte acı çekecektim.

Yumuşak avuçların içine düştü. Gwen onu nazikçe kucaklarken bir yandan da yanan kürk parçalarını söndürdü. "Aferin, Majesteleri."

Gwen onu iyileştirirken yumuşak ay ışığı yaralı fareyi havadar ipek yastıklarla sardı.

Farkındalığının fareden uzaklaşmasına izin verdim, ama ona sıcak, nazik bir takdir dalgası gönderdim: *Teşekkür ederim dostum:*

Gwen davetsiz misafirlere odaklandı ve bana kurdun çenesine sıkışmış, kolundan sallanan bir adamın görüntüsünü gönderdi. Kaplan bir adamın göğsüne büyük bir pençe atmıştı ve diğer adam, yani lider, sinsi sinsi dolaşan iki aslandan yavaşça geri çekiliyordu.

Elini cebine sokarken, "Cennetin Efendisi!" diye bağırdı. Erimiş güneş enerjisi içinden fırlayarak tavanı kararttı, Onu yavaşça yere inen bir avuç kül zerresine dönüştürerek yok etti.

Sersemleyen kaplan, tutsağı da aynı şeyi yaptığında yeterince hızlı tepki veremedi. Sıvı güneş ışığı pençesinde alevlendi ve adam acıyla kükreyerek tüm vücudu havaya uçmadan önce geriye sıçradı. Kurt, adam küçük bir is yığınının dönüşürken ödülünü tam zamanında bıraktı.

"Siktir." Gözlerimi açtım ve yataktan kalktım. "Kendilerini öldürdüler, tıpkı Xochitl'e yapılan saldırı başarısız olduğunda Ra ajanının yaptığı gibi. Gerçi bu sefer en azından ateş topu kontrol altına alınmıştı. Tüm binayı yerle bir edebilirlerdi."

"Lanet olası bubi tuzaklı amcıklar," diye homurdandı Mehen, çıplak adımlarla bana doğru yürürken. "Sokağın aşağısında park etmiş, yerinde olmayan büyük bir kapalı kasa kamyonet gördük. Nevarre araştırmak için aşağı uçu ve aceleyle uzaklaştılar."

Kanım yakınımında toplandı. Nevarre hâlâ devasa kuzgunuydu ve Daire savaş kedisi olarak bana doğru ilerliyordu. Yerlere camlar serpilmişti ama hasarlı odaya giren keskin kış havası aslında iyi hissettiriyordu. Soğuk beni hiç rahatsız etmemişti.

Beni rahatsız eden şey, birinin köleleri kontrol edebileceği fikriydi. Bir sürüyü sığır gibi yükleyip bana saldırmaları için buraya getirmiş olmaları.

Hayatım boyunca bu canavarlar tarafından avlandım.

Bunca zamandır onları uzaktan yöneten biri mi vardı? Greyson gibi usta bir köle mi? Hayır. Hiç sanmıyorum. Bu çok düşünceliydi. Çok koordineli. Greyson dürtüleriyle hareket ederken, bu komplo planlama ve koordinasyondan bahsediyordu.

Kollarımı hızlıca ovuşturdum. Beni titreten soğuk değildi, yine de Rik beni bir battaniyeye sarıp kollarına çektiğinde şikayet etmedim.

"İyi misiniz kraliçem?"

Başımı salladım, hâlâ saldırının sonuçlarını düşünüyordum. Rus İstihbaratı da dahil olmak üzere insanlar binama girmiş ve Keisha'nın bodrumunda kilitli bulduğum mummyayı yok etmeye çalışmışlardı. Huitzilopochtli için çok endişelendiğimden onu uyandıramamıştım ama belki de en azından biri onu yok etmeden önce uyandırmalıydım. Yoksa tüm bunlar tam da bunu yapmam için beni kandırmaya yönelik bir komplo muydu?

"Rezervlerinizden vergi almadınız mı?"

Rik'in sözlerindeki şaşkınlığı ve belli belirsiz endişeyi duyunca kollarında döndüm ve bakışlarımı onunkilere diktim. "Ben iyiyim. Aslında harikayım. Ben hala açım. Magnum'a izin vermeliyiz-"

Magnum kapıdan, "Geldik bile Majesteleri," diye seslendi. "Ah canım. Camı tamir edene kadar sizi diğer odalardan birinde rahat ettirelim."

Carys onun yanında duruyordu, gözleri yaşlı ve huysuzdu. "Sana bu gece daha fazla belaya bulaşmamamı söylediğimi sanıyordum."

Ona sırttım ve yataktan kayarak çıktım. "Sana söz vermediğimi söylemiştim."

"Humph. Belki de kulede kalmalıydım. En azından biraz uyuyabilirdim."

Rik itirazlarıma aldırmadan beni kollarının arasına aldı. "Yerde cam var. Yalınayaksın."

"Sen de öylesin."

"Tabanlarını granite dönüştürebildiğin zaman, o güzel ayak parmaklarının kesilmesi konusunda endişelenmeyeceğim."

Haklıydı.

Birkaç dakika içinde Magnum bizi başka bir yatak odasına yerleştirdi. Ne yazık ki yatak bu kadar geniş değildi. Rik beni kabarık kuştüyü yorganın üzerine yatırdı. Daire zıpladı ve etrafımda kıvrıldı. Winston, Tlcel'e bir tepsi yemek daha verdi ve sonra sessizce geri çekildi. Kanım kapıyı kapattı ve hepimizi altın ipekten görkemli bir şekilde dekore edilmiş bir odaya hapsetti.

Ama uyku aklımın ucundan bile geçmiyordu. Gwen'in bağına dokundum ve onu kaplanın yanıklarını iyileştirirken ve mumyanın odasını bir kez daha güvence altına alırken buldum. Gina'nın bağına dokundum ve onu Madeline ile birlikte buldum.

hesapları. Nedenini bilmiyordum ama umarım davetsiz misafirlerin nereden geldiğini bulabilirlerdi.

Zihnimde yapmam gereken şeylerin bir listesini yapmaya başladım. Kuleyi bir kan çemberiyle emniyete almak gibi. Bunu sadece ben mi yapmalıydım? Yoksa Gwen mi yapmalı? Ya da ikisi birden mi? Gina'ya Kansas City'den eve karayoluyla dönme isteğimden bahsetmek istedim. Kazara bir çocuğum olmadan önce Dr. Borcht ile çılgın üreme döngüm hakkında konuşmam gerekiyordu. Mirası incelemem gerekiyordu-

"Shara," dedi Rik, sanki uzun zamandır adımı söylüyormuş gibi daha yüksek sesle.

Ona odaklandım ve gözlerinin arasındaki çatlağı fark ettim. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece yapacak çok işim var..."

"Yorgun değil misin?"

"Hayır, ama o sandviçten bir parça alacağım." Sandviçi bana uzattı ve ben de sanki günlerdir bir şey yememişim gibi mideye indirdim. "Mmmm. Güzel ama Daire'ninki daha iyi."

Daire daha yüksek sesle mırıldandı ve zımpara dilini kolumun üzerinde gezdirdi.

Rik önümde diz çöktü ve bana doğru eğildi. Çenemi kavradı ve başını içimde gezdirirken gözlerimin içine derin derin baktı. Sanki iç organlarımı inceliyormuş ve içimin derinliklerine hafifçe dokunuyormuş gibi hissettim. Rahatsız edici değildi ama biraz ürpermeme neden oldu.

"Sorun nedir?"

İç çekti. "Hiçbir şey."

Homurdandım ve çaydanlığa uzandım. Bir fincan doldurdum ve bir küp şeker ekledim, ancak hangi çay karışımı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok güçlü olmasa da parfüm gibi kokuyordu. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Birçoğumuzdan beslendikten sonra bile kulede bitkin düşmüştün. Seni arabaya kadar taşıdım. Venezuela'dan sonra yaptığın gibi ağır ve uzun bir uyku çekmeni bekliyordum."

Bir süre bedenimi içten içe dinledim ve sonra omuz silktim. "Artık kendimi yorgun hissetmiyorum. Aslında, şimdi kuleye gidip Gina'nın o adamların nereye gideceklerini nasıl bildiklerini açıklayabilecek bir şey bulup bulmadığına bakmak istiyorum."

"Bu onun rezervleri," dedi Guillaume. "Onları sen dolduruyorsun."

"Nihayet." Mehen sırtıttı. "Sadece on bir kanı bilinçsiz hale getirmek yetti. Alfa'mızı bile."

"Ama hala o rezervleri geliştiriyorsun, yoksa hala bu kadar aç olmazdın," diye devam etti Guillaume, gözleri eğlenceyle parıldasa da.

"Bu gece bir Kan daha eklemek dönüm noktası oldu, ancak bu rezervleri doldurabilmeniz için kesinlikle birkaç taneye daha ihtiyacınız var."

Rik, bağı içimde devasa bir el feneri gibi kullanarak bedenimi tekrar aradı. İç çekerek topuklarının üzerine oturdu. "Hâlâ tüm bu gücü nereye koyduğunu bilmiyorum. Tüm o kanı. Dokunabileceğin devasa bir güç havuzu hissetmiyorum."

Guillaume, Rik'in yanında diz çöktü ve elini uzattı. "Bakabilir miyim kraliçem?"

Elimi onunkinin içine soktum. "Tabii ki."

Onun bağı Rik'inki gibi içimde kaymadı. Guillaume'un bağı sertleşti, içimde çelik gibi parlıyordu. Soğuk, sert ve acımasızca keskindi, tıpkı silahları gibi, ama içimde hareket ederken acıtmıyor ya da kesmiyordu.

Bağları yumuşadı ve elimi bıraktı. "Gücünü kullandığında, nereden geldiğini hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz. Sadece yapıyorum."

"Peki ya beslenirken? Gücün nereye gittiğine dair bir hissin var mı?"

Şimdi sırtıma sırası bendeydi. "Genelde hiçbir şey için endişelenemeyecek kadar meşgulüm ama sayenizde geliyorum." Vivian'a baktım ve gülümsedim. "Ve hanımefendi."

Tiksintiyle homurdandı. "Bana pek çok şey söylendi ama asla hanımefendi denmedi."

Sandviçi bitirdikten sonra Daire'nin kürklü tarafına yaslandım ve çayımı yudumladım. Karnım iyice doyduğu için gözlerim biraz ağırlaşmıştı. Yine de genel olarak kendimi harika hissediyordum. Muhteşemdi.

"Bir dahaki sefere dikkat etmeye çalışacağım." Çay fincanını tutuşumu düzeltmeye çalıştım ve neredeyse üzerime dökcektim. Bu aptal gümüş tırnaklar çok uzundu. Onlara ters ters baktım ve sessizce yok olmalarını diledim. Isis'in bana verdiği diğer şekiller ihtiyacım oldukça gelip gidiyordu ve şu anda beslenmeme gerek yoktu. Her zaman sivri dişlerim yoktu. "Bunları nasıl yok edebilirim?"

Rik boştaki elimi avucunun içine aldı ve elimi ağzına doğru kaldırdı. Avucuma bir öpücük kondurdu ve tırnaklarımın tenine değdiğini fark ettim. Yüzünü. Eğer onu incitmeye başlarsa...

"Bana asla zarar veremezsin. Aslında, umarım bir dahaki sefere bunları benim üzerimde kullanırsın, yine de dişlerini her zaman seveceğim."

"İnanılmaz hissediyorlar," dedi Itztli.

"Anlaştık." Mehen ve Guillaume aynı anda söylediler.

Bakışlarımı Guillaume'a çevirdim. "Seni bu lanet şeylerle neredeyse öldürüyorken bunu nasıl söylersin? Onları boğazına gömdüm."

Başını biraz geriye eğdi. "Hiç yara izi görüyor musunuz kraliçem?"

İçimi çektim. "Hayır, çoktan iyileştiniz."

"Elbette istedim, çünkü Shara lanet Isador benim kraliçem ve kanınız o kadar güçlü ki, ağır yaralarda bile hepimizi birkaç dakika içinde iyileştirebiliyorsunuz. Tek bir şey istiyorum kraliçem."

Son Tapınak Şövalyesi olmasına rağmen ne kadar genç ve sağlıklı göründüğüne dikkat ederek yüzüne odaklandım. Kafasındaki her bir saç teli koyu renkli, gür ve kıvrıkcıktı. Cildi pürüzsüzdü ve gözlerinin arasındaki derin çukur dışında tek bir kırışıklık bile yoktu. Haftalar önce ilk geldiği, neredeyse açlıktan ölmek üzere olduğu o korkunç durumdan çok daha iyi bir duruma gelmişti. "Ne istersen şövalyem."

Benim acımasız, ölümcül şövalyem göz kırptı. Lanet olası göz kırptı. "Eğer iş tırnaklı bir handjob'a ya da dişli bir oral sekse kalırsa, ikisini de kabul ederim."

SHARA

T Bu sefer, eskiden Skye Kulesi olarak bilinen binaya Blood ve Carys'imle yaklaştığımda, karşılanmam belirgin bir şekilde farklıydı. İki insan muhafız, daha önceki kaba adamlardan farklıydı. İlk ziyaret ettiğimde buradaydı, dikkatimi çekti.

Biri hızla kapıya doğru ilerledi ve benim için açtı. "Majesteleri, güneydın. Bayan Talbott geldiğinizde hemen kendisine haber vermemi istedi. Sorun olur mu?"

"Evet, tabii ki. İsminiz nedir?"

Üzerinde siyah bir polo tişört ve kalbinin üzerine işlenmiş altın bir amblem bulunan haki bir pantolon vardı. "Hammel, Majesteleri."

Sembolü seçebilmek için yaklaştım ve ağzım açık kaldı. Ortasında bir ankh olan altın bir piramitti. Altında kalın büyük harflerle "*Isador Evi*" yazıyordu. "Aman Tanrım, bu harika! Frank'in adamlarından biri misin?"

Gülümsedi ve gururla göğsüne vurdu. "Kesinlikle. O en iyisidir. Isador için çalışmak bir onurdur, Majesteleri."

Biz yanından geçerken bir kulaklığa dokundu. "Kraliçemiz şimdi yukarı çıkıyor."

İçerideki tüm altın mobilyalar gitmişti. Beyaz mermer zemin ve boş duvarlar geniş plaza katını soğuk gösteriyordu ve ayak seslerimiz yüksek sesle yankılanıyordu. Biraz renk ya da kumaş ortamı ısıtmaya yardımcı olabilirdi. Belki bir çeşit halı? Dev ofis binalarını dekore etmek benim uzmanlık alanım değildi.

Hammel gibi giyinmiş bir kadın ve başka bir adam asansörün önünde durdu. "Günaydın, Majesteleri."

"Günaydın. Bugün herhangi bir sorun oldu mu?"

"Hiç de değil." Kadın çenesini sıktı ve yere baktı. "Dün geceki hırsızlık için çok üzgünüm. Bu sabaha kadar beklemek yerine hemen nöbetçi vardiyasını devralmalıydık. Eğer biz görevde olsaydık, eminim davetsiz misafir olmazdı."

"Sorun yok. Biz hallettik. Frank'in adamlarının burada olmasından memnunum."

Gina'nın Kansas City'deki evimi koruması için Frank McCoy'un güvenlik şirketini tutmasının üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyordu. Onun yakınında olmasını özlemiştim ama yuvayı koruyacak birini de bırakmam gerekiyordu ve orada benim kanımdan birinin olmasını tercih ederdim. Konsantre olursam, onun bağıni hissedebilir ve yanlış bir şey olup olmadığını tek bir telefon görüşmesi yapmadan anlayabilirdim.

Asansör dördüncü katta açıldı ve başını plazanın karşısındaki bizi binanın güvenli bölümüne götürecek olan diğer asansöre doğru eğdi. "Angela sizi yukarı çıkarmak için bekliyor."

"Teşekkür ederim." Ne yapacağımı biliyordum. Kanım asansörden çıkıp alanda yerlerini alırken ben Rik'in yanında bekledim. Sonra kolumu Rik'in koluna dolayarak dışarı çıktım ve diğer asansöre yöneldik. "Burası Keisha'nın kan çemberinin olduğu yer, değil mi?"

"Evet. İlk dört kattaki ofisleri kiralamıştı ama kan çemberi Skye dışındaki herkesin güvenli asansöre yaklaşmasını engelliyordu. Buraya da her zaman korumalar yerleştirirdi ama herkesi dışarıda tutan şey çemberdi."

Angela, Gina'nın asistanlarından biriydi ama genellikle silahlıydı. Zaniyah'ın yuvasını ziyaret etmeden önce alışveriş yapmak için Dallas'ta durduğumuzda Angela mücevherlerimi ve tacımı korumuştı.

"Üniformaları seviyorum."

Sırıttı. "Gina'ya süslü bir şeyler yapabilir miyiz diye sordum, o da kabul etti. Umarım haddimizi aşmamışsındır."

"Hiç de değil. Bayıldım."

Asansörden çıktığımızda Gina, Madeline ve Gwen beni bekliyordu. Kahve ve tatlı bir şey kokusu aldım, bu da midemin yeniden guruldamasına neden oldu. Winston ben gelmeden önce beni evde beslemiş olsa da.

Ses o kadar yüksekti ki Gina güldü. "Günaydın, Majesteleri. Beklediğimden çok daha erken kalkmışsınız!"

"Ben de."

Carys kaşlarını çatı. "Dün gece kaç kez ayağa kalktığınızı tahmin bile edemezsin. Lanet bir sirk gibiydi."

Baykuşu ciyakladı ve onaylarcasına kanatlarını çırpı. "Gina, seni yeni Kanım Vivian Helios ile tanıştırayım."

Gina ani telaşını belli etmeyecek kadar profesyoneldi ama endişesini beden dilinden okuyabiliyordum. Omuzları gerildi ve gülümsemesi sertleşti, beyaz dişleri bir köpeğin sahibinden yabancı bir köpeği uyarması gibi parladı. "Helios, ha? Bu çok ilginç."

Vivian yine siyah deri kıyafetlerini giymişti ama uzun saçlarını sıkı bir kordon haline getirmiş, her birkaç santimde bir altın bantlarla bağlamıştı. Saçları o kadar uzundu ki at kuyruğu kalçasının ortasına kadar sarkıyordu. Eğer başını sallarsa, bu sıkı kordonu bir silah olarak kullanabilirdi. "İlginç, Helios'un büyümesini tanımlamak için kullanacağım bir sıfat değil."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," dedim usulca, Gina'nın endişelerini yatıştırmaya çalışarak. "Tanrıçamız onu bana gönderdi."

Gina biraz daha rahat gülümseyerek Vivian'a başını salladı ama tereddüt ettiğini hissettim. "O zaman her şey yoluna girecek. Dün geceki soygunla ilgili ilginizi çekebilecek bazı detaylar var."

Açık kapıyı işaret etti, ben de Daire'nin peşinden gittim. Duvarlar parlak, koyu renkli ahşapla kaplıydı, kocaman bir masa ve odanın her tarafına dağılmış birkaç rahat sandalye vardı. Köşede gazlı bir şömine yanıyordu ama herhangi bir ısı hissetmedim. Sandalyeler, çörekler, hamur işleri ve en önemlisi kahve ile dolu alçak bir sehpanın etrafına çekilmişti. Daire bana bir fincan doldurmaya başlamıştı bile.

Sandalyelerden üçünün üzerinde, diğer kadınların nerede oturduğunu gösteren kırıntılar bulunan fincan ve tabaklar vardı. Ben boş bir sandalye seçtim, Carys de masanın karşı tarafındaki başka bir sandalyeyi aldı. Muhtemelen benden olabildiğince uzaklaşmak için. Bu sabah imkansız biriydi. Sabah insanı değil miydi, yoksa dün geceki heyecan yüzünden gerçekten kızgın mıydı, bilmiyordum.

Rik arkamda durdu, büyük avucu omzumda sıcacıktı. Daire bardağı bana uzattı ve yanıma, yere düştü. Kanımın geri kalanı odanın etrafına dağılmıştı. Üçünün büyük camlı pencerenin önünde durduğunu fark etmedim değil. Manzarayı seyretmek için değildi, gerçi bu yükseklikten şehrin harika bir görüntüsü vardı. Yüz kat yüksekte olsalar bile camdan gelecek başka bir saldırıya karşı hazırlıklıydı.

Madeline solumda, Gina da sağımda oturuyordu. Gwen ise karşımda, onu hayatta tutan tek şeymiş gibi bir fincan kahveye sarılıp baykuşunu kırıntılarla besleyen Carys'in yanına oturdu.

Bir ateş kıvılcımı dikkatimi çekti. Başımı kaldırdım ve Vivian'ın delici mavi bakışlarıyla karşılaştım. *Bu odada Ra'ya ait bir şeyler var. Onun gücü damarlarımda akan kanını çağırıyor:*

Yüzümün bana ihanet etmesine izin vermedim. *:Bul onu, böylece mümkün olduğunca sessizce ortadan kaldırabiliriz.:*

Madeline önüme bir yığın kâğıt koydu. "Kulenin kontrolünü devralır almaz ve isteklerinizi Gina'ya bildirir bildirmez, tüm kiracılarımıza kira kontratlarını derhal geçerli olmak üzere satın aldığımızı bildirmeye başladım. Dün akşam saat sekizde, biri hariç tüm kiracıları satın almıştık." En üstteki sayfaya dokundu. "SLI."

Vivian arkamdan geçerken kaba bir ses çıkardı. "Sun Lord, Inc."

Başımı salladım. "Kendini beğenmişin teki, değil mi?"

"Hem de çok," dedi Gina acımasızca. "Sözleşmelere göre SLI'nın kiraladığı bir oda vardı. Sadece küçük bir odaydı, çok zararsızdı, değil mi? Ama dün gece güvenlik kayıtlarını incelemeye başladık. Keisha Skye'in pek çok hatası olabilir ve korumalarının da profesyonel olmadıklarını gördük. Ama her zaman binaya giren herkesi not etmeyi başardılar."

Bunun nereye varacağını biliyordum. "Dur tahmin edeyim. SLI'dan biri dün gece binaya giriş yaptı."

Madeline başını salladı. "Kayıtlarını incelediğimde hemen kırmızı bayraklar belirdi, çünkü dün geceye kadar binaya hiç girmemişlerdi."

Fincanımdan bir yudum aldım ve Daire'nin mırıldanmasına ve dizime sürtünmesine neden olan hoş bir mırıltı çıkardım. Kahvemi nasıl sevdiğimi her zaman çok iyi bilirdi. "Peki Keisha dolaylı yoldan da olsa Ra'ya bir ofis kiraladığını biliyor muydu? Bilerek mi yaptı?"

"Bildiğini sanmıyorum ama yanılıyor da olabilirim," diye yanıtladı Madeline. "Eski kraliçemin bildiği pek çok şeyi bilmiyordum. Pek çok sırrı vardı ve kimseye güvenmezdi. Bu kulede, consiliarius'u olarak bile hiç girmediğim odalar vardı. Kimsenin oraya girmesine izin verilmezdi."

"Bodrumun dışında bile mi?" Başıyla onayladı ve ben de derin bir nefes aldım. "O zaman bugün ilk görmem gereken odalar bunlar."

Vivian'ın Madeline'in sandalyesinin arkasında durduğunu fark ederek birkaç dakika bekledim. İçindeki ateş hevesle kıvılcımlandı. Bir adım daha attı.

Daha da yaklaştı, böylece kadının sandalyesinin sadece birkaç santim arkasında durdu ve kıvılcım daha parlak bir şekilde yandı.

Dikkatli ilerlemek zorundaydım. Belki Vivian yanıliyordu. Belki Madeline'e güvenebilirdim. Ya da daha büyük olasılıkla, Vivian'ın Ra'nın insanlardaki yozlaşmasına karşı hassasiyeti, Isis'in bu yeni Kanı benim yanıma göndermesinin tam da sebebiydi. "O mummyayı neden bodrumda tuttuğunu biliyor musun?"

"Korkarım hayır, Majesteleri. O odaların varlığından bile haberim yoktu. Tanza'dan çok korkuyordum, bu yüzden Keisha ona eşlik etmemi emretmedikçe oraya hiç gitmedim."

Ayağa kalktı ve kısa bir süreliğine uzaklaştı, polis delili gibi dikkatlice etiketlenmiş birkaç plastik torba ile geri döndü. Yaklaşan her adımda Vivian'ın ateşindeki nabızı hissediyordum. "Onu almaya çalışan adamlardan küçük bir kanıt ele geçirdik."

"G, bir bak."

Hemen yaklaştı ve çantaları tek tek gözden geçirdi. "Glock, SIG Sauer ve bu da ilginç. Zırh delici mermileri olan bir GSh-18 yarı otomatik tabanca." Başka bir çantada erimiş bir mermi kovanı yığını, liderin kullandığı uzun av bıçağı ve son olarak da çakmak vardı. "Çıplak da gelmiş olabilirler."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

Tapınak şövalyem kaşlarını şakacı bir şekilde bana doğru salladı. "Bugün üzerimde kaç tane silah taşıyorum kraliçem?"

Bakışlarımı vücudunda gezdirdim, kalçalarını saran dar, solmuş kot pantolonu ve giydiği uzun kollu bebek mavisi gömleği fark ettim. Üzerinde hiçbir şey eğreti durmuyordu ama uzun bıçağı sırtında taşıyor olması gerektiğini biliyordum. Onu her zaman takardı. Ve her kolunda iki bilek kılıfı vardı. Belki her botunda bir bıçak. Muhtemelen ceplerinde de bir şeyler vardı. Sonra güvende olmak için birkaç tane daha ekledim. "On mu?"

Dudakları büküldü. "Yaklaşamadım bile. Demek istediğim, her durum için tepeden tırnağa silahlıyım. Bir anda cehennemden çıkmak için savaşmaya hazırım. Her biri bir silah ve bir bıçakla geldiler. Sorun çıkarsa savaşarak çıkmayı planlamıyorlardı. Gizlice girip çıkacaklardı. Sessizce. Ya da bu sırada öleceklerdi."

Plastiğin içindeki çakmağa dokundum. "Mummyayı yok etmek niyetindeydiler. Ama neden?"

Guillaume'un bakışları bir an için odada tamamen benim olmayan tek kişi olan Madeline'e kaydı. "Onun kim olduğunu bilmeleri gerekiyordu ve

birilerinin emirlerini yerine getiriyorlardı."

Vivian'ın bağındaki kıvılcım hâlâ oradaydı. Madeline'in sırtında dev bir boğa gözü. Bu kadar saçmalık yeter. İşleri yoluna koymam gerekiyordu. "Dün gece ikinci danışmanım olarak kalmak istediğini söylemiştin."

Fincanı masanın üzerine koydu. "Evet. Hizmet etmek benim için bir onurdur Majesteleri."

Daire nefesinin altından ona hırladı. Onu sakinleştirmek için dizimle ona vurdum. "Gina sana ekibime katılmak için ne istediğini söyledi mi?"

Gözleri sanki ateşi varmış gibi parlıyordu. "Evet. Bu benim için büyük bir onur olur Majesteleri. Güveninizi sağlamak için ne isterseniz yapmaya hazırım."

Vivian'ın kıvılcımı Madeline'in gözlerindeki ateşle eşleşerek daha da alevlendi. Onda kesinlikle bir sorun vardı.

Güvende olmak için Carys'e baktım. Baykuşu masadaki ufalanmış çöreği gagalamak için omzundan aşağı atlamıştı. *:Madeline'in bana bir şekilde ihanet etme olasılığı nedir?*

Carys yanımdaki kadına baktı ve biri onu dürtmüş gibi sandalyesinde kıpırdandı: *:Şok edici derecede yüksek. Ona güvenilmez.:*

Gina'nın bağına dokundum. *Fikrimi değiştirdim. Ona güvenemem:*

Kusursuz bir profesyonel olan Gina şaşkınlığını ya da hayal kırıklığını belli etmedi. Ayağa kalkıp kenara çekilirken, "Lütfen izin verin," diye mırıldandı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Madeline biraz fazla hevesli bir şekilde, "Kanınızı tatmak hiç de fena olmazdı, Majesteleri," dedi. Çok güvendiğim Gina bile ilk başta şaşırmıştı. Bu büyük bir onurdu, evet, ama artık çoğu consiliari'nin yaptığı bir şey değildi. En azından benim ondan edindiğim izlenim buydu.

Daire rahatça Madeline'e yaklaştı ve kendini benimle herhangi bir tehlike arasına koydu. Madeline ona aldırış etmese de pençelerini yalamaya başlamıştı bile. İkinci hatası.

"Oh?" Yavaşça çizdim. "Bugünlerde kraliçelerin insan hizmetkârlar edinmesinin alışılmış bir şey olduğunu sanmıyordum."

"Değil," diye cevap verdi hemen. "Ama öyle olmalı. Bu akıllıca bir seçim, Majesteleri."

"Keisha sana kanını verdi mi?"

"Hayır, hiç de değil. Bu onun aklına bile gelmezdi. Gücünü çok kıskanıyordu. Kimseye güvenmiyordu."

"Skye Hanesi için kaç yıl çalıştın?"

"Sadece on, Majesteleri. Sanırım önceki consiliarius'u kanserdi ve aniden vefat etti."

Rik kafamın içinde homurdandı. *Öldü, bunu hatırlıyorum. Ama kanser olduğunu sanmıyorum.*

"Skye Hanesi'ne uzun süre hizmet etti mi?"

Madeline özür dilercesine omuz silkti. "Özür dilerim Majesteleri, bilmiyorum."

"Skye Hanesi'ne gelmeden önce hangi haneye hizmet ediyordunuz?"

Madeline gözlerini kırıştırdı. "Bir eve hizmet etmedim ama yirmi yıl boyunca New York'un en iyi muhasebe firmasında çalıştım."

Kahvemi yudumladım ve gözlerimi geniş ve masum tutarak onu kırıştırdım. "Aima'nın işleri nasıl yaptığını yeni öğreniyorum. Keisha seni nasıl işe aldı o zaman? Gina, ben onlar hakkında hiçbir şey bilmeden önce ailem için çalışıyordum."

"Şiddetle tavsiye üzerine geldim."

Sesinde biraz sertlik duydum. Daha sıkı dinledim, duyularımın sadece ona odaklanmasına izin verdim. Kalp atışları hızlıydı. Nabzının boğazında çırpındığını fark ettim. Vücut ısı da yükselmişti. Alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Doğrudan herhangi bir ev için çalışmıyordum ama Skye Hanesi'yle daha önce pek çok işim olmuştu ve eski consiliarius'la birkaç kez etkileşime girmiştim. Yani Keisha beni tanıyordu."

Sandalyeye yaslandım, görünüşe göre rahatlamıştım. "Ona ne yaptın?"

"Affedersiniz?" Sesinin tonu yükseldi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Onun hakkında bir şeyler biliyor olmalıydın. Kimsenin bilmesini istemediği bir pislik. Bu yüzden seni tuttu. Neydi o?"

Bir an bana baktı, gözleri sıcak ve parlaktı, neredeyse sayıklıyordu. Dün bana hiç de öyle görünmemişti. Sadece Gina'nın tavsiyesiyle bile onu ikinci konsiyerjim olarak kabul edebilirdim. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım.

"Lütfen," diye düzensiz bir şekilde fısıldadı. "Buna ihtiyacım var. Çaresizce. Sen benim tek umudumsun. Her şeyi yaparım. Her şeyi. Ama senin yanında olmalıyım."

"Neden?"

"Sen anlamazsın." Sesi gerginlikten çatlıyordu. Sandalyesinin kollarını kavradı, tırnaklarını bir kedinin pençeleri gibi geçirdi. "Keisha sadece bir

Buraya gelmek için bir atlama taşı. Yakın olmak için."

Nefesimi usulca dışarı verdim. "Huitzilopochtli'ye yakın."

Gözleri kocaman oldu, beyazları parlıyordu. "Biliyor musun? Ve sen onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın mı?"

"Kimi durdurayım? O öldü."

"Bir tanrı asla ölmez. Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın." Daire'nin mırıltısı hiç değişmedi:

Kadının arkasından Vivian ona ters ters baktı: *O benim, sık kafalı. Önce onun kapalı olduğunu fark ettim:*

Mehen kıkırdadı. :*Oh, onu sevdim. Tam uyum sağladı:*

"Neden Huitzilopochtli'yi durdurmak isteyeyim ki? Neden burada, Keisha'nın bodrumunda kilitli?"

Madeline başını salladı, sanki bedensel fonksiyonlarının kontrolünü kaybetmiş gibi sert, sarsıntılı bir hareketti. "Zamanı geldi. Bunun yapılması gerekiyor."

Yüzünden ter boşanıyor ve gözleri acı verici bir şekilde parlıyordu. Ayağa kalkmaya başladı, hareketleri sanki başka bir şey tarafından kontrol ediliyormuş gibi sert ve sarsaktı. Dizlerinin üzerine ağır bir şekilde düşecek kadar yükseldi. Ellerini sıkarak bana doğru yaklaştı. Dudakları çatlamış ve soyulmuştu, dili onları nemlendirmek için dışarı kayıyordu. Gözleri ateş gibi yanıyordu. Bir şeyler yapmam için yalvarıyordu.

Vivian onun arkasında volta attı ve kılıçlarından birini sessizce kınından çıkardı.

"Güç sende. Ona ihtiyacım var. Lütfen," diye inledi. "Bana yardım etmelisin. Beni kurtarmalısın."

"Nasıl?" Kalbimde acıma duygusu kabarak fısıldadım. "Ne oldu sana böyle?"

Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve cildini kırmızı yaralar halinde kabarttı. "Onu uyandırmanı istemiyor. Bu yüzden ölmesini istiyor. Özür dilerim. Beni temizleyebileceğini düşünmüştüm. Ama artık çok geç."

Sesi kesildi ve feryat etti, başı öne düştü. Omuzları gerilerek inledi ve kasıldı. Vücudu gerilirken ve titrerken, bir o yana bir bu yana savruldu. Sonunda bir şey kustu. Ne olduğunu anlayamadım.

Sonra bana doğru sıçradı.

Rik beni öyle hızlı kaldırdı ki gıcırdadım. Daire havadaki şeye bir hamle yaparak onu halının üzerine düşürdü. Vivian bıçağının ucuyla onu yere sabitledi. Kıvranan şeyi bıçağına saplanmış halde havaya kaldırdı. "Bingo."

Keisha'nın bedenini yutarken gördüğümüz mavi-yeşil böceklerden biriydi. Ürperdim ve Madeline'e baktım. Yere yığılmıştı, ağzı açıktı, gözleri... eriyordu. Sanki gözbebekleri patlamıştı. Göz çukurlarından sıvılar sızıyordu.

"Tanrıça, yukarıda." Gwen fısıldadı. "Ona ne oldu böyle? Dün gece iyi görünüyordu."

"Birini mi kaçırdım?" diye sordum. "İçlerinden biri kaçmış olabilir mi?"

Rik ölü kadının içinden başka bir yaratığın çıkma riskini göze almıyordu. Beni kollarının arasında kilitli tuttu. "Hayır. Birinin kaçtığını görmedim. Daha önce bir tanesi tarafından istila edilmiş olabilir mi?"

Vivian kıpırdayan böceğe odaklandı ve böcek ürkütücü bir çığlık atarak alev aldı. "Bu şey muhtemelen yıllar önce onun içine yerleştirilmiş. Ra böyle çalışır. Uzun vadeli oynar, planının gerçekleşmesi için yüzlerce yıl beklemeye razıdır. Muhtemelen onu ne zaman içine yerleştirdiğini bile hatırlamıyordur."

Rik isteksizce beni sandalyeme geri oturttu. Saldırı sırasında fincanımın izini kaybetmişim. Yere yuvarlanmış ve haliya dökülmüştü, bu yüzden Daire bana yeni bir fincan yapmaya başladı.

Gina odanın içine geri adım attı ve nefesi kesildi. "Oh, tanrıça. Ne oldu?"

Vivian kapıdan çıkarken çıtır yaratığı ona doğru salladı. "Ra'nın bokböceği. Güvende olmak için sifonu çekeceğim."

Gina ellerini ovuşturarak bana baktı. "Çok üzgünüm, Shara. Hiçbir fikrim yoktu. Onu tavsiye ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum."

Başımı salladım ve Daire'den fincanı aldım. "Nereden bilebilirsin ki? O akıllıca bir seçimdi. Skye'ın ekibinden başka kimin öne çıkıp bize yardım edebileceğini düşünüyorsun?"

"Raporlarını incelerken, birçoğunun tek bir isim tarafından oluşturulduğunu gördüm, Kevin Bloom. Bize katılması için onu arama cüretini gösterdim."

Zavallı Madeline halının içinde erimeye başlamıştı. "Sanırım garip şeylerle uğraşmayı umursamayan gerçekten iyi bir temizlik ekibi tutmamız gerekiyor."

"Eminim Skye'ın tüm... um... daha az tuzlu işlerini örtbas etmek için zaten birkaç temizlik ekibi vardır." Gina tereddüt etti ve sonra sesini alçalttı. "Vivian konusunda emin misin? Ya o da içinde o şeylerden birini taşıyorsa? Bunu söyleyebilir misin?"

Başımı salladım. "Onun bağındaki kıvılcımı hissettim ve odada Ra'ya ait bir şey olduğu konusunda beni uyardı. En azından Madeline semptomlar göstermeye başlayana kadar yanlış bir şey hissedeceğimi sanmıyorum."

Vivian odaya geri döndü. "Güvende olmak için cesedi gerçekten yakmalıyız. Bok böceklerinin günlerce saklanıp sonra da yeni bir konakçı bulmak için ortaya çıktıklarını gördüm."

Ürperdim. "Kesinlikle, yakalım o zaman." Gümüş bir çiviye bileğime bastırmaya başladım ama parmaklarını benimkilerin üzerine koyarak beni durdurdu.

"Kanamanıza gerek yok kraliçem. Elinizin altında bir Anka kuşu varken olmaz."

Daire, "Kraliçemiz seni aldıktan sonra yer değiştirmedin," dedi. Vivian ona sert bir bakış fırlattığında ellerini kaldırdı. "Sadece merak ettim. Bir Kan, yeteneğini ancak kraliçe bağı devraldığında kazanır. Daha önce hiç kraliçeniz olmadığını söylemişsiniz."

Buruşmuş cesedin başında duran Vivian elini uzattı, işaret parmağı aşağıyı gösteriyordu. Yeteneğinin kıpırdadığını hissettim. Smoak uykusundan sıyrıldı ve içine alevler yayıldı. Nefesini tutarak içinde küçük bir kapı açtı ve ateşin parmağından cesedin üzerine damlamasına izin verdi. Lav gibi aktı, kırmızı ve altın renginde parıltıyan sıcak erimiş kaya, hemen bedenin içine battı ve alev aldı. "Ben bu güçle doğdum, Smoak'u istediğim zaman çağırabiliyorum. O benim hem lanetim hem de hediyem. Hayatımın büyük bölümünde tek dostum o oldu. Yine de onu kontrol etmek çok zor."

Sesi çabayla titriyordu. Onun bağında, Anka kuşunun hevesini hissettim. Alevler Vivian'ın göğüs kafesini yaladı. Smoak'un kontrolsüz ateşler yaymasına izin vermeden küçük kapıyı açık tutmaya çalışırken alnında boncuk boncuk terler oluştu. İçgüdüğü öfkelenmek ve yakmaktı. Cesetten kurtulmak için üzerine dikkatlice ateş damlatmak değil.

Vivian'ın içindeki bağına odaklandım ve güçle parladım. İkisine de tadımın nasıl olduğunu hatırlattım. Nasıl hissettiğimi. Kanımdaki zevk ve güç vaadini.

Smoak başka bir şikâyetle bulunmadan yatıştı. Vivian alnını sıvazladı ve bana yorgun bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim kraliçem."

Biri kapıya vurdu. Gina kapıyı aralayıp gelenin kim olduğunu görmek için bir adım attı, sonra omzunun üzerinden endişeyle bana baktı. "Kevin arıyor. Onu bekletiyim mi?"

Başımı salladım. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu görmesi en iyisi. Eğer bununla başa çıkamayacaksa, daha sonra öğrenmektense şimdi öğrenmesini tercih ederim."

Gina kapıyı daha da açtı ve içeriye genç ve güzel bir adam girdi. Siyah saçları mükemmel bir şekilde parlıyordu ve şekillendirilmişti. Gülümsemesi göz kamaştıracak kadar beyazdı. Takım elbisesi kusursuzdu. Gözleri parlak bir maviydi, Vivian'inkinden sadece bir ton daha koyuydu. Selam vermeye başladı ve sonra eski işverenin cesedine yayılan alevleri gördü.

Dondu kaldı, gözleri büyüdü. Yavaşça doğruldu ve bakışları bana düşmeden önce odanın etrafına dikkatle baktı. Hızla tekrar eğildi, daha da derinden. "Majesteleri."

"Biraz zorlandık," dedim hafifçe.

"Anlıyorum. Geçmişte son derece ihtiyatlı bir şekilde kullandığımız birkaç profesyonel temizlik ekibimiz var. Birini arayayım mı?"

"Evet, lütfen, ama bir dakika içinde." Vivian'ı nazıkçe çekiştirdim ve o da cesetten uzaklaşıp genç adama yaklaştı. Smoak'u dinledim, onun da kirlendiğine dair herhangi bir kıvılcım ya da ipucu hissetmeyi bekliyordum. Vivian başını hafifçe salladı ve ben de başımı sallayarak onun işine dönmesine izin verdim. "Konuşabileceğimiz başka bir oda var mı, Gwen?"

"Elbette." Ayağa kalkarak bizi koridorda başka bir toplantı odasına doğru götürdü. Ben kahve fincanımı aldım, Carys de öyle. Vivian, Guillaume ve Xin geride kaldı. Rik'in bana nedenini söylemesine gerek yoktu.

Hala ona güvenmiyorlardı. Pek güvenmiyorlardı.

:*Ona güvenmediğimden değil,.*: Bir kez daha oturduğumda Rik şöyle dedi: "Güvende olmak üzgün olmaktan iyidir ve söz konusu sen olduğunda her zaman güvende olmayı tercih edeceğim.

"Bir kanla uzlaşılamaz" demiştin:

Hafifçe yüzünü buruşturdu. *Ben de öyle yaptım. Ama bu Ra'nın doğurduğu bir Kanı çağırmadan önceydi:*

Gina hepimiz oturana kadar bekledi ve sonra röportaja başladı. Çünkü aslında yaptığımız şey buydu. Ekibimdeki bir boşluğu doldurmaya çalışıyordum. "Çalışmalarınızın Madeline'in dosyalarında sık sık yer aldığını fark ettim, bu yüzden sizi çağırdım. Majesteleri ikinci bir consiliarius arıyor, tercihen Skye mirasına aşına olan biri."

"Ah." Gözlerini kırıştırdı ve başını hafifçe salladı, gözleri şaşkına dönmüştü. "Aman Tanrım. Bu aklımın ucundan bile geçmezdi. SLI'nın geçmişini kontrol etmediğim için beni göreve çağırdığını sanıyordum. Yemin ederim, bu benim hatam değildi. Dosyaya not ettim ama Madeline kira kontratlarını kontrol etti. Ben de peşini bıraktım."

Gwen kahve servis tepsisini masaya koydu ve oturdu. "Şimdi nedenini biliyoruz."

Ürperdi. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Ama uygun olmadığı ortaya çıktığı için şaşırdığımı söyleyemem..."

Bunu söylemenin bir yolu da buydu. Karakteri hakkında bir fikir edinmeye çalışarak onu inceledim. Bana genç Winston'ı hatırlatıyordu, muhtemelen muhteşem takım elbisesi yüzünden. "Skye için uzun zamandır mı çalışıyorsun?"

"Sadece iki yıl, Majesteleri."

Gwen başını salladı. "İtiraf et, Kevin. Evleri bilmiyor. O bir yuvada doğmadı."

Kendini biraz salladı. "Elbette. Byrnes için bir çeşit stajyer olarak çalıştım. O benim büyükbabam."

İsim tanıdık geliyordu ama hemen çıkaramadım. "Byrnes, Marne Ceresa'nın Amerikalı consiliarius'u," diye ekledi Gina.

Hay aksi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Ra tarafından kirletilmiş bir consiliarius mu yoksa Triune kraliçesi için çalışmış biri mi?

Kevin de yüzünü buruşturdu. "Evet, bunu çok duyuyorum. İnsanlar ondan korkuyor ve haklı olarak da korkuyorlar. Ama büyükbabam gibi insanların yardımıyla devasa evini ince yağlanmış bir makine gibi işletiyor. Onun yanında çalışmama izin verdiği için minnettarım."

"Ne kadar süre için?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Neredeyse tüm hayatım boyunca. Büyükbabamla ilgili en eski anılarım, o kitaplar üzerinde çalışırken yanında oturduğum zamanlardı. Ceresa Hanesi'ne yemin etmediğim için bana elinden geldiğince çok şey öğretti."

"Neden onun yerine geçmedin?"

Kevin başını sallayarak güldü. "Yedek mi? Şaka yapıyorsun herhalde. Büyükbabam yakın zamanda emekli olmayacak ve kraliçe de beni işe almak gibi bir niyeti olmadığını açıkça belirtti. Zaten yedi consiliari'si var ve sümüklü bir ukalaya ihtiyacı yok." Gülümsedi. "Onun sözleri, benim değil."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Eğer onu kızdırmayı başardıysan, sanırım sen ve ben çok iyi anlaşacağız."

"Skye mirasına ne kadar müdahil olmanıza izin verildi?" Gina sordu. "Adınızı pek çok raporda gördüm ama bilginizin ne kadar derin olduğunu anlayamadım. Madeline bunu değerli bir çaba haline getirecek kadar deneyim kazanmanıza bile izin vermemiş olabilir."

Ellerini pantolonunun üzerinde gezdirerek görünmez bir tiftik parçasını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse... Biraz meraklı biriyimdir. Skye mirası hakkında bilmediğim pek bir şey yok ve ezberci bir hafızam var. Madeline zaten ne kadar çok şey bildiğimi fark ettiğinde, hemen hemen pes etti ve daha fazla sorumluluk almama izin verdi."

Derin bir nefes aldım ve Gina'nın bakışlarına karşılık verdim. Asıl sorunun yeteneği ya da Skye meseleleri hakkındaki bilgisi değil, kendi sarayımda Marne Ceresa'nın gözü kulağı olup olmayacağıydı. Ama ondan hoşlanmıştım. Zekâsını ve kişiliğini sevdim, en azından şu ana kadar. Ra tarafından kirletilmemişti, en azından Madeline gibi. Ve yardıma ihtiyacımız vardı. Eve dönebilmem için Skye mirasını mümkün olduğunca çabuk atlatmamız gerekiyordu.

"Ne düşünüyorsun? Carys'e sordum. :Bana ihanet edecek mi?"

Homurdandı ve başını salladı: *"Görebildiğim kadarıyla hayır. Harika bir iş çıkarma ve kendini sana adama olasılıkları açısından Winston'la aynı seviyede. Yine de bu, Marne Ceresa'nın da gözü kulağı olmayacağı anlamına gelmiyor..."*

Gina'nın bağına odaklandım. *Ona bir şans verelim ama yavaşça. Eğer yardım edebilirsen ona Isador'un detaylarını verme:*

Yüksek sesle sordum: "Birkaç günlüğüne deneme amaçlı olarak Gina'ya yardım etmek ister misin? Eğer işler yolunda giderse, seni ekibime ikinci consiliarius olarak eklerim."

Başını eğdi. "Benim için bir onurdur, Majesteleri." Sonra ayağa fırladı ve o kadar yüksek sesle kükredi ki Daire bana doğru seğirdi ve Rik'in parmakları omzumda sıkıştı. "Woo-hoo!"

Tepkimizi görünce utangaç bir şekilde güldü, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Özür dilerim, özür dilerim. Sadece heyecan verici. Büyükbabam kendi yolumu çizdiğim ve kendi evimde çalıştığım için benimle gurur duyardı. Tabii işler yolunda giderse Majesteleri. Ne olursa olsun, size elimden geldiğince yardımcı olmaktan onur duyarım."

Gina büyük çantasını önündeki masanın üzerine kaldırdı. "Peki, o zaman, bu iş hallolduğuna göre, Isador kardeşlik sözleşmesinin üzerinden geçelim, olur mu?"

İçimden inledim. Daire fincanımı aldı ve bana biraz daha kahve doldurdu. Buna ihtiyacım olacaktı.

SHARA

W

Sabahın erken saatlerine kadar çalıştık, sadece ekibim tarafından getirilen görkemli yemekleri yemek için ara verdik.

Gina zaten temel bir kardeşlik sözleşmesi hazırlamıştı.

Ancak bu kardeşlerin hiçbirinin bırakın varislerini, kendi yuvaları bile yoktu. Herkese Skye'ın eski sözleşmelerinin iki katını ödemenin yanı sıra doğdukları evlerden kendilerine kalan mirası korumalarına izin veren versiyonumu ilk gördüğünde Kevin'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. Belli ki bu nadir bir ödenektir ve bana çok saçma gelmişti.

Onları zaten güç tabanımı sağlamlaştırmak için kullanırken, neden doğum haklarını ellerinden alayım ki? Ona da aynı şeyi söyledim ve o da başını salladı. "Zayıf kraliçelerin koruma için ödediği bedel bu. Onların sana, senin onlara olduğundan daha çok ihtiyacı var."

"Ben mafya işinde değilim. Kimse Isador'a koruma için para ödemez."

Karşılaştırmam karşısında gözleri parladı. "Marne Ceresa sözleşmelerine böyle bir ödenek koymasını istese büyükbabam bir asır yaşlanırdı. Eğer Gina henüz uyarmadıysa, seni uyarmam gerektiğini hissediyorum. Isador'un elverişli kardeş düzenlemeleri diğer evlerde duyulduğunda, kardeş talepleriyle dolup taşacaksınız. Küçük evlerin çoğunun Isador'un büyüklüğündeki bir evi cezbedecek kadar büyük bir mirası olmadı, bu yüzden sizinle ittifak kurma şansına balıklama atlayacaklar."

"Bunu yapmamın nedeni bu değil, ama sanırım bu olumlu bir yan etki."

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Triune, Isador Hanesi'nin çok hızlı bir şekilde çok fazla güç kazanmasına karşı çıkmazsa olmaz. Evler, gücü elinde tutan bir avuç büyük ev ve altlarında yığılmış orta ve küçük evlerle zaten tehlikeli bir şekilde dengelenmiş durumda. Bu evler Marne Ceresa gibi biri için hiçbir zaman endişe kaynağı olmadı. Ancak üst üste yığılmış küçük çakıl taşları bile denge değişirse eninde sonunda daha büyük bir kayayı devirebilir."

Gülümsedim, ama gözlerinin açılmasından bunun hoş bir gülümseme olmadığı anlaşılıyordu. "Triune ile başka bir gün ilgileneceğim. İşlerin nasıl yapılmasını istediğimi biliyorum ve Isador'a yemin eden herhangi birinin doğum haklarını elinden almayı reddediyorum."

Sonunda, kulede kalan her kardeş sözleşmemi kabul etti. Neyse ki, hepsinin de kaldığını varsayarsak, ittifaklarımızı sağlamlaştırmak için sadece sekiz kraliçenin daha kanını tatmam gerekiyordu. Gümüş tırnaklarım, ısırganlıkla aynı güçlü doruklara neden olmayan küçük, düzenli bir yara açmak için paha biçilmez olduğunu kanıtladı.

Belki benim için küçük bir şeydi ama Isador Hanesi'ne yemin etmek isteyen tüm kraliçelerden derin bir içki içtim. Bir kere açlık çekiyordum, gerçi kanımı içmeyi tercih ederdim. Ama aynı zamanda bir şey anlatmak istiyordum. Hepsi Keisha Skye'ı ölümüne içtiğimi görmüştü. Onları da kolayca kurutabilirdim. Hepsini. Yaşamalarına izin vermeyi ve evime katılmaları için onlara iyi para ödemeyi seçtim. Kraliçeleri olarak bariz tehditler savurarak başlamak istemedim ama sadakat bekledim.

Son kraliçe solgun ve gergin bir şekilde bana yaklaşıırken Kevin eğilip fısıldadı: "Daniella Thalassa, eskiden Ceresa Hanesi'nden bir kardeşti."

Yani Marne Ceresa'nın kanını taşıyordu. Daniella'nın kanının tadına bakma ve Marne'i bedenime alma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. "Skye Hanesi'ne nasıl hizmet etmeye başladın?"

"Kraliçeler resmi bir antlaşmayla bir anlaşmaya vardılar," diye yanıtladı.

Kevin bana bir dosya uzattı. İçindeki sayfalar, bir tür antika parşömene benzeyen bir şeyin üzerine zarif, girdaplı vuruşlarla el yazısıyla yazılmıştı. Sol üst köşedeki tarih beni duraksattı.

1480.

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek ona tekrar baktım. Belki otuz yaşında görünüyordu, beş yüz yaşını pek geçmemişti. Teni porselen bir bebek gibi pürüzsüz ve parlaktı, iri mavi gözleri ve narin gül goncası ağzı vardı. Pırıl pırıl kahverengi saçları eski bir modelle geriye doğru toplanmıştı.

Giydiği kısa elbise modern olsa da, başının tepesinden aşağıya dökülen bukleleriyle modaya uygun bir topuz yapmıştı.

Belgenin eskiliğine rağmen, ifadelerin anlaşılması kolaydı. Daniella Thalassa, Ceresa Hanesi'nden Skye Hanesi'ne gönderilen bir elçiydi ve iki ev arasındaki ilişkileri ve iletişimi geliştirecekti.

Elçi. Bu açıkça casus anlamına geliyordu.

"O günlerde kraliçelerin elçi değiştirmesi yaygındı," dedi hemen, dudaklarımın gerildiğini fark ederek. "Herhangi bir şekilde, biçimde ya da biçimde el altından ya da sinsice değildi. Bir casus değildim ya da Keisha'ya bir şekilde ihanet etmek için gönderilmemiştim. Gerçekten de onunla Marne Ceresa arasında iletişim köprüsü kurmam gerekiyordu. Birkaç yüz yıl boyunca karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşmaydı. Aynı anlaşmayı sizinle de yapmak için Marne Ceresa'nın onayını aldım."

Hay sikeyim. Eski kraliçesiyle benim hakkımda iletişim kurmuş bile. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum. Sadece düşünmeden bir şey söyledim ya da kendime veya tanrıçama ihanet ettim diye endişelenmekten nefret ediyordum.

"*Kahretsin, hayır!*" diye bağırarak yerine mümkün olduğunca politik olarak kibar olmaya çalıştım. "Lütfen Keisha Skye'a yıllarca verdiğiniz hizmet için kraliçenize minnettarlığımı iletin. Belki ileride Isador Hanesi'yle de benzer bir anlaşma yapmak isteyebilir ama o zamana kadar, yeni sözleşme şartlarını bizzat kabul etmeden kardeşlerinden birini evime alarak onu gücendirmeye cüret edemem."

Daniella başını eğdi ve reverans yaptı. "İzninizle Majesteleri, o halde hemen Roma'ya döneceğim."

Onun kadar rahatladığımı göstermemeye çalışarak başımı salladım. Muhtemelen Alessandra'yı öldürdüğüm gibi onu da öldüreceğimi düşünmüştü. Ani bir panik ve sitem dalgasıyla savaşıyor bir an gözlerimi kapattım. Marne Ceresa'ya tam olarak ne yaptığımı söyleyecekti.

Bu iyi bir şey: Guillaume fısıldadı. :Buna saygı duyacaktır, çünkü yapılacak doğru şey buydu.:

Kafamın içinde bir sürü başka düşünce duyuyordum ve hiçbiri bana ait değildi. Gwen'in dikkati dağılmıştı, sanki kimsenin duyamadığı bir şey duyuyormuş gibi boşluğa bakıyordu. Aradığı Kan'la arasındaki mesafeyi zihinsel olarak ölçüyor, onun ne zaman geleceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Carys, Winnifred'in ne kadar iyi bir kuş olduğunu söyleyip d u r u y o r d u . Diğer

Kraliçeler aynı anda hem korkmuş, hem endişeli, hem de heyecanlıydı; baş döndürücü bir duygu karmaşası.

Kafam artık çok karıştı. Tüm bu yeni kraliçe bağları beni kendi kafamın içinde bile doldurulmuş ve gözetleniyor hissettirdi. Onların duygularını kendi duygularım gibi hissedebiliyordum. Onlar benimkini hissedebilir miydi? Kendimle ilgili bu kadar çok şeyi bilmelerini istemiyordum. Kalbimi bilmelerini istemedim. Bu sadece benim kanım içindi.

:Benim onlarınkine olduğu gibi onların da benim düşüncelerime tam erişimlerinin olmamasını sağlayabilir miyim?

Sen daha güçlü bir kraliçesin: Rik hemen cevap verdi: *:Ne istersen yapabilirsin. İhtiyacın olduğunda onları kullan, ama aksi takdirde, onları kapat .:*

Guillaume sözlerine şöyle devam etti: *"Sadece kafanızda onların karardığını ya da sessizleştiğini hayal edin:*

Gözlerimi kapattım ve zihnimi boşalttım. Her şeyi sildim. Sadece kendi kafamın içinde birkaç dakika huzur ve sessizlik istedim. Tatlı, mutlu bir sessizlik.

Rik'in parmakları omuzlarıma gömüldü ve beni toprakladı. Gerçi parmaklarındaki baskı bana sessizlikten pek de hoşlanmadığını söylüyordu. Onun bağına düşünmek alfamın farkındalığıma geri dönmesi için yeterliydi. Zihni benimkine çarparak beni sıkıca kavradı.

Titriyordu, parmakları omuzlarımda kasılıyordu. *Tanrı yardımcım olsun, seni hissedemiyordum. Sanki aramızdaki bağı tamamen çözmüş gibiydin. Sen gitmiştin:*

Onun bağı, sıcak taş ve demir kokusuyla sarmalanmış kafamın içine yerleşti. *Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu:*

Daire'yi düşündüm ve hemen onun bağı içime işledi, tıpkı bütün gece kazara evin dışında kalmış bir ev kedisi gibi çılgına döndüm. Guillaume. Çelik bıçağı kafamın içinde acımasız, kesici bir kenarla parlıyordu. Xin, benim hayalet kurdum, ben ona doğru açılana kadar kederle uludu. Burnunu bana doğru bastırdı ve ben de elimi onun tüylerinin arasına soktum. Kan bağlarımın geri kalanını hızla açtım, bir an daha sıkıntı çekmelerini istemiyordum.

Diğer kraliçe bağlarını hissedebiliyordum ama onlara dokunmadım ya da tekrar odağıma gelmelerine izin vermedim. Nevarre'nin Gölgesi'nin güneşi engellemek için pencerenin üzerine yayıldığını düşündüm ve kraliçelere dair hislerim daha da azaldı.

Mükemmel.

Artık bağları çözdüğüme göre, gücümün ne kadar farklı hissedeceğini merak ediyordum. Gwen ve Carys'i aldığımdan beri gerçekten bir şey yapmaya çalışmamıştım ve şimdi yedi kişi daha eklemiştim. Bazıları Skye Hanesi'nden kardeş almışlardı, bazıları da Kan ile kardeş almışlardı. Artık evimin adı altında karmaşık bir hayatlar hiyerarşisi vardı. İhtiyaç duyduğumda kullanabileceğim güç tabanım, Gwen resmi olarak kendi Kanını ve kule için kardeşlerini aldıkça büyüme ye devam edecekti.

Guillaume'un gücümü nereden aldığıma dikkat etmemi söylediğini hatırlayarak gözlerimi kapattım ve sandalyeme yaslandım. Rik hâlâ omuzlarımı kavıyordu ama dokunuşu sert ve çaresiz değil, yumuşak ve istikrarlıydı. Kendi içimde daha derine batmak için zaman ayırdım. Gücümü düşünüyordum... ama aktif olarak onu çağırmaya çalışmıyordum.

Dışarıda gece uzun zaman önce çökmüştü. Aslında şafağa sadece birkaç saat vardı. Hiç sönmeyen şehir ışıkları yüzünden zayıflamış olsa da karanlığı artık hissedebiliyordum. Guillaume'un kraliçeler için açtığı düzgün kesikten kan damlıyordu. Sadece birkaç damla. Ayrıca, tüm kıyafetlerimi mahvetmemek için kurduğum büyümlü ağ tarafından yakalanan büyük miktarda dönem kanını da hissettim.

Her zamankinden daha ağır kanamam vardı. Can sıkıcı bir şekilde. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Regl dönemleri aydan aya değişebilirdi ve kanım kesinlikle şikâyet etmiyordu.

Güç, gaz sobasının ya da fırının alev alması gibi alçak, içten gelen bir vınlamayla içimde canlandı. Çok fazla güç, beni bir kasırganın ortasında küçük bir çubuk gibi bir oraya bir buraya savuruyordu. Kahretsin, dalga dalga üzerime çöktü, beni daha yükseğe kaldırdı. Onunla gidecek hiçbir yerim yoktu. Kullanacak bir şeyim yoktu. Tehlikede değildim. New York'un ortasında başka bir koru yetiştirmeme gerek yoktu.

Gök gürültüsü kafatasıma çarpıp yuvarlanıyor, kulaklarım saatte yüz mil hızla esen rüzgârlar gibi uğulduyordu. Ellerim otomatik olarak kulaklarıma gitti, gürültüyü susturmaya çalıştım. Ama işe yaramadı. Gürültü kafamın içindeydi.

Sonunda farkına vardım. O sonsuz gök gürültüsü yeni kardeşlerimin kalp atışlarıydı. Kafamın içinde yüzlerce hayat gümbürdüyor, emirlerimi yerine getirmek için bekliyordu. Kendimi kalp atışlarından uzaklaştırmak için Gölge'yi tekrar kullanmak işe yaradı. Hâlâ öfkeli bir enerji cehenneminin içinde duruyordum ve durmadan bir çıkış arıyordum. Bir çıkış. Güç beni dövüyor, dizlerimin üstüne çöktürmeye çalışıyordu.

İnsanlar her zaman büyük gücün harika bir hediye olduğunu düşünürdü ama gerçekte bu tam bir kâbustu. Onu nasıl kontrol edeceğimi bulmalıyım. İçimde bu kadar büyü varken, bir düşünceyle New York'u yok edebilirdim.

Gücün yapacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bir çıkışa. Büyük bir şeye.

Aklıma bir fikir geldi. İşe yaramayabilirdi ama... Her neyse. Denerdim. Yapabileceği en kötü şey kulemi yıkmak ve hepimizi öldürmek olurdu. Hoş bir düşünce değil.

İrademe odaklanarak gücü kendimden uzaklaştırdım. Etrafımdaki çatırdayan enerjiyi hissedebiliyordum, benim ateşimle ve Vivian'ın anka kuşuyla yanıyor, Isis'in ayıyla yumuşuyordu. Parlayan sihirli bir küre beni çevreledi ve mermerin içine battı. Evet. Aşağı inmeme gerekiyordu. Yere kadar.

Bir. Yüz. Hikaye.

Tereddüt edemezdim. Dikkatimi dağıtacak bir şeyin konsantrasyonumu bozmasına izin veremezdim. Eğer bu güç kontrolsüz bir şekilde bana geri dönerse, serpintiden sağ çıkabileceğimi sanmıyordum.

Uzaktan, fiziksel bedenimin ayakta durduğunu, ayaklarımın genişçe açıldığını, kollarımın iki yanımda yükseldiğini hissettim. Rik beni hiç bırakmadı. Fırtınadaki dayanağım. Omzumdaki ağır avuç içleri, içimde parlayan güç girdabının içine çekilmemi engelledi.

Kürenin çapını kendimden uzağa doğru ittim. Bu odayı çevrelemem gerekiyordu. Koridoru. Farkındalığım hayalet gibi duvarlardan geçiyordu. Daha geniş. Tüm binayı tutmam gerekiyordu. Kollarım titredi, kürem kulenin içine ve dışına yayılırken genişçe gerildi.

Gece havasına.

Başardım.

Rahatlama kalbimin çarpmasına neden oldu ama henüz işim bitmemişti. Birkaç derin ve güçlü nefes alıp gücümü topladım. Sonra gücümü derinlere, yere doğru ittim. Düşüyordum. Hızlandıkça rüzgâr beni savuruyordu, sanki bir asansör boşluğundan aşağı yuvarlanıyordum. Yere. Zemini bulmam gerekiyordu. Beton ya da asfalt değil. Bunun için Gaia'ya, onun yaşam özünün dokunuşuna ihtiyacım vardı. Bir gökdelende kolay kolay bulunmaz.

Gücüm kulemin beton temellerinin altındaki dolu toprağa çarpmadan birkaç dakika önce toprak ve taş kokusu aldım. Titredim, bacaklarım gerginlikten titriyordu. Tüm kuleyi küremde tutuyordum. Burnum gün ışığını hiç görmemiş kirin steril, karanlık kokularıyla dolsa bile, yüzümde keskin, serin havayı hissedebiliyordum.

Yine de hâlâ canlıydı. Bu topraktan biraz kazıyıp bir saksıya koyarsam, ne verirsem onu yetiştirirdi.

Ben de ona kanımı verdim.

Regl kanımı içimde tutan büyüğü tıkaçı serbest bıraktım. Kalçalarımın arasından sıcak bir fişkırma hissettim. Soğuk toprak ve gecenin karanlığının kokularına karışan ham demir ve bakır kokusunu aldım. Benim alanım. Kan. Gece. Karanlık.

Yüce Anne, lütfen teklifimi kabul et ve burayı korumanı bana ver. Bu çemberin içinde yaşayan herkesi güvende tut.

Kanımı toprağın derinliklerine ittim ve küremen yere değdiği yerde dev bir kan çemberinin oluştuğunu hayal ettim.

Yüzyıllardır ihmal edilmiş ve yanlış kullanılmış topraklar, Daire kadar hevesle kanımı emdi. Sarsıntılar kulenin temellerini sarstı. Bina sallanıyor, zemin ayaklarımın altında titriyordu. Çelik inledi, yerin derinliklerinden kükreyen ve bir gayzer gibi yüzlerce metre havaya akan sonsuz gücün stresini emdi.

Kan çemberim. Tamamlandı. Etrafına adımımı bile atmadan.

Güç azalırken, bir şey beni çağırdı. Bir fısıltı. Bir nefes. Tüm varlığımla dinledim, o küçük, durgun sesi aradım.

Kurumuş, ölü dudaklar fısıldadı, *"Uyandır beni."*

Nefes nefese gözlerimi açtım. Yere düşmüştüm ama Rik başımı kucaklamıştı. Kanım etrafımda sıkı bir çember oluşturmuş, hepsi bir şekilde bana dokunacak şekilde bana yaslanmıştı.

Carys ve Gwen Rik'in başında dikilmiş, omuzlarının üzerinden bana bakıyor ve kızgın tavuklar gibi gıdaklıyorlardı.

"Küçük bir uyarı iyi olurdu Majesteleri," diye tersledi Carys. "Neredeyse tüm binayı yerle bir ediyordunuz."

"Sana canlı olarak ihtiyacımız var, yanarak kabuğuna çekilmiş olarak değil," dedi Gwen biraz daha az sert bir sesle. "Ne yaptın ki sen?"

Emin olmak için bir an gözlerimi kapattım. Kan çemberimin derin, kırmızı ışıltısı bu kadar yüksekte bile binanın etrafında titreşiyordu. Dudaklarımı bükerek gözlerimi açtım. "Isador Kulesi'nin etrafına bir kan çemberi yerleştirdim."

Carys'in nefesi kesildi. "Hayır. Bu mümkün değil."

Gwen gözlerini kapattı ve onun beyaz ışığının binanın etrafında uğuldayan gücümü fırçaladığını hissettim. "O yaptı. Tanrıça. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

Rik yanağını okşadı, bağları endişeyle gürlüyordu. "Kanamanız var kraliçem."

Etrafımda büyük bir kan gölünün yayıldığını anlamak için doğrulup bakmama gerek yoktu. Yüzümü buruşturarak tekrar ellerine yaslandım. "Kendinizi hazırlayın."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım, zihinsel olarak kendimi hazırladım. Sonra kanımı kendime çağırdım.

Süper şarjlı dönem kanı bana çarparak sarsılmama neden oldu. Kanımın güç şebekeme geri kayma hissiyle doruğa ulaşan Kanımın her birinde serbest bırakılma dalgasını hissettim. Tüm zevkleri içimde kaydadı, başım uçmak isteyene kadar enerjiyle karıştı ve aktı.

Bir süreliğine la la land'e dalmış olmalıyım. Gözlerimi açtığımda Rik beni taşıyordu.

"Arabayı hazırlayın," diye emretti.

Gözlerim ağırlaşmıştı ve uyku bana tatlı bir ninni söylüyordu ama eskisi gibi bitkin değildim. Yorgun, evet. Yorgunluktan komaya girmiştim, hayır. Sadece zevkten ve kandan uçmuştum. Bu düşünce beni kıkırdattı. Yüksek sesle konuşmak için şiddetle konsantre olmam gerekti. "Gina."

Bir adım daha yaklaştı, bana bakarken alnı endişeyle kırıştı. "Evet, kraliçem?"

"İki. Şey." İrademi toparlamak için bir an dinlenmek zorunda kaldım. Sert, terli kas yığınlarının üzerinde sürüklenip gitmek isterken konsantre olmak çok zordu. "Frank'e sor. Miras."

Kızın kaşları kalktı. "Frank'ten yuvanızdaki mirası getirmesini istememi mi istiyorsunuz?"

Sarsılarak başımı salladım, başım bunu zarifçe yapamayacak kadar ağırdı. "Buna ihtiyacım var."

"Derhal, kraliçem. Başka ne var?"

Vivian'ın bağını çekiştirdim. Yaklaştı ve koluma dokundu, avuç içi tenimde sıcaktan kavruluyordu. :*Ona Heliopolis'i bulmak için nereye gitmemiz gerektiğini söyle:*

Vivian'ın nefesi kesildi. "Heliopolis'e gitmemiz gerektiğini söylüyor. Elbette mümkün olduğunca uzun süre beklemek istersiniz, kraliçem? Orası öylece girip istediğinizi alabileceğiniz bir yer değil."

Kemiklerim yorgun ve kanımın verdiği zevkle uçmuş olabilirdim ama sesim çelik gibi yankılanıyordu. "Kesinlikle yapacağım."

"Nereye?" Gina sesi titreyerek fısıldadı.

"Mısır, tabii ki," diye nefes aldı Vivian. "Kahire. Geçidi orada açabilirim."

"Ne zaman, Shara?"

Derin bir nefes aldım, beynimi saat matematiği için yeterince oksijenlendirmeye çalıştım. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Derinlemesine beslenmem gerekiyordu. Frank'in buraya uçmak için zamana ihtiyacı vardı, gerçi Gina muhtemelen onu çoktan bu yöne giden bir uçağa bindirmişti. Benim de tamamlamam gereken önemli bir ritüel vardı. İhtiyacım olan ipuçlarını sadece Isador büyü kitabında bulmayı umabilirdim. "Aşağı yukarı kırk sekiz saat."

"Çok yakında," dedi Rik, ses tonu endişeyle doluydu. Beni sorgulamıyordu, tam olarak değil. Sadece... endişeliydi.

"Ondan önce saldırmalıyım."

Başını salladı ama bağı hâlâ kafamın içinde tonlarca granit gibi ağırdı. "Başka ne var kraliçem?"

Göz kapaklarım titredi, kelimelerim bulanıklaştı. Umarım anlamışlardır. "İhtiyacım var. Uyanmaya. Huitzilopochtli."

RIK

M Kraliçe üzerimde granit kayalar yerine en rahat, havadar yatakmışım gibi uyudu. Derin bir uykuya dalmış olmasına rağmen, onun bağının farkında olmaya devam ettim.

Bağının sessizleştiği o birkaç an hayatımın en kötü anlarıydı. Zaniyah yuvasına girip Keisha Skye'ın geas'ıyla savaştığı ve benim dışarıda durmak zorunda kaldığım zamandan bile daha kötüydü. O zaman en azından diğer Kanı yanındaydı. Başvurabileceği bağları vardı.

Bu sefer kimsesi yoktu. Ve uzun, umutsuz bir an için, hepimizi tekrar içeri almayabileceğinden korktum.

Bir kerede bu kadar çok kardeş aldıktan sonra kafasında biraz huzur ve sessizlik istediği için onu suçlayamazdım. Çoğu kraliçe kardeş nesiller boyunca eklenirdi ama Shara yirmi dört saat içinde dokuz kardeş almıştı.

On kraliçe ona hayatlarını adadı. Gina bunun yaklaşık yedi yüz eski Skye kardeşine tekabül ettiğini söyledi.

Shara'nın izini sürmeden bir kan çemberi oluşturabilmesine şaşmamalı. Zaten zorlu biriydi. Şimdi neredeyse durdurulamaz olmalıydı. Yine de bu, Heliopolis'e yaptığım bu yolculuktan zevk aldığım anlamına gelmiyordu. Hem de hiç.

Sadece bunu düşünmek bile bağ aracılığıyla Vivian'a sert bir bakış göndermeme neden oldu. Kraliçemizin bir an önce harekete geçmeye karar vermiş olması onun suçu değildi. Shara Isador asla kenara çekilip bir başkasının yardım etmesini ya da bir başkasını korumasını beklemezdi. Bu onu sevmemin pek çok nedeninden sadece biriydi.

Yine de onun için de korkuyordum. Ve kırmızı yılan için hayatını feda etmeye çağrılan kişinin ben olabileceğimden korktuğumu itiraf etmezsem bencil bir pislik olurdu.

Bunu yapardım. Kraliçeme olan sevgimde ve görevimde tereddüt etmezdim. Böylesine korkunç bir görevin bir başkasına düşmesini dilesem de, kraliçesi için böyle bir fedakârlıkta bulunmak gerçekten de alfanın görevidi.

Başını kaldırdı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Bunu aklından bile geçirme."

Onu çaresizce kalbime bastırmak ve hiçbirimiz için hayatını riske atmaması için yalvarmak istememe rağmen bedenimi onunkinin altında rahat ve gevşek tuttum. "Tanrıça seçecek. Bu senin elinde değil."

Başını hafifçe eğdi, gözleri durdurulamayan bir tanrıçanın bilmiş, her şeye gücü yeten bakışına büründü. Eski Mısır'da dolaşırken İsis'in bakışlarına çok benziyor olmalıydı. Gerçi Osiris'i diriltebilmek için onun parçalanmış bedenini arıyordu. "Göreceğiz bakalım."

"Bu da ne demek oluyor? Bir tanrıçaya karşı gelemesiniz kraliçem. Size bile."

Dudaklarının bir köşesi kısa süreliğine kıvrıldı. "Biliyorum. Ama bir planın bir araya geldiğini hissediyorum. Ayrıntıları henüz bilmiyorum ama... inşa ediliyor. Parçalar zihnimde masanın üzerinde ve ben onları sıralıyorum. Onları sürekli yeniden düzenliyorum. Neredeyse resmi görüyorum."

Yanağını okşadım ve o da yüzünü okşayışımın daha da derinlerine sürterek kalbimin bin parçaya bölünmesine neden oldu. "Bizler tahtadaki taşlarınız, kraliçem. Bizi zaferinizi garantilemek için ihtiyacınız olan konuma getirin."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Şah mat."

"Evet," diye nefes aldım, teninin tenime her dokunuşunun tadını çıkarıyordum. Tanrıça günlerimin sayılı olmasını yasakladı. Bunu kaybedebilirim. Kraliçem kollarımdaydı, bana yol gösteren kuzey yıldızıymışım gibi bakıyordu, oysa o dolunay gibi parlıyor ve en parlak yıldızı bile gölgede bırakıyordu.

"Beni Heliopolis'e gitmekten vazgeçirmeye çalışmamana şaşırdım."

Düşük bir hırıltı çıkardım, göğsümü göğüslerinin yumuşaklığına karşı titrettim. "Sanki bunun bana bir gram faydası olacakmış gibi. Kraliçem ne isterse onu yapacaktır. Başından beri böyle oldu."

"Kadınlara işkence ettiğini bildiğim halde öylece durup bekleyemem. Yapamam."

"Senden bunu beklemezdim."

İç geçirdi ve yanağını avucuma sürttü. "Bu benim bencilliğim. Hiçbirinizi incitmek istemiyorum. Ama bazen, sen ve Daire'nin beni bulduğunuz ilk günleri özlüyorum. Ra ve Üçlü hakkında hiçbir şey bilmediğim zamanları. Bir plan yapmam ve hepimizi hayatta tutmam için bana güvenen bu kadar çok insan olmadığı zamanları. Endişelenmem gereken en zor şey, kölelerden bir adım önde olmak ve ne tür pislikleri temizlemek zorunda kalacağımı merak etmektir."

"Bu bencillik değil. Keşke tehlikesiz, daha basit bir hayat yaşayabilseydin." Ona ters ters baktım ve göğsümden bir hırıltı daha çıkmasına izin verdim. "Gerçi benim kraliçem hiçbir şeyi temizlemiyor."

"Bunu tekrar istiyorum. Sadece bu gece için. Başlangıçta olduğu gibi sen, ben ve Daire olalım istiyorum. Her ihtimale karşı..."

Cümlesini bitiremedi çünkü ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Sanki korkularını bir öpücükle silebilecekmişim gibi sözlerini yuttum. Onun incinmesini, üzülmesini ya da hiçbirimiz için yas tutmasını istemiyordum. Yine de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Tanrıça böyle buyurmuştu.

Ağzını serbest bırakarak bana ters ters baktı. "Hiçbir şey kaçınılmaz değildir."

Oturdu, kalçalarına sarıldı. Sikim onun yanında her zaman yarıya kadar kalkıktı ve kanaması varken günün ya da gecenin her anı kaya gibi sertti. Ama beni içine almadı. "Hepinizi seviyorum ama bu gece her şeyi basit tutmam gerekiyor. Daire hariç herkes dışarı."

Ezra yanından geçerken, "Şanslı piç," diye homurdandı ama diğer herkes tek kelime bile şikâyet etmeden onun dediğini yaptı.

Daire dizlerinin üzerine çöktü, avuç içleri uyluklarında gevşemişti. Shara'ya baktı ve gözlerini göremesem de aramızdaki bağa dair duygularını hissettim. Ağrıyan bir ihtiyaç. Titrek, açık ve lanet olası bir ihtiyaç. Onun kendisini becermesini istiyordu, elbette. Ama daha çok, onun üzerinde hak iddia etmesini istiyordu. Onu almasını. Onu kullanmasını. Her zaman onun olmasını.

Yine de kraliçemiz bizi almadan önce istek ve arzularımızdan emin olmak için her zaman çok dikkatliydi. Parmaklarını onun saçlarına geçirdi. "Ne istiyorsun?"

Mırıltısı bir oktav daha düştü, taşaklarımın daha da ağırlaşmasına neden olan gürleyen bir bas. "O gümüş uçların içimde Rik'in senin içinde olacağı kadar derine gömüldüğünü hissetmek istiyorum. Canımı yakmanı istiyorum Shara. İkimizden birinin öleceğini unutana kadar canımı yak."

Başını sertçe geriye itti ve elini saçlarında daha da derinleştirdi. Sesi öfkeyle titriyordu. "Kimse ölmeyecek. Hiçbirimiz."

"Kim öyle diyor?" Sesi gergindi, boynu kadının kavrama gücüyle geriye doğru gerilmişti. Ama ona karşı koymadı. Asla direnmezdi.

"Ben. Ben öyle diyorum."

"Kim?"

Onu yatağa doğru itti, altından kayarak onu altına sıkıştırdı. "Shara lanet Isador."

Daire gürleyen bir kıkırdama çıkardı. "Evet, kraliçem. Bunu bana kanıtlayın. Hepimize kanıtla."

DAIRE

Ben ölmeliyim. Ben olmalıyım.

Korkusuz kraliçeme ve kanının geri kalanına her baktığımda düşünebildiğim tek şey buydu. Sarılmak ve mırlamak için iyiydim. Diğer adamlarından birinin beni itip kakmasına ve becermesine izin vermesine bayılıyordum. Ama sonuçta ben ne işe yarıyordum ki? Alfa değildim. Baskın değildim. Kızdırmayı ve sınırları test etmeyi seviyordum ama genellikle her şeyden çok can sıkıcıydım. Beni ilk sahiplendiğinde savaş kedimin belalı olduğunu düşünmüştüm ama artık daha büyük ve daha belalı bir kanı vardı. Ra'yı yenebilmesi için ölebilseydim, bunu bir zafer olarak sayardım, özellikle de aynı zamanda Rik'in canını bağışladıysa. Ya da

Mehen. Ya da Ezra.

Boğazım ağrıyor ve gözlerim yanıyordu. Ağlamayacaktım. Bizim için taşımak zorunda olduğu şeyler listesine bir yük daha eklemeyi reddettim.

Eğer kırmızı yılanın bedelini ödersem, onun için bir şey ifade ettiğimi bilecektim. Bu-

Eğildi, burun buruna geldik ve bana ters ters baktı. "Sen benim *her şeyimsin*. Bunu bilmiyor musun?"

"Hayır," diye gürledi Rik, sesi sitemle karışık derindi.

Gözlerimi kapattım ve onu görmeyi engelledim. Işıltılı gözlerinde parlayan aşk çok fazla acı veriyordu. O haklıydı. Ben onun için her şey değildim. Olamazdım da. Ne kadar yüksek sesle mırıldanırsam mırıldanayım, şımarık ve itaatkâr bir kediyle uğraşamayacak kadar çok kanı vardı.

Kocaman parmakları çenemi kavradı ve yüzüme çarparak beni tekrar gözlerimi açmaya zorladı. Rik kaşlarını çatı ve beni irkiltecek bir sıkma hareketi daha yaptı. "Bilmiyor kraliçem. Ona hatırlatmanız gerekecek."

Dik bir şekilde itti ve kalçalarını açarak aşağıya doğru daha fazla kayd1.
Ben.

Bu da onun çıplak, kanlı amını karnıma koydu.

Titredim. Vücudumdaki bütün tüyler diken diken olmuştu.
parmağımı prize soktum.

Yumuşakça güldü ve kıpırdandı. O sıcak, tatlı kanı tenime bulaştırdı.
"Bana yardım etmen gerekecek, Rik."

Yumruğunu göğsüme sokmuş ve hâlâ atan kalbimi çekip çıkarmış gibi inledim.

"Memnuniyetle kraliçem, çünkü o benim de her şeyim."

"Yalan söyleme amına koyayım," diye karşılık verdim, ama nefesim çoktan kesilmişti. "O her şeyim. Ben hiçbir şeyim. O yaşadığı sürece hepimiz bir hiçiz. Başka bir alfa bulabilir. Şu anda Skye'ın kardeşlerinden birinden bir düzine mırıldanan Kan seçebilir. Onun hayatı her şeyin üstünde. Dersimi aldım Rik ve sen haklıydın. Haklıydın amına koyayım."

Güç alevlendi, ona bakmamı istedi. Ona bir tanrıça gibi tapmamı istiyordu. Onun bağı içimde daha da ağırlaştı, içimdeki yaşamı ezip geçti. Ta ki ben teslim olana kadar. Sonunda onun bakışlarıyla karşılaşana kadar.

Kalbim durdu. Gerçekten. Onun gücü irademi o kadar zorladı ki onun izni olmadan nefes alamadım.

"Ben de dersimi aldım." Kelimeleri teker teker ağır ağır döküldü, bedenimde zonklayan bir güçle doluydu. "Bu kraliçe neyi alırsa sever ve sevdiğini de sonsuza dek saklar. Sizden vazgeçmeyeceğim. Birinizden bile."

"Ama-" Rik başladı.

Kıpırdamadı ama muazzam iradesinin gücü onu kendine doğru çekerek tekrar nefes almamı sağladı. Bu dünyada gelmiş geçmiş en büyük, en kötü alfa hemen sakinleşti. Benim yapacağım gibi yuvarlanıp karnını göstermedi ama daha başlamadan mücadeleyi bıraktı.

Benimkine yaptığı gibi onun da yüzünü tutabilir ve onu kendisini dinlemeye zorlayabilirdi. Ama onun saçının teline bile saldırgan bir şekilde dokunmazdı. Ve onun için, dev bir kaya trolü için, kraliçemize karşı herhangi bir şekilde saldırgan olan herhangi bir hareket veya söz, bir tanrıçanın tapınağına işemek kadar saldırgan olurdu.

"Ben. Kaybetmeyeceğim. Kaybetmeyeceğim. Seni. Bir tane bile."

Bakışlarımı onun boğazına dolanmış kırmızı yılanı çevirmekten kendimi alamadım. Belki de ışığın bir oyunuydu ama başının belli belirsiz hareket ettiğine yemin edebilirim,

Sanki bedeninden kurtulmaya ve harekete geçmeye çalışıyordu. Şimdi. Çok geç olmadan ve Ra'nın parlak kışını bir kez ve herkes için bitirme fırsatını kaçırmadan önce.

Bir kahkaha patlattı ve aramızda parıldayan gerilim çözüldü. "Onun parlak kışı kesinlikle elenecek."

"Ama nasıl?" Parmaklarımı kalçalarında gezdirerek usulca sordum, o bu kadar yakinken ona dokunmanın cazibesine karşı koyamıyordum. "Yılanı kullanmazsan onu sonsuza dek öldüremezsin. O lanet olası bir tanrı."

Başını salladı, gözleri derin ve karanlık bir gizemle doluydu. "Oh, onu kullanmaya tamamen niyetliyim. Kullanmalıyım."

Ne planladığını öğrenmeye çalışarak onun bağına dinledim. Ama ya bizim bilmemizi istemiyordu ya da bunu nasıl yapacağına henüz karar vermemişti. Hangisinin daha berbat olduğunu bilmiyordum.

Rik benden önce sinirli bir iç çekti. "O zaman bedelini ödemelisin."

"Yapacağım. Ama bu sizden biri olmayacak."

"Diğer Kan'dan biri mi?" Tereddütle sordu. "Nevarre zaten ölmüştü-"

"Hayır. *Hayır*." Bu tek kelime içimde yankılandı, onun niyetiyle ağırlaştı. "Llewellyn değil, her ne kadar annemin olsa da. O artık benim. Gitmesine izin vermeyeceğim. Başsız şövalyeyi de. Vivian'ı bile. Anka kuşu olarak kendini yenileme yeteneğini riske atmayacağım. O benim ve onu da elimde tutacağım."

"Siktir et," dedim korkumu ve duygularımı bir kenara iterek. "Ra'nın canı cehenneme. Bütün bu saçmalıkların canı cehenneme. Bunu nasıl başaracaksın bilmiyorum ama başaracağına güveniyorum. Bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenmenin bize bir faydası yok ve bu gece hiç de gençleşmiyor."

Dişlerimi gıcırdatmama neden olan yavaş, lezzetli bir öğütmeyle kasıtlı olarak amini bana doğru kaydırды. O hınzır gümüş tırnaklarını göğsümde hafifçe gezdirirken kıkırdadı. "Evet. Sanırım onu becereceğim. Ve ben seni becerirken Rik'ten de beni becermesini isteyeceğim. Eğer şanslıysan beni o kadar sert siker ki bu tırnaklarla seni parçalayabilirim."

Bu düşünce karşısında gözlerim yuvalarından fırladı. "Kulağa çok hoş geliyor."

SHARA

I Daire'nin vücudunda acı verici bir yavaşlıkla ilerledim ve kanımı her tarafına sürdüğümünden emin oldum. Bu enfes işkenceyi seviyordu. Kanımın teninde yandığını ve ihtiyacını daha da artırdığını hissedebiliyordum. Of

Tüm kanım boyunca, benden ne istediği ve neye ihtiyacı olduğu konusunda en açık olan oydu.

Rik soğukkanlı, alfa ve her zaman benimle ilgilenmeye kararlıydı. İstedğim her şeyi tereddüt etmeden yapardı ama kendi ihtiyacının benimkinin önüne geçmesine asla izin vermezdi. Şu anda Daire'den zevk aldığım kadar zevk alsam bile.

Aletinin bacaklarımın arasından kaymasına izin verecek kadar yükseldim, onu içime almadan kendimi kasıklarında ileri geri sürükledim.

Sert nefes alarak kalçalarımı kavradı, kıvrılmak ve ağzını göğüslerime götürmek için karın kaslarını esnetti. Ama içime girmeye çalışmadı. Bekledi, işkencenin tadını çıkardı. Mümkün olduğunca uzun sürmesini umuyordu.

Meme ucumu ağzına aldı, dili ve dişleri sert çıkıntıyla oynuyordu. Dişinin ucu hassas etimi çizerek beni inletti. Şimdi bekleme sırası bendeydi, ikimizin de acısına son vermeden önce onun alaylarına ne kadar dayanabileceğimi görmek istiyordum.

Göğsümü daha fazla emerek beni içine çekti ve nazikçe ağzının derinliklerine itti.

Hâlâ sırtüstü yatan ve karanlık, ağır gözlerle beni izleyen Rik'e baktım. Büyük avuçlarından biri tembelce aletini pompalıyordu ama benim için kendini hazırlaması gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Benim alfam her zaman hazırды.

birkaç dakika önce boşalmıştı. Kendini çabuk toparlayamadığını düşündüğüm tek an amımı yaladığı andı.

"Bir ziyafet," diye gürledi alçak, uzak bir gök gürültüsü gibi.

Daire parmaklarını altıma kaydırды ve avucunu kanıma buladı. "Sanırım biraz kayganlaştırıcıya ihtiyacı var. Sizce de öyle değil mi kraliçem?"

Rik'in çenesi kasıldı, kasları yanağında çalıştı ama Daire uzanıp parmaklarını kanımla kaplanmış aletine doladığında itiraz etmedi. Nefesi tısladı, kalçaları huzursuzca diğer adamın parmaklarına doğru itildi. Aleti daha da şişti, kalınlaştı, ayın gelgiti çağırması gibi beni çağırdı.

Daire'ye odaklanarak gümüş tırnaklarımın ucunu göğsüne bastırdım, dikkatini çekecek kadar sertti. "O aleti içime sok."

Sırıttı, yanağında bir gamze belirdi. "Onun mu benim mi?"

Tırnaklarımı ona doğru biraz daha sert ittim ve göğsünün bir santim kadar aşağısını yavaşça çizdim. Alaycı gülümsemesi çabucak bir iniltiye dönüştü. "Önce sen. Onu benim için bu kadar güzel yağladığına göre Rik sikiyle ilgilenecek."

Daire sikiinin başını aşağı doğru kaydırıp onu içime alabileceğim şekilde konumlandırdı. Yavaşça. Sadece ucunu okşadım, inleyene kadar kaslarımı kasıtlı olarak sıktım. Sağ elini benimkinin üzerine sıkıştırdı ve tırnaklarımı etine daha sert bastırdı.

Kanının kokusunu aldım ve onunla daha fazla alay edemedim. İkimizin de rahatlayarak nefes almasını sağlayan sert bir hamleyle onu kabzasına kadar aldım. En iyi donanımlı adam değildi, gerçi Kan'ımın hiçbirisi bu konuda eksik değildi. Ama onun mırıltısı başka kimsede yoktu. Sadece içimden akan titreşimi hissetmek için pelvisimi ona doğru daha sert bastırdım.

"Burada böyle oturup bütün gece boşalabilirim," diye fısıldadım, gözlerimin kapanmasına izin vererek.

"Tanrıça, bu inanılmaz olurdu."

Her nasılsa, mırıltısını kalbimin her atışında klitorisimin zonklamasına neden olan düzensiz, hırıltılı bir gürültüye dönüştürmeyi başardı. Ona daha çok bastırdım, nefesimi tuttum, beni orgazma itmesine izin verdim.

Nefesim kesildi ve amım onun etrafında dalgalandı, ama o itmedi. Kontrolünü kaybetmedi. Kendisi bile boşalmadı.

Gözlerimi açarak yüz ifadesine baktım, gözlerindeki şaşkın, ham bakışı ezberledim. Dolgun dudaklarının yumuşak dudak büküşünü. Saçları vahşi bir aslanın yelesi gibi omuzlarına dökülüyordu. Sonsuza kadar onun içinde kaybolabilirdim.

Gözleri. Kendini bana teslim etti, kalbi ve ruhu açık bir kitap gibiydi. Hiçbir şeyi saklamadı. Hiçbir gurur, ego ya da korku onu sahip olduğu her şeyi teslim etmekten alıkoymadı.

Tırnaklarımı ona batırdım, göz bebeklerinin büyümesinden ve burun deliklerinin açılmasından zevk aldım. Gözlerimi ona kilitleyerek tırnaklarımı göğsünde gezdirdim ve derisinde yarıklar açtım. Kanı tırnaklarımın uçlarını kapladı ve başım geriye düştü. Kalçalarım sarsıldı, bir saniye daha hareketsiz kalamadım. Kanının vücuduma hücum ettiğini hissederken olmazdı. Ağzımda olmamasına rağmen kanının tadını alabildiğime hâlâ inanamıyordum.

Yüzünü boğazıma gömdü ve kanlı göğsünü bana sürttü. Kollarımı beline doladım ve o acımasız tırnaklarımı sırtının küçük kısmına geçirerek onu kendime yaklaştırdım. Gerçi uzaklaşmaya hiç niyeti yoktu.

"Rik."

Alfa'm hemen beni kollarıyla sardı, vücudu sert ve sıcak bir şekilde sırtıma yaslandı. Büyük avucunu sağ kolum boyunca kaydırıp bileğimi kavrayarak elimi kalçasına doğru çekti. "Ona yaptıklarını bana da yapmanı istiyorum."

"Sen acıdan hoşlanmıyorsun. Onun gibi değilsin." "Senin için öyleyim."

Sözleri beni duraklattı ve kendi arzumu gerçekten dinlememi sağladı. Daire'nin gözlerindeki o savunmasız, düzensiz bakışı sevdim. Nefes alışını duymak hoşuma gidiyordu. Ağzından çıkan o hassas acı seslerini kanı kadar hevesle yuttum.

Beni tahrik eden onun acısı değildi, şehvetini kamçılaması da değildi. Benim için, ona her şeyi yapmama izin verecek kadar bana güvendiğini bilmektir. Kelimenin tam anlamıyla. Açlığını bilerek hayatını ellerime bıraktı. Gücümü bilerek. Onu o kadar derinden beslememe izin verdi ki, birkaç yutkunmanın onu tehlikeye atabileceği noktaya kadar bayıldı.

Keisha Skye'ı ölümüne kuruttuğumu görmüştü ama yine de karanlık yaklaşırken hiç itiraz etmedi.

Daire, "Onu sertçe becer, Rik," diye homurdandı. "O tırnaklarla sırtımı parçalamasını sağla."

"Memnuniyetle."

RIK

M Sikim o kadar sertleşmişti ki ucuyla elmas kesebilirdim. Kanı asit gibi cızırdıyor, kontrolümü yok ediyordu. Onun içinde olmak, o zengin, tatlı kanı tenimde hissetmek istiyordum. Yine de Onun kıcını da memnuniyetle alırdım. Bana verdiği her şeyi alırdım. Her seferinde.

Orada öylece uzanıp onun boşalmasını izlemekten son derece mutlu olurdum. Onun zevkinin bağlarımızdan aktığını hissedebiliyorken benim boşalmama gerek yoktu. Daha iyi olan tek şey onun içine boşalmak ve aynı anda onun zevkinin bağdan aktığını hissetmekti.

Onun kanı. Sikeyim. Onun sıcaklığının kokusunu alabiliyordum ve vücudumdaki her kas ona batma ve taşaklarımı o kadar sert ve derin boşaltma ihtiyacıyla ağrıyordu ki bir Isador bebeği kaçınılmaz olacaktı.

Aptalca. Zamanı değildi. O hazır değildi.

Ama bu düşüncenin kafamda filizlenmesine engel olamadım.

Onu bir kız çocuğuyla görebiliyorum. Tanrıça, çok güzel olurlardı. İnanılmaz bir anne olurdu, vahşi, koruyucu, doğanın durdurulamaz bir gücü. Çok kolay, çok açık bir şekilde severdi. Hepimizi sevmek zorunda değildi. Yüzlerce Kan alabilirdi - ve Triune'a karşı durmak için o kadarına ihtiyacı olabilirdi - ama yapmazdı. Çünkü bizi sevmek istiyordu.

Bunu istiyordu. Her gece. Vücudu aramıza girdi. Eller teninin üzerinde kayıyor, sıcak et onunkine değiyor, ihtiyacını daha da artırıyordu. Eğer isterse, Kan'ın geri kalanını kendisine doğru bastırabilirdi. Sert

kilometrelerce penis ve kas. Sonsuz zevk. Tamamen ona odaklanıyoruz. Kraliçemiz. Sonsuza dek.

Yine de bu geceyi sadece ben ve Daire ile paylaşmayı seçmişti. Onun orijinal vampir şövalyeleri.

Tanrıça, bu hiç bitmesin, diye dua ettim, gözlerimin arkasındaki ani sıcak ağrıdan utanmadan. *Onu koru, lütfen. Onu güvende tut. Gerekirse bedelini öderim ama onu sonsuza dek sevmeyi tercih ederim.*

Aramızdaki bağa dair acımasız düşüncelerimi anlamış olmalı ki tırnaklarını kalçama daha derin sapladı. Küçük acı, amaçsız endişelerimi kesti ve korkularımı dağıttı. Önemli olan tek şey oydu.

Daire'nin bacaklarına oturarak, aletimin ucunu kıcının yarığına sürttüm. Daha aşağıya, böylece onu içinde ve daha da önemlisi kanında hissedebiliyordum.

Isador Hanesi'nin geleceği. Annesinin uğruna feda ettiği her şey.

Daire başparmağını koyu renk buklelerinin arasından kaydırıp ve klitorisini buldu. Vücudunun aramızdaki sarsıntısını hissettim. Daire, şişmiş, hassas etin etrafında metodik daireler çizerken arzusunun ani dalgalanmasını. Aletimin başını göt deliğine doğru ittim ama zorla sokmadım. Zamanımız vardı. Taşaklarım ağrıya ve rock trolümün yumruğu büyüklüğünde bir yumruk omurgamın tabanında alev alsa da.

Kalçamı kavradı, keskin tırnakları derimi parçaladı, bana doğru geri itti ve sikimi içine itti. Daire'nin daha önce yaptığı gibi, ben de öylece donup kaldım, aletimi, bedenimi kendi zevki için kullanmasına izin verdim. Kanı daha derine kaymama yardım etti. O kadar sıkıydı ki sikinin sürtünmesini çok yakından hissedebiliyordum. İkimiz de onun içinde hareket ediyorduk.

İkimizi de sahiplendi. Kalplerimizi tekrar aldı.

Birden Meksika'da ağacın üzerinde olanın ben olmasını diledim. Itztli'nin yerine benim kalbimi kurban etmesini. Göğsüm yanıyor, kaburgalarım gıcırıyor, sanki organım vücudumdan fırlayıp onun emrini yerine getirmek istiyordu.

"Daha sert," diye fısıldadı Daire düzensiz bir şekilde. "Henüz beni yeterince incitmiyor. Rik, lütfen."

Kanım ona çarptı, o gümüş tırnaklar tarafından emildi ve ürperdim. Onun susuzluğunu kendi susuzluğum gibi hissettim, asla tatmin edilemeyecek yakıcı, kemirici bir acı.

Benim için bir susuzluk. Daire için. Sonsuza dek sönmeyecek.

Ellerimi beline kapattım ve onu hafifçe öne doğru kaydırarak içindeki açımı deıştirdim. Daire'nin aletinin içinde kaydığını hissettim ve

Aramızda kıvılcımların akıştığına, yanıcı bir patlamanın gerçekleşmeyi beklediğine yemin edebilirdim. Taşaklarım kanına sürtünerek ağırlaşana kadar kıcıını doldurdum ve kendimi kaybettim.

Sert bir nefes aldım ve tekrar eve dönebilmek için kendimi ondan dışarı çektim. Tırnaklarını Daire'nin sırtına geçirdi ve Daire altımızda eğilerek onu daha yukarı itti. Beni daha derine itti. Tırnakları kalçamda kızgın demirler gibi parlıyordu. Nefes nefese kaldı ve Daire'nin sırtını yırttı. Tekrar. Parmakları Daire'nin kanında kayıyordu.

Sonsuza dek sürmesini istedim. Boşalmak istemedim. Beni kurutmasını ve bizi mümkün olduğunca uzun süre içinde tutmasını tercih ederdim. Eğer boşalırsam, bunu kaybederdim. İkiisiyle olan bu bağı kaybederdim.

Birlikte sallandık, onu aramıza sıkıştırdık. Kanımızı ona bulaştırdık. Tenimiz onunkini ıslatıyordu. Her nefes alışımnda ciğerlerim alev alıyordu. Sanki bir maraton koşmuşum gibi ter döküyordum. Ama duramıyordum. Durmak istemiyordum. Başım kalp atışlarımla birlikte öyle hızlı çarpıyordu ki, sürekli gümbürtü gözlerimi ve kulaklarımı kapatıyordu. Sadece onun kokusu, teninin bana verdiği his, vücudunun sıkı, ıslak sıcaklığı ve kanının tatlı cenneti vardı.

Omurgama inen yumruk karnımı yırttı. Ateş omurlarımı yaladı. Zirveye ulaşmamı engellemeye çalıştım ama dişlerini Daire'nin boğazına geçirdi ve o da serbest kalarak kükredi. Vahşi, umutsuz uluma kaya trolümü yüzeye çıkardı. İlk spazm beni vurduğunda yer değıştirmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Taşaklarım sertçe sıkıştı, sikim onun içinde sarsıldı. Bir an için Ezra'nın kancasını elime almışım gibi hissettim. Sikim devasa, şişmiş, içinde daha fazla hareket edemeyecek kadar büyük hissediyordu. Ama sonra benim sıcak sızıntısı onun derinliklerine doğru fışkırdı ve vücudunun beni emdiğini hissettim. Terimi, sıcaklığımı, kanımı, menimi.

Kraliçem beni tüketti.

Onun bağı, son bilinçli düşüncemi yok eden parlak bir gökkuşağında patladı.

Nefes nefese gözlerimi zorla açtım. Yatağının üzerinde bir yığın halinde yuvarlanıyorduk. Alçak, doygun bir zevk mırıltısı çıkardı ve sikimin yeniden seğırmesine neden oldu. Ben inledim, Daire güldü ve kraliçem boğazımı sıktı.

"Bu ilk seferden daha iyiydi," diye fısıldadı, yüzümü görmek için başını kaldırdı.

Ağır, terli saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve nefes alışını yavaşlatmaya çalıştım. "Pratik yapmak mkemmmelleştirir."

Dudakları kıvrıldı. "Kaymadın ve tüm odayı yok etmedin."

"Yakın bir şeydi," diye itiraf ettim, başımı sallayarak. "Beni kontrolün en u noktasına götürdün. Eğer Senin içindeyken yer değiştirirsem..."

Dudaklarını benimkilere değdirdi. "Beni kışkırtma."

Kaya trolm ne kadar büyük olursa olsun, onun bedenine yapacaklarımın dehşetini hayal bile edemezdim. rpererek parmaklarımı ensesinde kenetledim ve sesime kraliçeme vermeye cesaret edebildiğim kadar emir verdim. "Böyle bir şeyin şakasını bile yapma."

Hafifçe güldü ve ben de çaresiz tutuşumu hafiflettim. "En azından bu sefer lmedim, değil mi?"

Bekaretini aldığımda, kollarımda ölmüştü. Onun gücüne ilk kez kavuşmak hiç de kolay olmamıştı. Kollarımdaki cansız, ağır bedenini kayıp, teselli bulamayan bir ocuk gibi ağlamadan hatırlamama izin veremezdim.

Eğer onu şimdi kaybedersem.

Biri beni hemen ldrmezse, tamamen ıldırırdım. Biri beni kuduz bir köpek gibi öldürmeyi başarana kadar yoluma çıkan herkesi ve her şeyi öldürürdüm.

"lemezsin," diye karşılık verdi Daire, rahatlamak için ikimize de sokularak. "Yapamazsın, Shara. Kendini kurtarmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Tek umursadığımız bu."

Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve alçak bir mırılıyla onu susturdu ama bağı zihnimde sertleşti. Temperlenmiş elik, usta bir kılıç ustası tarafından tek bir amaç için üretilmiş şık, kırılmaz bir kılıç.

Ölüm.

SHARA

I Birkaç saat uyuyabilmenin ve hala normal bir insan gibi işlev görebilmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Hiçbir zaman sabah insanı olmamıştım ama altı ya da sekiz saat sonra yataktan kalkabilmeyi seviyordum.

uyumak ve ısınmış ölüm gibi hissetmemek.

Zavallı Winston öğleden önce beni aşağıda görünce sarsıldı ve kahvaltı için hiçbir şey hazırlamamıştı. Açlıktan kuruyup ölmeyeceğime dair teminat vermeme rağmen, bir fincan kahve ve kızarmış ekmekle mutfak adasına oturmamda ısrar etti ve o da çabucak şaheser bir omlet hazırladı.

Nevarre içeri girdi ve bana bir cep telefonu uzattı. Gitmesini engellemek için kolumu beline dolayarak "Alo?" diye cevap verdim.

"Bu yeni programla herkesi şaşkına çevirdin," dedi Gina sertçe, ama sesindeki eğlenceli sırıtışı duydum. "Frank ev yerine buraya geldi. Onu göndereyim mi yoksa buraya gelmeyi mi tercih edersin?"

Çok fazla düşünmeme gerek kalmadı. "Lütfen onu buraya gönderin ve eğer müsaitseniz sizin de burada olmanızı istiyorum."

"Elbette. Hemen oraya gidiyoruz."

"Henüz kahvaltı etmediyseniz aceleye gerek yok."

Telefonu kapattım ve Nevarre'ye geri verdim. "Bir telefonum olduğunu bile unutmuşum. Bunca zamandır sende miydi?"

Dudakları kıvrıldı ve başını salladı. "Birimizin bundan sorumlu olmasının daha kolay olacağını düşündük. Seni sadece Gina arıyor ve o da

Genelde seninleyken çok sık ihtiyacın olmaz. Onu şarjlı ve sizin için hazır tutmaktan mutluluk duyarım kraliçem."

Telefonumu yönetmeyi bile kirli bir ses haline getirdi. Bu da çok hoşuma gitti. Parmaklarımı şakacı bir şekilde kalçasının üzerinde gezdirdim. İskoç eteğini giymişti, altına uzanıp tam olarak ne kadar şarjlı ve hazır olduğunu görmem için beni baştan çıkarıyordu.

Sesi derinleşti. "Sizin için her zaman hazırım kraliçem."

Parmaklarım çıplak teni buldu ve bileğimle eteğinin kenarını yukarı iterek kalçasına doğru ilerlemeye başladım. "Telefonu nereye koyuyorsun ki? Etekliğin cepleri var mı?"

Winston kibarca öksürdü. "Omletiniz hazır, Majesteleri."

Üzüntüyle malzemenin yerine düşmesine izin verdim. "Bana daha sonra göstermelisin Nevarre."

Resmi bir şekilde eğildi, beline doğru eğildi ve parlak siyah saçları omzunun üzerinden koluma doğru döküldü. "Memnuniyetle, kraliçem."

Daha bir ısırik bile almamıştım ki Gina'nın Magnum'la mutfığa doğru konuştuklarını duydum. İçeri girdiler ve Gina'nın nefesi kesildi. "Mucizeler oluyor! Öğleden önce uyandı!"

"Haha, çok komik," diye homurdandım yüzüm kızararak.

Mermer ada kilometrelerce uzanıyordu, bu yüzden Gina'nın yanıma oturması için bolca yer vardı. Frank beyaz ketenle kaplı bir kutuyu dikkatlice önüme koydu ve sonra ürkütürse onu ısıracakmış gibi yavaşça geri çekildi.

"Teşekkür ederim, Frank. Seni New York'a kadar sürüklediğim için üzgünüm."

O da kızarmaya başladı ve takdirimi elinin tersiyle itti. "Bu bir onurdur, Majesteleri. Ayrıca, bu bana yeni işe alınanları kontrol etme şansı verdi. Umarım şu ana kadar sizin için iyi bir iş çıkarmışlardır."

"Evet, Keisha Skye'ın muhafızlarına göre büyük bir gelişme. Üniformalara da bayıldım."

Siyah Isador tişörtünü giydi, ancak hakiler yerine siyah kargo pantolon giydi. "Bir takım gurur duyabileceği bir üniformaya sahip olduğunda her zaman daha iyi performans gösterir. Sorun olmazsa, geri dönüp prosedürlere uyduklarından emin olacağım."

"Elbette. Tekrar teşekkürler."

"Sizi biraz yalnız bırakayım mı, Majesteleri?" Winston sordu.

"Saçmalama." Beyaz keten bezi çıkardım ve kahvaltımı bitirirken kutunun kendisine bakabilmek için bir kenara koydum. Ben kutuyu açmaya hazır olmadan önce Daire kahve fincanımı doldurdu.

Kansas City'deki o ilk seferden beri içindekilere bakmayı ertelemiştim. İçinde ne olduğunu biliyordum. Daha önce görmüştüm ya da en azından şöyle bir göz atmıştım. Dört eski kil kavanoz ve annem tarafından kendisinden önceki tüm Isador kraliçelerinden özenle kopyalanmış ve elle dikilmiş kalın, deri ciltli bir kitap.

Ailemin tüm geçmişinin bir derlemesi. Umarım, Ra'yı nasıl yeneceğime dair bazı ipuçları da içeriyordu. Ölmeden.

Dehşet midemi sıkıştırdı ve tabağımı kenara itmek zorunda kaldım. Midem düğümlemişken bir lokma daha yiyemezdim. Bu dört kavanoz tanrıça İsis'in parçalarını temsil ediyordu. Kızlarına binlerce yıl boyunca miras kalan hediyeleri. Ben İsis'in son kızı olduğum için.

Bana *tüm* hediyelerini vermişti.

Çoktan dev bir kobra kraliçesine dönüşmüş ve Rik'i zehirlemiştim. Venezuela'da Leviathan'ı hapisanesinden kurtardığımda ve Mehen'i Kanıma kattığımda kanatlarım çıkmıştı. Wyvern olarak, yüzyıllarca hapis kaldıktan sonra insan formuna geri döndüğünde ve gökyüzünden yuvarlandığında ikimizi de kurtarmıştım.

Meksika'da, kısmen İsis'in, kısmen de yeni kraliçe kardeşim Mayte'nin armağanı olan ve armağanı jaguarları çağırmak olan kanatlı bir jaguarın yeni formunu kazanmıştım.

Hepsi harika hediyeler, ama aynı zamanda tehlikeli yaratıklar. Canavarlar.

Kavanozların üzerinde bir kedi kafası ve bir kobra görmüştüm. Diğer iki kavanozda ne gibi oymalar olduğunu hatırlayamıyordum ama bir tanesinde kanatlarla ilgili bir şey olmalıydı. İçgüdülerim dördüncü kavanozda her ne varsa - henüz almadığım hediye her neyse - korkunç olduğunda ısrar ediyordu. İçimdeki bir şey, bir tanrıyla savaşmak için benden sürünerek çıkmak için doğru zamanı bekliyordu.

Ama bizi kurtarmama yardım edecekse, öyle olsun.

Mozaik bir İsis elinde küçük altın bir kase tutuyor, onu bir adak gibi yukarı kaldırıyor. Kutuyu sadece İsis'in kanı açabilirdi ve ben sonuncusuydum.

Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Eğer ölürsem, inanılmaz derecede kadim ve güçlü olan bu yetenekler yok olup gidecekti.

Başparmağımı kutunun üstündeki küçük altın kaseye bastırdım. Küçük gizli bir iğne başparmağımın pedini deldi ve kanımı çekti. Hâlâ regl olmama rağmen, kanım o küçük damlanın kokusunu aldı ve

tam alarındaydı. Başparmağımı Nevarre'ye uzattım ve küçük kan lekesini yalamasına izin verdim.

Kutunun etrafında ince çatlaklar belirdi ve bana kapağı gösterdi. Ahşap kapağı kaldırdım ve bir kenara koydum. Acele etmeden gözlerimin önce tanıdık olana yerleşmesine izin verdim. En yakın kavanozun kapağında siyah kapüşonlu bir kobra ve kapüşonunda kırmızı bir elmas vardı. Kavanozu dikkatlice kaldırdım, hiç de ağır olmamasına şaşırdım. Kapak kolayca çıktı ve içinde hiçbir şey olmadığını doğruladım.

Bir sonraki kavanozun kapağında mavi lapis lazuli tasma takmış, sfenks benzeri muhteşem bir kedi kafası vardı. İçindekileri kontrol etmek için açmadım. Jaguarımın hediyesini çoktan aldığımı biliyordum. Üçüncü kavanozun tepesinde, yukarıya doğru kavis çizen ve uçları kesişen büyük siyah kanatlar vardı. Bu hem kobramın hem de jaguarımın neden uçabildiğini açıklıyordu.

Derin bir nefes aldım ve dördüncü ve son kavanoza odaklandım. Üst kısmı koni şeklindeydi ve rengi bulanık bir yeşildi. Elime aldım ve kavrayışımı değiştirmek zorunda kaldım çünkü son derece ağırdı. İçindeki her neyse ellerimi sertçe aşağı çekti, sanki dev mıknaatılar onu yere doğru çekmeye çalışıyordu.

Önümdeki çubuğun üzerine koydum, böylece onu tutmak için zorlanmadan inceleyebilecektim. Kapağında pullar vardı ve üst kısmı, çenelerin açıldığı yerde dişlerin bulunduğu küt bir burun olabilecek bir şeyle bitiyordu. Bir timsah mı? Tanrı yardımcım olsun. Daha önce timsah dişlerim olduğunu hayal etmiştim.

Ama kavanozun altı üstüyle hiç uyumlu görünmüyordu. Eğer kavanoz bir timsahsa, alt kısmı daha çok bir su aygırına benziyordu. Garip bir şekilde uzun bir kuyruğu vardı.

"Bunun ne olduğunu bilen var mı?" Yavaşça sordum.

"Ammit," diye fısıldadı Gina kısıp sesle. "Yutan. Kalpleri Yiyen."

Oh, kahretsin. Titredim ve Rik hemen bana sarıldı, beni göğsüne doğru çekti.

"Ammit'i anlamak için eski Mısır dinini anlamanız gerekir," diye devam etti. "Umarım annenin kitabında daha fazla cevap bulabilirsin, çünkü benim bilgim sınırlı."

"Ölüler Kitabı gibi mi demek istiyorsun?" Guillaume sordu.

"Kesinlikle. Bir Mısırlı öldüğünde, kişinin yargılanmak üzere Anubis'in huzuruna çıkabilmesi için cesedin doğru şekilde hazırlanması gerekirdi."

Daire ilk kez mırıldanmıyordu. "Bu kalp ve tüy olayı mı?"

Gina başını salladı. "Evet. Kalp Ma'at'ın tüyüne karşı tartılır. Eğer kalbin çok ağırsa ya da başka bir deyişle çok fazla günah taşıyorsa, Ammit'e verilir."

Midem öyle bir sıkıştı ki nefes almakta zorlandım. "Ammit günahkarları mı yedi?"

"Öyle derler, bu yüzden ondan korkulurmuş. Nil'in en ölümcül üç yaratığı olan timsah, aslan ve su aygırının bir parçası olarak temsil edilir."

Boğazımı yakan safrayla savaşarak gözlerimi kapattım. Şu anda yemek yediğim için cidden pişmanlık duyuyordum. Tereyağında kızarmış mantarlar çok lezzetli olsa da. "Şunu doğru anlamama izin verin. Ra'nın *kalbini yemek* zorunda mıyım?"

SHARA

I Mirasımı keşfettiğimden beri bazı garip ve fantastik şeyler yapmış ve görmüştüm ama kalp *yemek*, yüzleşeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi. Kan içmek, elbette. Itztli'nin göğsünden hala atan bir kalbi çıkarmak.

Yüzümü ellerimin arasına gömerek sefilce inledim.

Ezra tiksintili bir hırıltı çıkardı. "Eğer Ra'yı lanet olası kalbini yiyerek öldürecekse, neden kırmızı yılanı ihtiyacı olsun ki?"

"Ra ölümsüzdür, göt herif," diye karşılık verdi Mehen. "Sen hiç bir tanrının kalbini yemeyi denedin mi? Öylece yanına gidip 'Affedersiniz, Güneş'in Efendisi. Lütfen kalbinizden bir ısırık alabilir miyim?"

Güldüm. Elimde değildi.

Tam da bu yüzden yaptılar.

Başımı kaldırarak, titreyen parmaklarımla kavanoza tekrar dokunmak için uzandım. Kapak sıkıca kilitlenmişti. Hediye hâlâ içindeydi. Onu nasıl çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama diğer hediyeleri hayata döndürmek için hiçbir şey yapmamıştım. Isis bana ihtiyacım olanı tam zamanında göndermişti. Bu amaç için doğmuşken, bunu tekrar yapmayacağından korkmak aptallık olurdu.

Annem ben daha doğmadan önce benim için yolu hazırlamıştı. Gelecekteki kraliçe kardeşim Mayte'yi rüyalarında ziyaret etmiş. Yüzyılların notlarını benim için tek bir yerde derlemişti. İhtiyacım olan şey buradaydı, mirasın içindeydi ve boğazıma sarılmıştı. Tek yapmam gereken bana verilen hediyeleri nasıl kullanacağımı ve herkesi nasıl hayatta tutacağımı bulmaktı.

Her biri. Tek. Bir.

"Bugün herhangi bir şey için kulede bana ihtiyacın var mı?" Gina'ya sordum.

"Hayır, Gwen ve ben her şeyi halledebiliriz. Kardeşler arasında kimin kalıp kimin gideceğini organize etmeye çalışıyor. Fikirlerinize ihtiyacımız olan şeylerin bir listesini hazırlayacağız ve bu akşam üzerinden geçebiliriz. Belki geç bir akşam yemeği?"

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor. Kevin nasıl gidiyor?"

"Şu ana kadar mükemmel. Çok hızlı bir zekâyâ sahip, birlikte çalışmak için cana yakın, araştırmaya ve yardım etmeye hevesli, tabii ki ona güvenemezsek bu bir endişe kaynağı. Şu ana kadar şüphelenmemek için bir nedenim yok ama henüz erken. Madeline'in altında çalışırken şüphelendiği her şeyin bir listesini yapmasını istedim, böylece o dosyaları ince dişli bir tarakla inceleyebiliriz." Bir an duraksadı, gözleri endişeyle kırışıyordu. "Hâlâ Kahire'ye gitmek istiyor musun?"

Ağzım Sahra kadar kurudu. "Evet. Yakında. Xochitl'i daha fazla riske atmayacağım. Zaniyah yuvasında başka kimleri yoldan çıkarmış olabileceğini bilmiyoruz. Mayte onu içeride tutacağını söyledi ama çocuklar nasıldır bilirsin. Takipçilerinden birinin dikkatini dağıtmasından ve birkaç dakika içinde bir atı sevmek için kan çemberinin dışına koşmasından korkuyorum. Ya da Tanrı korusun, tek boynuzlu atları sevdiğini anlar ve onu dışarı çıkarmak için bir tane yaratır. Gözünü kırpmadan gider."

Gina acımasızca başını salladı. "Jeti hazırda bekleteceğim."

"Winston, saatlerce sessizce oturup okuyabileceğim ve düşünebileceğim bir yere ihtiyacım var. İçinde bolca çay, kahve ve atıştırılmalık olsun."

Elinde tam olarak bunlarla dolu bir tabakla dönerek kapıya doğru adım attı. "Bu taraftan, Majesteleri."

Koridorda yürürken evin büyüklüğüne bir kez daha hayret ettim. Bu katta henüz görmediğim en az on oda olmalıydı. Ayrıca, misafirler için üst katta yatak odaları ve Kanatlı Kan'ın kolayca gelip gidebilmesi için en üst kat. Güzel dekore edilmiş ve bakımlıydı ama... soğuktu. Boştu. Annemin kişiliğinden izler taşıyan tek oda beni doğurduğu banyoydu. Yoksa burada herhangi biri yaşayabilirdi.

Bir kapının önünde durakladı ve Magnum etrafımızdan dolaşarak kapıyı açtı. "Annenizin kütüphanesi, Majesteleri. Şömineyi yakma cüretini gösterdim. Eğer çok ısınırsanız lütfen bana haber verin."

"Teşekkür ederim." Winston'ı içeri kadar takip ettim. Odanın duvardan duvara kitaplarla dolu, geniş ve ferah olmasını beklerken, sanki merdivenlerin altına sıkışmışız gibi küçük, rahat ve karanlık olduğunu görünce şaşırdım. Şöminenin önünde birkaç rahat sandalye, yerde de bir sürü minder ve yastık vardı.

Odanın karşı tarafında tabureli yüksek bir çalışma masası vardı. Modern ray lambaları hedeflenen aydınlatma için masanın üzerinde asılıydı, ancak şu anda açık değillerdi.

Odanın her yerinde raflar vardı ama sadece birkaçında gerçekten kitap bulunuyordu. Geri kalanında antika ve koleksiyon eşyaları vardı, ancak çalışma masasının arkasında her şeyi saklayabilecek rafları ve kapakları olan birkaç dolap vardı.

Magnum, "Bu odanın penceresi yok, bu yüzden çalışmak istediğiniz büyüler için güvenli," dedi.

Şafak sökerken irkilerek odaya baktım. Burası annemin *sihirli* odasıydı. Ra'dan gizlenmiş karanlık bir yerdi, bu yüzden tamamen güvenliydi. Beni nasıl doğuracağını burada planlamış olmalıydı.

Odanın içinde dolaşp her şeyi anlamaya çalışırken boğazım düğümlendi. Kaç gün ve kaç gece buraya gelip dışarıdaki dünyayı kapatmıştı? Şimdi burada durup benim için geride bıraktığı şeyleri görebilmem için ne kadar çalışmış, planlar yapmış ve acı çekmişti?

"Sayısız yıl," diye fısıldadı Llewellyn yanımda, sesi çiğdi. "Bazen içeri girmeme izin vermiyordu ama acısını ve sevincini hissedebiliyordum. Şu anda burada durabilmen için her şeyi yapardı."

Beni teslim ettiği üst kattaki duvardaki yazıyı hatırlamamı sağladı. *Ey Canavarların Babası, cennetten aşağı bak ve ne yaptığımızı gör.*

Yaptığı şey. Kendisinin ve benim başarıımı garantilemek için sayısız yılını planlamaya ve dikkatli manipülasyonlara adanmıştı. Benim için her şeyini feda etmişti, hayatı da dahil.

Bu yüzden Ra ile son savaşım için ihtiyacım olan her türlü bilginin burada olacağından emindim. Ya onun odasında ya da benim için bıraktığı kitapta. Taşlar tahtanın üzerindeydi. Bulmaca çözülmeye hazırdı. Oyun kazanılmıştı. İpliklerin titreşerek yaklaştığını, düzeldiğini ve yerine oturmaya hazır olduğunu hissedebiliyordum.

Bu sefer, o ağın merkezindeki aç örümcek ben olacaktım.

RIK

W Kraliçemiz şöinenin önünde kitap okurken ona saatlerce sarıldım. Arkasına yan yattım, böylece sırtını desteklemek için göğsümü kullanabilecekti. Daire, Kraliçe'nin iki koltuğunun arasına sıkışmıştı.

mırıltısı sabit bir vızıltı gibiydi. Kanının geri kalanı sessizce gelip gidiyor, sırayla fincanını dolduruyor, ona atıştırarak bir şeyler getiriyor ya da bir soruyu yanıtlıyorlardı.

İkincisi çoğunlukla Mehen ve Guillaume'du, benim anlayabileceğimden çok daha fazlasını görmüş olan en yaşlı Kan. Özellikle Mehen, sanki yediği her insanın anılarını biriktirmiş gibi antik dünya hakkında zengin bir bilgiye sahipti. Bildiğim kadarıyla, belki de bu kadar çok şeyi tam olarak bu şekilde biliyordu, ancak adam kitapları da kraliçemizi sevdiği kadar çok seviyordu.

Sorular o kadar çeşitliydi ki ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bir keresinde Meksika'daki kraliçe kardeşini arayabilmek için Nevarre'den telefonunu bile istedi.

"Huitzilopochtli hakkında ne biliyorsunuz? Önemli olduğunu düşünmediğiniz hikayeler bile."

"Bir dakika bekleyin kraliçem." Mayte devam etmeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Özür dilerim Shara. Bu konuşmaya kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmam gerekiyordu. Birkaç yıl önce, Tepeyollotl'u bulmak ve kendi çocuğuma sahip olmak istediğimde, Büyükanнем sonunda bana annemin bana nasıl hamile kaldığını anlattı. Kesin olarak bilmiyorum ama babamın o olduğundan şüpheleniyoruz."

Hay sikeyim. Bu hiç hoşuma gitmedi. Artık Shara'nın evinde güneş tanrılarının soyundan gelen bir değil, iki kişi vardı.

Shara bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sadece içindeki İsis kanının Ra'nın ya da Huitzilopochtli'nin kanının ona atabileceği her şeyle mücadele edebilecek kadar güçlü olduğunu umabilirdim.

"Şüphelenmiştim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Sen yakın geçmişte doğan son Aima kraliçesiydin. Annem bu yüzden seninle rüyalarında konuşuyordu, değil mi? Annenin bana sahip olmak için yaptığı şeyi tekrarlayabileceğinden emin olmak için."

"Xochitl'e sahip olmak için kendime ait bir tanrı bulmam gerektiğini bu şekilde öğrendim, ama güvende olmak için onun adını özellikle yuvamın dışında asla söylememeye dikkat ettim."

"Bana anlatabildiğin her şeyi anlat."

"Kardeşlerimin nasıl dünyaya geldiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Mayte'nin annesi genç bir kraliçeyken daha büyük bir eve yerleştirilmiş ve orada ağza alınmayacak bir olay yaşanmıştı. Kraliçenin kanı tarafından tecavüze uğramış.

Bir Kan'ın herhangi bir kadına böyle bir kötülük yapmayı nasıl düşünebileceğini anlayamıyordum. Bırakın bir kraliçeyi, kendisinden olmayan bir kraliçeye bile. Kraliçelerimiz çok nadirdi. Beş yüz yıl önce bile Aima sayısı hızla azalıyordu.

Shara bana başka bir kadına tecavüz etmemi emretseydi, emirlerini yerine getirmem için beni zorlayan bağı olsa bile bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Belki de saflık ediyordum ama tanrıçalarımızın böyle bir vahşetin gerçekleşmesine izin vereceklerine inanamıyordum. Bana böyle bir şey yapmamı emredecekse, bırakın alfasını, Shara'nın Kanı bile olamazdım.

Benim içimde değildi. Onun içinde değildi.

Mayte, "Annem ondan sonra hiç iyi olmadı," dedi. "Nadiren konuşurdu ve genellikle sadece var olurdu. Parlak güneşli bir günde, bir sinek kuşu yanında uçuyordu, sanki onunla oynuyormuş gibi. Büyükanne geri döndüğünde anne gitmişti. Büyükanne'nin alfası bile onu bulamamış. Sanki yuvanın dışına çıkmış ve kaybolmuş gibiydi. Sadece iki günlüğüne gitmişti ama geri döndüğünde inanılmaz derecede mutluydu ve on yıllardır olmadığı kadar iyiydi. Büyükannesine yaz gündönümünde onun için geri geleceğini söyledi ama hiç gelmedi."

"Nedenini biliyor muydu?"

"Hiç de değil. Annem derin bir depresyona girdi ve büyükanmem her gün beni kaybedeceğinden endişeleniyordu. Tuhaf şeyler olmaya başladı. Korkunç şeyler.

Fırtınalar. Ormandan çıkan dev örümcekler. Annem onlardan çok korkardı ama bunu çok az insan bilirdi."

"Neden örümceklerden korkuyordu?"

"Beslendiği Tocatlı Evi, Teotihuacan'ın Büyük Tanrıçası'na adanmıştı. Büyükanmem bile onun hakkında pek bir şey bilmez ama hep örümceklerle resmedilir. Çok az insan bunu bildiği için, Büyükanne bunun beni doğurmadan önce annemi öldürmeye çalıştığı anlamına geldiğini düşünmüş."

Shara cevap vermedi ve ben onun zihnindeki karmaşayı hissettim. Mayte'ye boş yere umut vermek ya da daha kötüsü onu telaşlandırmak istemiyordu ama onu kandırmak da istemiyordu. Bulduğumuz mumyayı bilmek ister miydi? Ya da Shara'nın onu nasıl kullanmayı planladığını? Çünkü binanın bodrumunda saklanan güneş tanrısını düşündüğünde bağları keskin bir şekilde sertleşti.

"Eğer saldırılar beni hedef alsaydı, bunca yıl devam etmez miydi? Beni izlediğini hissetmez miydim? Beni avladığını?"

Shara yumuşak bir sesle, "Şart değil," diye cevap verdi. "Onu Skye Kulesi'nde buldum. Anladığımız kadarıyla uzun süredir burada ve ölü sayılır." "Ölmüş mü?"

Mayte fısıldadı. "Ama o bir tanrı."

Kraliçemin bağı sayesinde Mayte'nin şokunu ve üzüntüsünü hissettim. Babasından korkuyordu ama onu tanımak da istiyordu. Belki de...

Belki onu severdi.

İki yüz yaşındaki vampir kraliçeler bile onun hiç tanımadığı ebeveynleri için yas tutardı.

"Mumyalanmış ve bedeni kesinlikle ölmüş. Yine de onu geri getirebileceğime eminim."

Mayte usulca soludu. "Ama yapmalı mısın? Ya gerçekten beni öldürmeye çalışıyorsa? Xochitl'in de peşinden gider miydi?"

"Hiçbir şey kesin değil ama sanırım Ra'yı nasıl alt edeceğimin bir parçası olmalı. Aslında, Ra'nın insan fedailerinden bazıları dün gece içeri girdi ve mumyayı yakmaya çalıştı. Bence Ra da Huitzilopochtli'yi dirilteceğimden en az senin kadar korkuyor."

"Ama neden?" Mayte'nin sesi şaşkınlıkla çınlıyordu. "O bir güneş tanrısı. Bildiğimiz kadarıyla Ra'ya katıldı."

"Aynen öyle. Bildiğimiz kadarıyla. Onu uyandırana kadar neden mumyalandığını ve bir kraliçenin yuvasına kilitletiğini bilemeyeceğim. Keisha kesinlikle

Ondan korkmuş ve ölmüş olmasına rağmen aklına gelen her türlü korumayı hapishanesine koymuş. Bu bana neden orada olabileceği hakkında çok şey söylüyor. Onlar onu yok etmeye çalışana kadar onu diriltmeye çalışmamış olabilirim."

"Ama belki de tam da bu yüzden denediler."

Shara sırtını bana yaslamak yerine dik oturdu. "Belki de. Gerçi kan çemberini yerleştirdiğimde, bana onu uyandırmamı söyleyen sesini çok net duydum. O da en az senin kadar bu işin bir parçası. Bu yüzden onun hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmem gerekiyor."

"Şey... Bir bakalım. Tenochtitlan'ın koruyucu tanrılarında biriydi. Aynı zamanda savaş tanrısıydı. Annesi Coatlicue'ydu ve efsanelere göre onu çok severdi. Annesini korumak için kız kardeşini bile öldürdüğü bir hikaye var. Templo Mayor'un tabanında, öfkesinden kız kardeşinin bedenini parçalara ayırdığını gösteren devasa bir taş oyma buldular."

Shara'nın zihninde bir şey klikledi. Shara başka bir tepki vermese de, bu benim hızla doğrulmama ve herhangi bir tehlikeye karşı tetikte olmama neden oldu. "Coatlicue da onu çok seviyor olmalı. Ra'yı öldürebilmem ve oğlunun intikamını alabilmem için bana kırmızı yılanı verdi. Onun ruhunu serbest bırakmamı istiyor ki Aztlan'a dönebilsin, her ne ise artık."

"Arkeologlar buranın Mexica halkının ortaya çıktığı yer olduğunu düşünüyorlar ama size şunu söyleyeyim, ben yirmi yılımı burayı araştırmakla geçirdim ve burası haritadaki bir yer değil. Aztlan bundan çok daha fazlası. Tamamen farklı bir diyar gibi."

Shara'nın kafasındaki bir başka tıkrıtı, bir hırsızın kasayı metodik bir şekilde açması gibi, aramızdaki bağda yankılandı. "Bir portaldan."

"Evet. Jaguar tanrımın diğer yönü olan Tezcatlipoca'ya ulaşmak için obsidyen bir ayna kullandım. İnsanlar Aztlan'a dokunduktan sonra ruhlarını kaybettiler. Annem sevgilisine ulaşmaya çalışırken obrukta boğuldu ve Ra'nın bize saldırması için gönderdiği o altın kuş neredeyse kızımı da aynı geçitten geçiriyordu."

Shara'nın nefesi usulca çekildi, zihni fikirler ve senaryolar arasında o kadar hızlı koşuyordu ki yetişemedim. Sanki çok önemli bir şeyin eşiğindeymiş gibi aramızdaki bağda gerginlik uğulduyordu. "Vivian."

Yeni dişi Kan hemen önümüzde dizlerinin üzerine çöktü. "Kraliçem?"

"Ra'nın rahiplerinin sürekli onu iyileştirmeye çalıştığını söylemiştiniz."

Başını salladı. "Kanında onu yakan ve çılgına çeviren bir zehir var."

"Zehrin nereden geldiğini biliyor musunuz?"

"Heliopolis'te fısıldanan bir hikaye vardı, ama bilmiyorum..."

Shara sabırsızca başını salladı. "Sadece dedikodu bile olsa, bilmem gerek."

"Ben daha yavruyken, en yaşlı esir kraliçe onun bir yılan tarafından ısırıldı."

Shara kucağındaki Isador kitabını çevirdi, kitabın başına yakın bir yere gelene kadar sayfaları hızla çevirdi. "Kudretli güneş tanrısı, yarattıklarıyla gurur duyarak topraklarda yürüyordu ama ölümünün sıcaklığı, yaptığı şeylere zarar vermeye başladı. Toprak kurudu ve sefalet içinde çatladı. Nil soldu ve mütevazı bir akıntıya dönüştü. Ekinler başarısız oldu. Timsahlar ve leoparlar, avları öldükçe yiyecek için çaresiz kalan insanları avladılar.

"Böylece İsis, Ra'yı kenara çekilmeye ve insanların gelişmesine izin vermeye ikna etmeye karar verdi. Ra'nın özünden bir yılan yaptı ve onu güneş tanrısını beklemesi için gönderdi. Onu ısırduğunda, yılan onu çok hasta etti. Ra'nın güneş ve gündüzle ilgili her şey üzerinde gücü vardı ama yılan onun bir parçası olduğu için kendini iyileştiremedi.

"İsis onu iyileştireceğine söz verdi, ama ancak ona gizli güç adını söylemeyi kabul ederse. Eğer ondan kendisini dünyadan uzaklaştırmasını isterse, bunu reddedeceğini biliyordu. O çok gururluydu. Başarılarıyla ve halkının övgüleriyle övünüyordu. Onu yeterince övemiyorlardı. Onların tapınmasını asla isteyerek kaybetmezdi.

"Sonunda, acı Ra'yı pazarlığını kabul etmeye zorladı. Gizli bir yere kayboldu ve İsis'in kalbini kalbine aldı, böylece bedeni onun gizli adını bilecekti. Artık kudretli güneş tanrısının gücü onundu ve İsis güç olarak ona eşitti. Ona dünyadan çekilmesini emretti.

"Ve öyle de yaptı."

Mehen tiksintiyle ofladı. "Onu gizli bir yere götürüp kalp kalbe mi tutuştunuz? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Shara başını sallayarak güldü. "Sanırım tanrılar ve tanrıçalar birbirleriyle sırayla konuşuyorlardır, değil mi?" Kahkahası azaldı ve bir sonraki sayfayı kendi kendine okudu. "Yine de bunun bir daha asla hoşlandığı bir deneyim olduğu izlenimini edinmedim. Bu pasajı kim yazdıysa, İsis'in Ra'nın kendisini cezalandırmak için Set'in Osiris'i öldürmesine yardım ettiğine inandığını söylüyor."

"Kesinlikle kin besliyor," dedi Vivian. "Ama bu içinde hâlâ yanan zehri açıklamıyor."

O kadar uzun süre sessiz kalmıştım ki, arkasından konuştuğumda Shara biraz sıçradı. "Belki de içimdeki zehrin gibidir. Beni iyileştirdin ama zehrin hâlâ kanımda. Muhtemelen o yılanın ısırığından kalan antivenini hâlâ taşıyor."

Shara hafifçe dönüp bana baktı, parmaklarıyla yanağımı kavradı. "Ve kalp kalbe yattıklarında, adam kadından beslendi. Ya da kız ondan beslendi. Ya da her ikisiyle. Şimdi daha fazla Aima kanına, ama özellikle de bir Isis kraliçesine aç."

Çenelerim çok sıkılmaktan ağrıyordu. "O zaman özellikle son Isador kraliçesine karşı açlık duyacak."

Gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım. Üzüntü. Pişmanlık. Gözlerindeki o ağırlık, sanki ona kalkan olabilirmişim gibi onu daha da yakınımaya çekmeme neden oldu.

Bir iç çekti. "Artık Heliopolis'e girmek için hangi yemi kullanacağımı biliyorum."

SHARA

Hangisinin daha öfkeli olduğundan emin değildim, Rik mi

Vivian mı? İkisi de aynı anda "Hayır," diye karşılık verdi.

"Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim," diye homurdandı Rik, omuzları granit kayalıklar gibi kabarmıştı.

Vivian, "Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun," diye ekledi. Öfkesi daha da alevlendikçe, Smoak da daha çok yanıyordu. Dikkatli olmazsa kazağımı ateşe verip Isador tarihinin kırılğan kâğıtlarını yakacakmış gibi bir his vardı içimde. "Güçlü olduğunuzu biliyorum kraliçem ama onun gücü kelimenin tam anlamıyla acı verici. Onun yakınında olmak bile acı veriyor ve o yaklaştıkça daha da çok acı veriyor."

"Eğer sana bir parmağını bile sürerse..." Rik öfkesinin şiddetiyle titredi.

Hiçbir şey söylemedim ve her birinin duygularını açığa vurmasına izin verdim. Mehen'in bile ağzı köpürüyordu.

Ra ile.

Leviathan'ı dize getirmek için yaptığım şey tam olarak buydu.

"Bu tamamen farklıydı ve bunu sen de biliyorsun." Mehen'in gözleri yeşil bir ateş gibi parlıyor, sözleri aramızda şaklıyordu. "Özgürlüğümü kazanmak için sadece seni yemek ve öldürmek istedim. Bunu çabuk yapardım. Önce seni becermek isteyecek ve belki bir gün korkunç acılar içinde ölmeden önce sana mümkün olduğunca uzun süre kasten işkence edecek."

"İşte tam da bu yüzden gitmeliyim, böylece onu durdurabilirim."

"Nasıl?" Rik'in boynu ve omuzları kasıldı, damarları teninde belirgin bir şekilde ortaya çıktı. "Onu nasıl durduracaksın?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece boğazıma gömülü pullara dokundum.

Mehen kolumdan tuttu ve beni yüzüne doğru döndürdü. Alanıma doğru eğildi, her kelimesi öfkeyle titriyordu. "Peki yılanı kullanmak için o canavara ne kadar yakın olman gerekecek? Bu kadar yakın mı, Shara? Heliopolis toprağına tek bir zarif ayak parmağını basar basmaz seni paramparça etmesini ne engelleyecek?"

Eğildim ve alnımı onunkine bastırdım. Bana doğru çöktü ve beni sıkıca kendine çekti. "Elbette yakın olmak zorundayım. Dikkatini dağıtacak bir şeye ya da en azından beni hemen öldürmemesi için bir nedene ihtiyacım olacak. İşte Huitzilopochtli burada devreye giriyor."

Telefonu düşürmüştüm ama Mayte'nin adımı söylediğini duydum. Hâlâ Mehen'in karşısında ezilmiş olmama rağmen telefonu açtım. "Ben buradayım."

"Ona güvenemezsin, Shara. Hem de hiç. Eğer sevgilisini öldürecekse, neden seni de öldürmesin?"

"Sen doğmadan önce anneni öldürmeye çalışmış olsa bile, denese bile beni öldürebileceğini sanmıyorum. O ölümlü. Mumyalanmış. Ruhunu bedenine geri çağırarak onu diriltebilirim ama artık Aztek savaş ve güneş tanrısı olmayacak. O... Şey, emin değilim. İnsandan daha fazlası. Ama bir tanrı değil."

"Emin misin?" Mayte'nin sesi titriyordu ve Mehen'in beni tuttuğu gibi Xochitl'i sıkıca kavradığını hissettim.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Onun korkusunu ve mutlak dehşetini hissettim. Kızı için korktuğu için onu suçlayamazdım. "Olabilirdiğince eminim. Sana yemin ederim ki, ona güvenmemek için bir nedenim olursa, onu hemen mezara geri koyacağım. İsis'in bana yaşam ve ölüm üzerindeki gücünü vermesinin bir sebebi var. Ruhunu emip onu tekrar boş bir kabuk haline getirmek için kızıl yılanı ihtiyacım olmayacak. Sana ya da Xochitl'e zarar vermeyecek."

Önce bana bir şey olmadığı sürece söylemedim. Herkes zaten yeterince üzgündü.

Rik elini kazağımın boynuna attı, beni kucağına aldı, çevirdi ve kucağına bıraktı. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü boğazına gömdüm, benim için duyduğu endişenin bir kısmı hafifleyene kadar ona sarılmaktan memnundum.

"Söyle bana." Kaya trolü bana ulaşmak için her şeyi parçalamaya başlamak istiyordu, ben hâlâ burada, onun kollarında olsam bile. "Bana planını anlat."

Ellerimi sırtında gezdirdim ve teninin sıcaklığını hissedebilmek için avuçlarımı gömleğinin altından yukarı doğru kaydırdım. "Henüz bilmiyorum. Önce Huitzilopochtli'yi uyandırmam gerek. Neden hapsedildiğini, neden ölümlü olduğunu ve gücünden geriye kullanabileceğim bir şey kalıp kalmadığını bilmem gerekiyor."

"Peki sonra?"

Kollarında yumuşak ve rahat durdum, ellerim sırtının uzun kaslarını aşağı yukarı okşadı. "Kahire'ye gidiyoruz. Vivian Heliopolis'e giden geçidi açacak. Ben de içeri gireceğim."

Sanki büyük bir deprem California'yı Pasifik Okyanusu'na düşürmüş gibi bir sarsıntı vücudunu bana doğru salladı. "Yalnız mısınız?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum." Yavaşça nefes aldım, hâlâ onu okşuyordum. "Mehen'in dediği gibi, Ra'nın ortaya çıkar çıkmaz beni paramparça etmemesi için bir nedene ihtiyacım olacak. Benden korkmaması ya da onu alaşağı edebileceğimden şüphelenmemesi için bir nedene ihtiyacı var. Eğer onu öldürmek gibi açık bir amaçla sarayına girmeye çalışırsam, yılanı kullanacak kadar yaklaşımadan bana saldıracaktır."

"Mehen haklı." Rik'in sesi kayaların toza dönüşmesi gibi gürledi. "Onu kullanmak için çok yakın olman gerekecek, tabii o yılan uçamıyorsa."

"O zaman ben yaklaşırım. Ben yemim. Bunu değiştiremem. Ra bir kraliçe istiyor ve İsis'in soyundan birini daha da çok isteyecektir. Belki de Keisha'nın Tanza'yı iyileştirmemi istediği gibi benim de onu iyileştirebileceğimi umuyordur."

"Ya da daha büyük olasılıkla, kızlarından birine bir kraliçe doğurarak İsis'in soyunu kirletmek istiyor," dedi Vivian acımasızca.

Ürperdim ve Rik beni kendisine daha sıkı bastırarak neredeyse kaburgalarımı patlatacaktı. "Onu sikmeyeceğim. Önce ben öleceğim. Ama bu fikre açık olduğumu düşünmesine izin vermek zorunda kalabilirim. Hepinizin doğru olmadığını bildiğinizi umduğum birçok şeye inanmasına izin vermek zorunda kalabilirim."

Daire yüzünü boğruime bastırdı, kazağımın altından kıvrılarak tenimi buldu. Mehen beni Rik'e çarptı. Vivian diğer adamlara göğüs gerdi ve diğer taraftan bana sarıldı. Diğer Kanım yakınımında duruyordu, Guillaume tek dizinin üzerinde, bir elini yere dayamış, başı onurunu kaybetmiş gibi eğikti.

"Daha önce hiç bir tanrıya suikast düzenlemedim," dedi Xin, sesi soğuk ve sertti. "Beni geçitten gönder. Önce onu yakalamama izin verin. Ölümsüz olsa bile, en azından dikkatini dağıtabilirim."

"Ya görünmezlik gücün ona karşı işe yaramazsa?" Sesim zayıftı, çünkü nefes alamıyordum. Ama üzerimdeki hakimiyetlerini gevşetmelerini istemedim. "Ya seni hemen öldürürlerse ve ben seni kaybetmenin acısıyla etkisiz hale gelirsem? O her şeyin Tanrısı. Tek bildiğimiz, tüm güçlerimizin ona karşı işe yaramayacağı ya da başkalarının onu çoktan öldürmeyi başarmış olacağı."

"Morrigan'ın Gölgesi ona karşı durabilir," dedi Nevarre, baritonu çınlayarak. "Hayalet Kraliçe'nin beni sana göndermesinin bir sebebi var. Onun ışıyla savaşmak için benim karanlığıma ihtiyacın var."

"Vivian, Heliopolis'e erişmek için birden fazla portal var mı?"

"Elbette, bazıları diğerlerinden daha korunaklı. Hepsini biliyorum." "Nasıl açılıyorlar?"

"Ra'nın kanı geçitleri açar. Onun iğrenç kanı damarlarımda yanıyor."

Başımı Rik'in boynundan kaldırdım ve ona odaklandım. Ciddiyetle sordum: "Aynı gücü taşıyabilmeleri ve fazladan portallar açabilmeleri için birkaç adamımın senden beslenmesine izin vermeye razı olur musun?"

Bana baktı, güzel yüzü iç ateşiyle parlıyordu. Gözleri o kadar şiddetliydi ki ruhumu delip geçtiler. "Sizin için, kraliçem, her şeyi yaparım. Her şeyi."

SHARA

To tozlu bodrum odası tüm Kanım, Gwen, Carys ve Gina ile doluydu. Yine de hiçbirinden gitmelerini istemedim.

Fare arkadaşım omzuma oturdu, minik patisi saçlarıma kilitlenmişti. Onun aracılığıyla yakınımıdaki yüzlerce fareyi hissediyordum. Eğer en kötüsü olursa ve Huitzilopochtli beni öldürmeye ya da kızını ve torununu öldürmek için kaçmaya çalışırsa, küçük bedenleriyle tünelleri tıkayacak ve onun yüzeye ulaşmasını engelleyeceklerdi. Umarım o zamana kadar Kanımdan biri onu öldürebilir.

Guillaume bu iş için ağır Tapınak Şövalyesi kılıcını çıkarmıştı. Mumyanın başında durmuş, ilk sorun işaretinde onu ikiye bölmeye hazır bekliyordu. Xin, Ezra, Nevarre, Llewellyn ve Daire onun kaçmasını engellemek için kapıda duruyordu.

Kollarımdaki Isador büyü kitabını göğsüme bastırarak ikizlerime döndüm. "Bana onun hakkında söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Gücüne dair işaretler? Herhangi bir şey?"

"Onun takvim günü Bir Flint." Itztli'nin yüzü asık ve sertti ama siyah köpeğinin kederli gözleri bana bakıyordu. "Onun Tenochtitlan'ı kurmasını simgeleyen takvimin ilk günü."

Tlcel, "O insan kurban etme, savaş ve güneş tanrısıydı," diye ekledi. "Savaş esirleri çoğunlukla ona kurban edilirdi, ama her yıl yakışıklı bir genç adam tanrının yerini almak üzere seçilirdi. Toxcatl sırasında kurban edilene kadar Huitzilopochtli olarak lüks içinde yaşayacaktı. Savaşta ölen savaşçılar sinek kuşuna dönüşür ve uçarlardı."

onun yanına. Ayrıca, doğum sırasında ölen kadınlar. Bir çocuk doğurmak için savaştıkları için büyük savaşçılar olarak kabul edilirler ve onun yanında onurlandırılırlardı."

Itztli kalçasındaki obsidyen kılıcının kabzasını hafifçe kavradı. "Her zaman ateş püskürten bir ejderhaya benzeyen bir silah olan Xiuhcoatl ile resmedilirdi. Bir mızrak fırlatıcısı da olabilirdi ama bir keresinde Xiuhcoatl'ın kız kardeşinin göğsüne saplanmış olduğu bir resim de görmüştüm."

"Annesini öldürmeye çalışan kişi mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Onu doğradı ve kafasını gökyüzüne fırlattı, o da ay oldu. Xiuhcoatl'ın bazen ateş tanrısının bir temsili olduğu da düşünülürdü. Sözde savaşlar sırasında yıldırım gibi fırlatırdı."

Kitabı saklaması için Gina'ya vererek mumyaya yaklaştım. Ellerimi onun üzerinde, avuç içlerim aşağı bakacak şekilde tuttum ama ona dokunmadım. Gözlerimi kapatarak dinledim, kulaklarımla değil, büyümle.

Yavaşça mumyanın içine battım. Vücudun etrafındaki kırılğan sargıların törpülendiğini hissettim. Kurumuş ve büzülmüş et. İnce deri şeritlere dönüşmüş kas kordonları. Kemikler. O kadar eskiydi ki zihnim tam olarak kaç yaşında olduğunu kavrayamıyordu. Kesinlikle İsis kadar yaşlı. Bir gün Ulu Kişi'nin bedenini böyle mi bulacaktım? Kayıp ve unutulmuş, pis bir bodrumda kurumuş olarak mı?

Yoksa annemin mi?

Soğuk bir telin enseme dokunduğunu hissettim ve tüylerim diken diken oldu. Annemin bedenini asla geride bırakmayacağına dair bir his vardı içimde. Onu diriltebilmek için onu bulmaya çalışmamı göze alamazdı.

Benim zamanım bitti kızım. Şimdi senin yükselme zamanın:

Mumyanın derinliklerinde, organlarının olması gereken boşluğu hissettim. Gerçek Mısır modasına uygun olarak, çıkarılmışlardı. Bu da bana bunun Ra tarafından yapılmış ya da en azından onun emriyle yapılmış olması gerektiğini söylüyordu. Keisha Skye'ın bir Aztek tanrısını mumyalamaya kalkışması mantıklı gelmiyordu.

Yine de boşluk doğru hissettirmiyordu. Bir yankı vardı. Yanlış hissettiren daha büyük bir boşluk. Nedenini anlamam biraz zaman aldı ama emin olmak için kitabı kontrol etmem gerekti.

Gözlerimi açarak ellerimi indirdim. "Gina, mumyalama ritüelinin anlatıldığı sayfayı bulabilir misin? Başlangıca oldukça yakın olmalı."

Sayfaları dikkatle çevirdi. "Evet, işte burada. Neye ihtiyacınız var?"

"Kalp çıkarıldı mı?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Bedenle birlikte tutulmalıdır. Eski Mısırlılar için kalp, düşünce ve duyguların merkeziydi. Bu yüzden cennete yolculuklarına devam etmeden önce Ma'at'ın hakikat tüyüyle tartılmaları gerekiyordu."

"Bingo," diye fısıldadım, gülümseyerek. "Bu yüzden bir ölümlü olarak kapana kısıldı. Ra kalbini çıkarttırdı. Burada değil."

"Kalbi yoksa onu diriltebilir misin?" Rik sordu.

"Emin değilim ama sanırım öyle. Ruhunu bedenine geri getirebilirim ama kalbini geri kazanana kadar Tanrı Huitzilopochtli olamaz."

Bağın içinde, bağımıza sıkıca tutunmuş, yaptığım her şeyi izleyen Mayte'den gelen muazzam bir rahatlama dalgası hissettim. En az bin mil uzakta olmasına rağmen sırtıma bastırıldığını neredeyse hissedebiliyordum.

Gözlerimi tekrar kapattım ama bu sefer kendimi topraklamak istedim. Ayaklarımın altındaki toprağa konsantre oldum, hala benden betonla ayrılmıştı ama kulenin en üst katında olduğumdan daha yakındı. Kan çemberimin uğultusunun etrafımda şarkı söylediğini hissettim, parlak enerji yerden yüzüncü kata kadar akıyor, korumalarımı kırmak için yapılan tüm girişimleri - insan ya da doğaüstü- engelliyordu. Benim dönem kanımdan güç alan bu çember kırılmazdı.

Ben ölene kadar olmaz.

İçimin derinliklerine uzandım ve kalp ağacımı yüzlerce mil ötede, Eureka Springs'te buldum. Kalbim yuvam için acıyordu. Malikanem. Ağaçlarım için. Topraktan fişkıran sıcak pınarım. Kalp ağacını yetiştirmek için acı çektim ve öldüm, dikenleri bedenimi deldi, kalbimi deldi. Kanım ağaçta akıyor, tanrıçalarımızın yetiştirmeme yardım ettiği kutsal koruya güç veriyordu. Nevarre'nin tanrıçası Morrigan, koruluğumda yaşamaları için kargalarını bile göndermişti.

Bu düşünceyle kraliçe kargamı yuvasında gördüm, parlak siyah tüyleri soğuğa karşı kabarmıştı. *Kısa süre sonra*, aklından geçenleri söyler gibi oldu ve göğsünün altında sıcak yumurtaların vaadini hissettim. Birkaç ay içinde ilk yumurtalarını bırakacaktı.

Hepsi gelirdi. Kuşlar yuvama akın etmişti. Çoğunlukla kargalar, ama ağaçlarda mavi alakargalar, kardinaller, baykuşlar, hatta bir kel kartal bile seziyordum.

Kraliçe bana başka bir görüntü gönderdi, gökyüzü karanlıktı ve sayısız kuş sürüsü ülkenin dört bir yanından ona doğru uçuyordu. Kuşlar cıvıldıyor ve

şarkı söylüyor, ona gördüklerini anlatıyorlardı. Bazıları ona semboller ve hediyeler getirdi. Parlak paralar, kurdele parçaları, saç telleri. Narin bir gümüş madalyona dokundum ve birden sahibini görebildim.

Bir kadın. Hayır, bir kraliçe. Bunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum. Tek başına, sessizce, uçsuz bucaksız bir karanlığa bakarak ağlıyordu. Kim olduğu ya da nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece şu anda karga yuvamda duran madalyonun bir zamanlar ona ait olduğunu biliyordum.

Karga başını eğdi ve bana bir yığın ıvır zıvır gösterdi. Tanrıça. Çok fazla. Eğer hepsinde sahiplerinin resimleri, onlara iliştilmiş sır parçaları varsa...

:*Eyes.*: Kafamın içinde cıvıldadı. :*Kulaklar.*:

Evet, tabii ki. Kuşlar benim dünyadaki gözlerim ve kulaklarımdı.

Eve gider gitmez ayıklamam gereken kocaman bir parlak hazine yığını olacaktı.

Mumyaya doğru geri çekilmeye başladım ama karga kraliçemle oyalanarak tereddüt ettim. Doğrudan kafamın içinde nasıl iletişim kurabilmişti? Onun kanını tatmamıştım.

Kafamda, sağ *kanadının* hemen altında, yan tarafına batan büyük bir dikenin görüntüsü belirdi. *Senin için.*:

Benim kanım ve gücümle akan kalp ağacımda kanını akıtmıştı. Artık benimle doğrudan konuşabilirdi. Zihnimde imalar titreşti. Fareme uzanarak onu çenesinin altından hafifçe kaşıdım. "*Kanını kalp ağacına akıtmak ister misin?*"

Ciyakladı ve burnunu hafifçe yanağıma dokundurdu. Bunu evet olarak kabul ettim. Keşke uçağa binmek zorunda kalmadan kule ile korum arasında hızlıca seyahat etmenin bir yolunu bulabilseydim. Bu düşünceyi bir kenara ittim ve önümde yatan mumyaya odaklandım. Kalp ağacım içimde titreşiyor, beni toprağa ve kutsal koruya bağlıyordu. Gücüme olabildiğince bağlıydım.

İşaret parmağımı keskin tırnaklarımdan biriyle deldim ve mumyanın göğsünde bir desen çizdim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, sadece yapılması gerektiğini biliyordum. Büyü bu sembolü emrediyordu. O kelime. Anlamı...

"Bir Flint," diye fısıldadı Itztli. "Onun takvim günü."

"Huitzilopochtli, Soldaki Sinekuşu, Güneşin ve Savaşın Efendisi, Tenochtitlan'ın koruyucu tanrısı, seni mezarın ötesinden çağırıyorum. Damarlarımda akan Yüce Olan'ın kanı adına, ruhunun bu bedene geri dönmesini emrediyorum."

Saçlarım kısa bir süreliğine başımın etrafından kalktı. Bir şey kanat çırparak başımın yanından geçti ve mumyanın üzerine kondu. Zümrüt yeşili göğsüyle parlak mavi bir sinek kuşu. Kanatlarını açarak bir an durakladı ve sonra bulanıklaşarak uçuş halindeki bir sinek kuşunun alametifarikası olan vızıltısını çıkardı. Büyük bir gürültüyle mumyanın göğsünde kayboldu.

Hâlâ kanayan parmağımı ağzını kapatan bandajların üzerinde gezdirdim. "Huitzilopochtli, kraliçen seni yükselmeye çağırıyor. Seni eski günlerdeki gibi ısıldamaya ve parlamaya çağırıyorum. Ayağa kalk."

Uzakta, sanki biri arp ya da çan çalıyormuş gibi, neredeyse duyamayacağım kadar uzakta, çınlayan bir ses duydum. Göğsü derin bir nefesle yükseldi ve sonra o nefesi öfkeli, yürek parçalayan bir feryatla bıraktı.

Rik beni arkasına iterken, ikizler de onun iki yanında pozisyon aldılar. Aramızdaki bağ sayesinde Guillaume'un kılıcını başının üzerine kaldırdığını ve mumyanın kafasını kesmeye hazırlandığını hissettim.

"Bekle!" Onlara emrettim, Rik'in kolunu omuzlarımın üzerinden iterek görebilmemi sağladım ama onu yolumdan çekmedim. Zaten alfamdan çok şey istiyordum. Elimden geldiğince, beni dilediği kadar dikkatli korumasına izin verecektim çünkü çok yakında beni kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey kalmayacaktı.

Mumya masanın üzerinde çırpınarak kumaşları parçaladı ve yüzyılların tozunu etrafa saçtı. Vücudu sargıların altında şişti, mavi teni ortaya çıkarmak için onları daha fazla parçaladı. Aynı maviyle boyanmış kumaş parçaları düştü, bu bir çeşit boya ya da boyar madde olmalıydı. Uzandı ve bezi yüzünden çekti. Çok hızlıydı, çünkü kafatasının beyaz kemiğini görebiliyordum, etleri üstte birbirine örülmeden, burnunun ve ağzının olduğu boşluğu doldurmadan önce.

Gözleri güneş gibi altın sarısı parlıyordu. Mavi boyasının altında teni neredeyse siyahtı. Saçları başının tepesindeki yüksek bir at kuyruğundan bükülmüş örgüler halinde sarkıyordu. Sarsılarak doğruldu ve hemen bana doğru hamle yaptı.

Rik uyarıcı bir hırıltıyla beni geri itti ve mumya yere düştü. Çömeldi, gözleri erimiş altın gibi parlıyordu ve tekrar kükremek için başını geriye attı. Bir canavar ya da jaguar gibi değil. Bana öfke gibi geldi. Acı. Hayal edilemez bir keder.

Konuştı ama ne dediğini anlayamadım.

Tlancel benim için tercüme etti. "Nerede o? Aşkım nerede?"

Huitzilopochtli başını geriye attı ve tekrar kükredi, bu sefer tanıdığım bir isimle. "Citla!"

:*Oh, Shara,*: Mayte bizim bağımızda ağladı. :*O hala annemi arıyor.*:

TLACEL

I Beş yüz küsur yıllık hayatım boyunca, kadim Mexica diline olan yakınlığımın kimsenin işine yarayacağını hiç düşünmemiştim. Yine de burada kraliçem ve Tenochtitlan'ın tanrısı arasında oturuyordum, tercümanlık yapıyor.

Güçlü büyük ikizimin bile yapamadığı bir şey.

İkinci sırada olmaya alışarak büyümüşüm. Önce doğmuş olması Itztli'nin suçu değildi. Aslında, büyükannem eski adetleri görmezden gelip yaşamama izin verdiği için inanılmaz derecede şanslıydım. O günlerde daha zayıf olan ikizin öldürülmesi alışılmadık bir şey değildi ve ben hiçbir zaman Itztli kadar güçlü olmamıştım. Soyumuz ve nasıl dünyaya geldiğimiz göz önüne alındığında, ikimizin de bir kraliçe bulacak kadar uzun süre akıl sağlığımızı koruyabilmemiz bir mucizeydi.

Shara hepimizi üst katta özel bir odaya taşımıştı. Kadim tanrıya yiyecek ve içecek ikram etmişti ama o her şeyi reddetmişti, kalçalarına gelişigüzel sardığı bir battaniye dışında.

"Ne oldu sana böyle?" Bir zamanlar Tenochtitlan'ın en önemli tanrısı olan adama sordu.

Onun için kelimeleri tekrarlarken Huitzilopochtli bana bakmadı. Kraliçemizden başka bir yere bakamazdı. Onu en ufak bir şekilde suçladığımdan değil. "Tenochtitlan'ın düşüşünden sonra yüzyıllar boyunca uyukladım. Mexica'nın bir kez daha yükseleceğini umdum, ama yıllar geçtikçe mahvolduğumuzu anladım. Bir daha asla tapınaklarımızı inşa edemeyecektik. Yollarımız kayboldu, yozlaştı ve yok edildi, tapınaklarımız İspanyolların kiliselerini inşa etmek için parçalandı. Mexica artık yoktu.

"Ama sonra başka bir tanrı bana fısıldamaya başladı. Bizi tüm ihtişamımızla geri getireceğine söz verdi. Altın tapınakların bir kez daha benim adımı taşıyacağına söz verdi. Beni yeniden güçlendirmek için kurbanlar sunulacaktı. Şehirlerimiz yeryüzünde yükselecek ve yolumuza çıkan herkesi yok edecektik. Tek yapmam gereken kadim ülkemde yaşayan son birkaç cadıyı ortadan kaldırmaktı."

Duraklayarak başını yana eğdi ve Shara'ya baktı. "Kraliçeler. Sizin gibi."

"Yani Ra seni uyandırdı ve Meksika'daki son birkaç kraliçeyi öldürmeni mi istedi?" Shara'nın sözlerini tekrarlardım ve Huitzilopochtli homurdanarak onayladı.

"Çok az kişi kalmıştı. Kolay olacağını düşünmüştüm. Ama sonra Citla Zaniyah'ı buldum ve o nazik ruhuyla beni fethetti. Onun içinde büyük bir acı hissettim. Büyük bir karanlık. Çok şey yaşamıştı ama yine de içinde sinekkuşumu çağıran bir tatlılık vardı. Onu uzaktan izledim ve sonra ona bir kuş gibi şarkı söyledim. Beni duydu. Bana cevap verdi. O zaman onun benim olduğunu anladım."

Yüzünde acı dolu bir gülümsemeyle uzaklara baktı. "Onu bir süreliğine ailesinden aldım. Bu dünyada sadece günlerdi ama Aztlan'da bir ömürdü. Bana Tocatlı Hanesi'nde katlandığı kötülüklerden bahsetti. Bu iğrenç eylemde diğer güneş tanrısının dokunuşunu hissettim. Böyle bir şeyden zevk alırdı. Tüm kraliçelerin ölmesini istiyordu, evet, ama onların da acı çekmesini istiyordu. Genç, güçlü, güzel bir kraliçenin, onun gücünü koruması ve beslemesi gereken erkekler tarafından mahvedilmesi düşüncesine keyifle gülerdi."

Shara'ya odaklandı, yüzü sertleşti. "Onun kötülüğünün yayılmasına katılmış olmama dayanamazdım. Genç kraliçelere işkence etmedim ama başkalarının ölmesine neden oldum. Eğer aşkı bulabilirse onu yok edeceğini biliyordum. Bu yüzden onu evine geri götürdüm ve hatalarımı düzeltmek için yola koyuldum."

Shara normal koltuğunda Rik'e yaslandı, ancak alfamız aciliyetle titreşiyordu. Huitzilopochtli, Rik'in onaylamadığı bir şekilde kirpiğini bile oynatsa, onu kollarının arasına alırdı. Son Tapınak Şövalyesi, Huitzilopochtli'nin sandalyesinin arkasında rahatça durdu. Tehdidini duyurmak için kılıcını kınından çıkarmasına gerek yoktu. Alfa'nın bir fısıltısıyla eski tanrı ölmüş olacaktı.

"Ben güneştim. Yenilmezdim. Xiuhcoatl'ı sol elime aldım ve içimde yanan tüm aşkla Mısırlı Güneş Lordu'nu yenmeye gittim."

Kalp. Sadece sinir bozucu bir böcek gibi yere serilmek için. O çok güçlü. Onun gibisini hiç görmedim. Tenochtitlan'daki zaferimin zirvesindeyken bile onu yenebileceğimi sanmıyorum."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Vivian nefesinin altından. Shara onu görmezden geldi.

"Sana ne yaptı?"

Huitzilopochtli ona baktı, bakışları tereddütsüzdü. "Beni ayak bileklerimden astı, boğazımı kesti, vücudumdaki her damla kanı akıttı ve altından yapılmış bir tahtta uzanırken içti, rahipleri karnımı yarıp kalbim de dahil olmak üzere organlarımı aldı. Hareket edemediğim ya da kendimi savunamadığım halde tüm bu süre boyunca farkındaydım. Kalbimi diğerleriyle birlikte boynunda taşıyor. Kalbim onda olduğu sürece Aztlan'a dönemem."

Huitzilopochtli başını bana doğru salladı, ürkütücü altın gözleri inançla parlıyordu. "Sen. Söyle ona. Onu yenemez. Onunla yüzleşemez. Çünkü bana yaptıkları, ona yapacaklarının yanında bir hiç kalır."

SHARA

Tlcel kendini dizlerime attı ve yüzünü göğsüme gömdü. "Lütfen kraliçem. Gidemeyeceğinizi söylüyor. Onu yenebilmeniz için hiçbir yolu yok."

Gerilen omuzlarını okşadım ama korkularını yatıştırmak için hiçbir şey söylemedim. Söyleyemezdim. Ben de çok korkmuştum.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

"Hiç gücün kaldı mı?" Huitzilopochtli'ye sordum.

Tlcel sözlerimi onların diline çevirdi, sözleri boğuk bir şekilde Ben.

Eski tanrı, sanki içine bakıyormuş gibi gözlerini kapattı. A sinek kuşu omzunda belirdi. Yüzünü buruşturarak gözlerini açtı ve başını salladı. "Ateş yılanım Xiuhcoatl olmadan yapabileceğim en fazla şey bu. Kana olan büyük susuzluğumu gidermek dışında, bu da gücümü biraz artırabilir."

Mehen homurdandı. "Tanıdık geliyor."

Tlcel, Huitzilopochtli'ye açıkladı ve gaddar adam gerçekten de gülümsedi. "Sizin de mi büyük bir susuzluğunuz var? Yüksekliğimde, kandan zevk alırdım

fedakarlık."

"İçiyor lan," dedi Ezra.

Huitzilopochtli'nin gözleri ilgiyle parlıyordu. "Citla benden içti ve kanımın ona büyük bir güç ve zevk verdiğini söyledi. Senin için de aynı şey geçerli mi?"

"Öyle," dedim, utanmış gibi görünmemeye çalışarak. Utanmamıştım. Sadece kana susamışlığımı bir yabancıyla tartışmak tuhaftı.

Dudaklarını yaladı, kirpikleri titriyordu. "Hâlâ senin tadını alıyorum. Beni böyle uyandırdın."

"Evet."

Yüzünü çevirdi. Nedeninden emin değildim, ta ki kalçalarını tutuş şeklini fark edene kadar. Açlık. Onu ölümden diriltecek kadar kan vermiş olsam da, bu onun iştahındaki bir adam için sadece iştah açıcı bir tat olurdu.

"Bir sorunuz var," dedi aniden, yüzünü bana dönerek. "Sorun hanımefendi. Kanla ilgili her şeyi bilirim."

Bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. Evet. Bir sorum vardı. Etrafımda toplanan kanımı işaret ettim. "İçtiğimde hepsinden içebilirim. Bu kadar kanı nereye koyacağım? Güç nerede depolanıyor?"

Huitzilopochtli bir kereliğine de olsa, aynı anda kaç tanesini emebildiğim konusunda endişelenmiş görünmüyordu. "Beslendiğinizi görebilirim, sorunuza daha iyi cevap verebilirim."

Tlcel başını kaldırdı. "Beni besleyin kraliçem. Sana yalvarıyorum."

Başını yana eğerek boğazını ortaya çıkardı. Dişlerim zonkluyordu ama bu yabancı beni izlerken zevk almak istemiyordum. Mayte'nin babası. Yine de ona güvenebileceğimizden emin olana kadar bunu ona söylemeyecektim.

Bunun yerine, gümüş tırnaklarımdan birini Tlcel'in boğazına bastırdım ve derisini dikkatlice, davetkâr bir şekilde zonklayan damara doğru deldim. Tırnağımı çıkarmadan önce ağzımı küçük yaraya kilitledim, böylece kan doğrudan ağzıma fışkırdı.

Onun tadı gözlerimi başımın içinde döndürdü. Vahşi, el değmemiş bir ormanın zengin yeşil büyümesi. Quetzalcoatli'nin yeşil-mavi tüyleri içime aktı, içimin derinliklerinde büyüünün yumuşak bir fısıltısı.

"Kan akışına odaklanmanı söylüyor," diye fısıldadı Tlcel. "Boğazından aşağı kaydığını hisset. Nereye gittiğini izle. Sana sırlarını göstermesini iste."

Dediğini yapmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Zordu, çünkü onun tadına, sistemime dolan güç dalgasına odaklanmak istiyordum. Ve

Evet, arzum. Onu yere itmek ve kanı boğazımdan aşağı akarken üzerine binmek istiyordum.

Karnıma doğru. Orada kanımı ısıttığını hissettim. Şehvetimi uyandırıyordu. Daha derine. Çekirdeğim, sanki kan artık sindirim sistemimde değilmiş gibi.

:*Kök çakranız,:* Guillaume dedi ki: *:Bu mantıklı. Çoğu kraliçe için kan ve arzu birbirine bağlıdır:*

Dikkatimi dağıtmaya çalışan uyarılma ve ihtiyaç katmanlarını iterek karnımın derinliklerine odaklandım.

Ve birden Daire'nin içine kaydım. Onun içindeydim. Bir enerji akımı gibi içinden akıyordum.

"Diyor ki," diye nefes nefese kaldı Tlcel. "Kökten köke. Enerjiyi vekillerinize aktarıyorsunuz. Biz onu depoluyoruz."

Akışı kontrol etmeye çalışmadım ama enerjimin Daire'nin omurgasında çatırdamasını izledim. Farkına bile varmadan emmiş gibi görünüyordu, gerçi artık içinde kaydığımı hissediyordu. Tlcel'in boğazını daha sert emerek daha fazla kan aldım.

Bu sefer boğazımdan, midemden, kök çakramdan Daire'ninkine ve onun omurgasına doğru aktığını hissettim. Sanki kemikleri benim gücümü toplayan dev piller gibiydi.

Başımı kaldırarak Huitzilopochtli'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Hepsi vekil mi? Hepsi benim gücümü mü elinde tutuyor?"

Tlcel sorumu tekrarladı ve tanrı başını salladı. "Ne kadar çok taşıyıcıya sahip olursan, o kadar çok güç depolayabilirsin. Bu yüzden hepsi bu kadar büyük ve güçlü. Onlara güç veriyorsun. Onları daha fazla enerji barındıracak şekilde inşa ediyorsun. İçlerine inşa ettiğiniz depolar sayesinde çerçeveleri yükü kaldırabiliyor. Güce ihtiyaç duyduğunuzda, hemen size geri dönecektir."

Sersemlemiş bir halde arkama yaslandım. İçimde büyük rezervler yoktu. Rezervlerim kanımdaydı. Bunca zamandır onları gücümle pompalıyordum. Son büyük beslenmeden sonra.

Kanımın her birine dokundum. Artık neye bakacağımı bildiğimden, gücümün içlerinde uğuldadığını, kemikleri boyunca depolandığını gördüm. Çoğunlukla omurgalarının etrafında. Kökten köke.

Bir fikir filizlendi. Ra'yı telaşlandırmadan Heliopolis'e girebilmek için zayıf ve savunmasız görünebileceğim bir yol. Ama yine de Kanım sayesinde güç depolarıma erişimim olacaktı.

"Güneşin Efendisi'ni yok etmek için son bir savaşta bana katılmaya hazır mısın?"

Huitzilopochtli ayağa kalktı, çenesi gururla yukarı kalktı, omuzları genişledi ve gözleri parladı. "Son bir savaş, leydim, evet. Hummingbird ortak düşmanımızı yenmek için solunuzda uçuyor."

Gina'ya döndüm ve ben daha soramadan başını eğdi. "Jet hazır, kraliçem."

SHARA

E Gypt, atalarımın ülkesi. Binlerce yıl önce İsis'in kendi başına yürümüş olması gereken topraklarda durmanın nasıl bir his olduğunu hiç hayal etmemiştim.

Genişleyen şehre baktım, şimdi Kahire hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Kalıntıların üzerine modern evler ve yüksek binalar inşa edilmişti, ancak burada ve orada antik kentin ipuçları kalmıştı. Buradan Büyük Piramit'i göremiyordum, bu da antik kentin büyüklüğünü pekiştiriyordu.

Güvende olmak için jetten inmeden önce gece yarısını bekledim. Hazır olana kadar Ra'nın burada olduğumu bilmesini istemiyordum. Uçakta Vivian portalları bir harita üzerinde işaretlemişti ve yolculuk boyunca kimin eşleşip hangi portaldan geçmesi gerektiğini tartıştık. Rik herkesin benimle kalmasında ısrar etti, ki bunun imkânsız olduğunu biliyordum.

İstemeye istemeye, dikkatimin dağılmasının benimle *birlikte* olması halinde... bunun pek de dikkat dağıtıcı bir şey olmayacağını kabul etti.

Kahire'de sahaya inene kadar onlara tam olarak ne planladığımı söylemedim. Kendimi zihinsel olarak hazırlamak, her seçeneği kafamda tekrar tekrar gözden geçirmek için zamana ihtiyacım vardı. Carys'e her bir seçeneği tek tek fısıldadım ve onun irkilmesini, terlemesini ve başını şiddetle sallamasını defalarca izledim.

Her fikir bir öncekinden daha kötüydü.

"Yapamazsın," diye inledi, mendiliyle yüzünü silerken. "Her yol seni başarısızlığa sürüklüyor."

Winnifred, kraliçesinin telaşlı evcil hayvanları yüzünden yıpranmış bir tüy dökücüye benziyordu. Fazla endişelenmedim, çünkü ona gerçek planımı henüz söylememiştim bile. Bu seçeneklerin her birini çoktan gözden geçirmiş ve bir kenara atmıştım. Doğru gelmiyorlardı. Ama onun olasılıklarıyla, en azından Kanımın farklı yerlerden saldırması için en iyi yerleşimi tasarlamıştım.

Ejderhamın ışıltılı zümrüt bakışlarıyla karşılaştım. "Sence postun iblis asidi ateşine dayanabilir mi?"

"Aynen öyle."

Vivian Giza'da bir geçit olduğunu ama doğrudan güneş ateşlerinin inine açıldığını söyledi. "O zaman senden Büyük Piramit'e gitmeni ve oradaki portala erişmeni istiyorum. Güneş iblisleri peşimden gelmeden önce verebileceğin kadar zarar ver."

"Memnun oldum kraliçem."

"Guillaume, umarım senin cehennem atın da Ra'nın gücüne karşı aynı derecede dayanıklı olur. Kalenin yakınındaki geçitten gelmeni istiyorum."

"Eğer cehennem ateşi beni yakamıyorsa, bana bir şey olmaz."

Vivian kısık bir tiksinti sesi çıkardı. "Göreceksin şövalye. Cehennem ateşi ve güneş ateşi çok farklı şeylerdir."

Ona odaklandım. "Üreme alanına gitmeni ve orada bulduğun kraliçeleri dışarı çıkarmanı istiyorum. Önce en gençlerinden başla, ama onları oradan çıkaracağın konusunda sana güveniyorum."

Bana sert bir bakış attı, mavi gözleri kalbimi delip geçti. "Ve sonra sana geleceğim, her neredeysen. Uzun sürmez. Artık elinde tutsak kraliçeler var mı onu bile bilmiyorum."

"Umarım öyle değildir. Umarım kontrol etmeniz için kısa bir yolculuk olur." Derin bir nefes aldım ve Kanımın geri kalanını taradım. "Güneş iblislerine ve Ra'nın gücüne ne kadar dayanabileceğinizi bilmiyorum ama en azından Rik ve Nevarre'nin olabildiğince çabuk yanıma gelmesini istiyorum. Ra'nın sarayı dikilitaşın altında. Ben de oraya gireceğim."

Vivian'ın nefesi kesildi. "Lanet olası ön kapı mı? Delirdin mi sen?"

Rik hiçbir şey söylemedi ama vücudunun bana karşı sertleşerek granite dönüştüğünü hissettim. Kaya trolü planımdan hiç hoşlanmamıştı.

Carys inledi. "En iyi ihtimalle yüzde yirmi beş şans, kraliçem."

Bir şey garip bir şekilde gıcırdadı. Saldırı altında olabileceğimizden endişelenerek başımı kaldırdım. Uçak hareket etti ve sallandı. Sonra Rik ve benim oturduğumuz sandalye patladı. Sadece birkaç santim düşmüştü ama beni kalçasındaki kayalara çarpmaya yetmişti.

Daire kıs kıs güldü. "Sanırım süslü jet koltukları bile bir kaya trolünün ağırlığından etkilenmiyor."

Rik umursamadan beni daha da yakınına çekti, kocaman elleri şimdi daha da büyüktü. Soğuk taş her yerime dokundu. "Ön kapıdan sizinle kim girecek kraliçem?"

"Huitzilopochtli," diye fısıldadım, Rik'in etrafımızdaki jeti parçalamaya başlaması için hazırlandım. Ya da belki onun devasa ağırlığı zemini çökertecek ve biz de piste yuvarlanacaktık.

Carys bana odaklandı, başı hafifçe eğildi. "Nasıl?"

Ve şimdi Kan'ımın hiçbirinin hoşlanmayacağı kısım. "Bilincimi kaybettiğim noktaya kadar benden beslenmesini istiyorum. Zayıf ve savunmasız görüneceğim. Beni bir adak gibi Ra'ya götürebilir ve Ra'dan onu tekrar ölümsüz yapmasını isteyebilir."

Rik'in sesi bir dağdan yuvarlanan kayalar gibi yuvarlandı ve yuvarlandı. "Onun tutsağı olacaksın."

"Evet."

Huitzilopochtli akıllıca hiçbir şey söylemedi ama altın gözleri parladı. Efsanevi susuzluğunu gidermek için çok hevesliydi.

"O Blood değil," diye homurdandı Rik. "Ona güvenemezsin."

"O benim Kanım değil," diye kabul ettim, sesimi hafif tutarak. "İşte bu yüzden işe yarayacak. Ra, Aima kraliçeleri hakkında bağlarımızdan ve kan alışverişlerimizden şüphelenecek kadar çok şey biliyor. Bence Huitzilopochtli'nin benim kanımı aldığını ama benim onunkini almadığımı doğrulayabilir. Bu beni onun gözünde daha zayıf yapar. Bu yüzden aslında bir tutsak olduğuma inanacaktır. Huitzilopochtli'den de çok korkmamalı, çünkü onu zaten bir kez yendi."

"Bu doğru," dedi Vivian, dudakları ekşi bir şekilde bükülse de. "Vezirinin bir kraliçeye dokunduğunu ve hatta bağlarını yaktığını gördüm. Bu son derece acı verici ve yeni esirlere yaptığı ilk şeylerden biri. Kanlarının onların izini sürmenin bir yolunu bulması riskini göze alamaz."

Uçak tekrar altımızdan kayd, metal inledi.

"Rik," dedim uyarırcasına. "Uçağa zarar verirsen güvenli bir yere uçamayız."

Gıcırtilar kesildi.

"Peki ya bağlarımız?" Ezra homurdandı. "Bizi senden yakmasına izin veremezsin."

"Yapmayacağım," diye kabul ettim.

Rik'in göğsü devasa bir körük gibi bana doğru kabardı. "Hayır. Yapamazsın. Buna dayanamam."

Gözleri yaşaran Gina, Rik'ten bana ve geriye baktı. "Ne? Anlamıyorum."

Kalbim o kadar çok ağrıyordu ki nefes alamıyordum. Cevap vermeye çalışmadım. Onu.

"Bağlarımızı kapatabilir." Rik'in söylediği her kelime kayalar muazzam bir güçle patlıyor. "Sanki gitmiş gibi. Benim için bile."

Onun güçlü kollarında döndüm ve taştan yüzünü avuçladım. Ellerim onun üzerinde bir çocuğunki gibi görünüyordu. "Ona yaklaşmam gerek. Onu öldürecek kadar yaklaşmalıyım. Zayıf ve savunmasız görünmeliyim. En kısa zamanda bağlarımızı açacağım ve her birinizin içinde depolanmış olan gücüme erişeceğim. Gerekirse yedekleri patlatacağım, kırmızı yılanı konuşlandıracağım ve sonra gideceğiz. Hepimiz."

"Yüzde otuz beş olasılık," diye fısıldadı Carys.

Başımı salladım, dönüp ona bakmadım. "Bütün gece bana verdiğin en iyi numara bu."

Ezra, "O rakamlar eşeğin sikini yalıyor," diye karşılık verdi. "Yüzde otuz beş için hayatını riske atamazsın!"

Rik'in granit gözlerinden başka bir yere bakmadım. "Yapabilirim ve yapacağım, çünkü kazanacağımı biliyorum. Bundan hiç şüphem yok. Başarısız olamam çünkü seni hayal kırıklığına uğratabıyacak kadar çok seviyorum."

Beni kollarıyla daha yukarı kaldırdı. "Beni asla hayal kırıklığına uğratabıyazsın."

Dudaklarımı onun soğuk taşına bastırdım. "Çünkü ben lanet olası Shara Isador'um ve bu kraliçe neyi severse onu sonsuza dek saklar."

"Yanından ayrılmam için bana emir vermen gerekecek. Beni kendi isteğine zorlaman gerekecek. Çünkü başka hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Gücün beni buna zorlamadan buna izin veremeyecek kadar çok seviyorum seni."

Gözyaşlarımı yuttum ve başımı salladım. "Biliyorum. Özür dilerim.

Seni seviyorum." "Ben de sizi seviyorum kraliçem. Bana emirlerimi verin."

İçime uzandım ve derinlerimde uğuldayan güce dokundum. Saçlarım kıvılcımlandı, elektrik akımı gibi içimden geçti. Günlerdir kanamam vardı ve regl dönemim hiç azalma belirtisi göstermemişti. Belki de vücudum Güneşin Efendisi'ni yenmek için kanımın ve gücümün her bir zerresine ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Alrik Hyrokkin Isador, sana benden ayrılmanı emrediyorum. Kanımın geri kalanına saray geçidinden saldırımları için liderlik etmeni emrediyorum. Sen

beni diğerk tarafta bulabilir ve bana gelebilir, ama Ra'nın tahtına ulaşmadan ve kızıl yılanı görevine göndermeden önce değil."

Çenesi parmaklarımın altında çalıştı, sanki yeryüzünün plakaları çarpışmış ve içine çökmüş gibi içinde alçak bir inilti gümbürdedi. "Duydum ve itaat ediyorum kraliçem."

SHARA

I Heliopolis antik kentinin kalbini belirleyen kırmızı granit dikilitaşın önündeki bankta oturuyordu. Ra'nın dünyevi tapınağı bir zamanlar burada duruyordu. Isador kitabında bir zamanlar Mısır'ın en parlak tapınağı olduğu yazıyordu.

Zemin o kadar iyi cilalanmıştı ki akşam gökyüzü yüzeyine yansıyor. İki dev sütun tapınağın girişini işaretliyordu. İki terazi gibi, denge ve düzeni temsil ediyorlardı.

Sadece bir dikilitaşın ayakta kalması çok yerindeydi. Ra dengesini uzun zaman önce kaybetmişti. Aşırı düzeni ve tanrıçaların çocuklarını yok etmeye yönelik fanatik dürtüsü onun çöküşü olacaktı.

Kendi arka bahçesinde kaos yaratmak için buradaydım.

İnsanoğlunun bekaret ve masumiyetle bağdaştırdığı beyaz renkte, sade, hafif pamuklu bir elbise giymeyi tercih etmişim. Ayrıca, kanı iyi gösterecekti. Zayıf görünmeliydim. Savunmasız. Yenilmiş. Hiçbir şey bunu yırtık, kirli, lekeli beyaz bir elbise içindeki güzel bir kadından daha iyi gösteremezdi ve onu yenmek için Ra'nın önyargılarının her birine oynayacaktım.

Gökyüzü ufukta aydınlandı. Neredeyse şafak söküyordu. Kanımın genişleyen şehirdeki yerlerine yaklaştığını hissettim. Güneyde ve batıda, ejderham piramlara doğru uçuyordu. Kanımın geri kalanı hala kilometrelerce uzakta olsa da daha yakındaydı. Arkamda sessiz duran Xin hariç hepsi.

Rik giderken ona tek kelime etmemişti. Xin, Huitzilopochtli ile herhangi bir sorun yaşarsam bana yardım edebilecek kadar yakın olan tek kişinin o olduğunu çok iyi biliyordu.

Eski Aztek güneş tanrısı, görünmez Kanım kadar sessiz bir şekilde yanımda oturuyordu. Adamlarımdan biri ona bir kot pantolon ve basit bir siyah tişört ödünç vermişti. Rahatça oturdu, elleri uyluklarının üzerinde gevşemişti. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Heliopolis'e geri dönmesi tekrar ölmesi anlamına gelse bile planlarıma tek bir itirazda bulunmamıştı. Ya da daha kötüsü. Başarısız olursam Ra bize işkence etmekten kesinlikle zevk alırdı.

"Yakalanmadan önce Citla öğle güneşinde oturur ve bana bir şeyler anlatırdı," dedi sonunda usulca. En azından şimdi birbirimizi anlayabiliyorduk, gerçi Tlcel'in dil konusundaki yeteneğinden mi yararlanıyordum yoksa eski tanrının gücü geri mi dönmüştü emin değildim. "Bana çocuğumu taşıdığını söyledi. Geri dönüp onu Aztlan'a götürmem için sabırsızlanıyordu. Onu terk ettiğime inanarak öldüğü düşüncesi, Ra'nın bana yaptığı her şeyden daha büyük bir işkence."

Mayte'nin bağına dokundum. *Ona senden bahsetmemin bir sakıncası var mı?*

Onu dünyanın öbür ucunda, kızını kucığına almış, kanını ona sıkıca bastırmış olarak hissettim. Karanlık bir yerde yatıyorlardı. Evinin bodrumunda, diye düşündüm, ilk geldiğimde Xochitl'i benden sakladığı yerde. Güzel. Karanlık bir yer en iyisi olur. Her ihtimale karşı.

Bu düşüncenin aklımdan geçmesine bile izin vermedim. Başarısız olamazdım. Xochitl üreme alanlarını ve güneş iblislerini asla bilmeyecekti. Asla.

Ona söylersen sorun olmaz: Mayte, sesi duygusallıktan titreyerek cevap verdi: *"Benim bağımı da kapatacak mısın?"*

Evet, yapmalıyım. Eğer düşersen, onun sana ulaşmasını istemiyorum.:

Yüksek sesle fısıldadım, "Citla senin çocuğunu taşıdı. Bir kız çocuğu. Adı Mayte."

Huitzilopochtli başını bana doğru salladı, pırıl pırıl parlayan gözleri şokla irileşmişti. "O yaşıyor mu? Citla yaşıyor mu?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Ama kızınızı doğuracak kadar uzun yaşadı. Sonuna kadar sana inandı. Obruktan geçerek sana ulaşmaya çalıştı."

Gözlerindeki ışık yerini acımasız bir kedere bıraktı. Ağzını çizgiler kapladı. "Benim zavallı aşkım. Benim Citla'm. Belki de Coatepec'te Tanrıların Annesi'nin yanında beni bekliyordur."

Yılan Dağı'nda Coatlicue'dan başka kimseyi görmemiştim ama bu Citla'nın orada olmadığı ve onun dönmesini beklemediği anlamına gelmiyordu. "Ne başardın?"

Ra yapamazdı."

Başı hafifçe eğildi. "Oh?"

"Mayte bir kraliçe ve kendi kraliçesini de doğurdu. Evinin soyunu gençleştirdin."

Yüzü yumuşadı ve sessizce güldü, ancak sesinde hâlâ kederin ağırlığını duyabiliyordum. "Sinekkuşu'nun kanını taşıyan iki kraliçe yeryüzünde dolaşıyor. Ra her şeye rağmen haklıydı. Tenochtitlan bir kez daha yükseliyor."

Güneşin doğuşunu beklerken ona kraliçe kardeşimi ve onun kızı, tek boynuzlu atların prensesini anlattım. Ama çok geçmeden güneş ufukta belirdi. Vivian, geçidi açmak için en uygun zamanın, ilk ışık huzmelerinin dikilitaşın tepesine değdiği zaman olduğunu söylemişti.

Vakit neredeyse gelmişti.

Dawn hiçbir kraliçeyi beklemedi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Bağlarımdan son bir sevgi dalgası gönderdim, hepsine, hatta New York'taki Frank'e bile ulaşmaya çalıştım. Fareme. Kargama. Sevgili korum.

Geri döneceğim:

Ve sonra kendimi hepsine kapattım.

Nevarre'nin Gölge armağanıyla örtülen sessizlik kafamı doldurdu. Yumuşak, serin ve karanlık.

İşaret parmağımın gümüş uçlu tırnağını bileğimin derinliklerine sapladım ve derin bir kesik attım. Huitzilopochtli hafifçe titredi, hızlı bir nefes alış veriş bana teklifimin kokusunu aldığını söyledi. Ama hareket etmedi. Ta ki ben bileğimi ona doğru kaldırına kadar.

"Bağışlayın beni, hanımefendi. Uzun zaman sonra bu hiç hoş olmayacak." Başımı salladım, zaten uyuşmuştum.

Ağzını yaranın üzerine kilitledi ve içti. İlk başta sadece küçük bir rahatsızlık hissettim. Bir yaradan kan akmasının ve bundan hiçbir şey hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. O benim Kanım değildi. Bileğimi ağzına aldığı anda hiçbir zevk ya da haz hissetmedim. İnsan dişleri derimi kazıyor, yarayı sabırsızca yırtıyor ve kemiriyordu. Nefesim kesildi. Acı, evet. Ama başa çıkamayacağım bir şey değildi. Kesinlikle bağlarımın ait olduğu kalbimdeki ağrıyan delikten daha kötü değildi.

O içtikçe, gücü arttı. Ben üşürken o ısındı. Gücümü benden aldı ve evet, bu acıttı. Korkunç bir şekilde. Sanki derimi katman katman soyuyor, her damla kanla enerjimi alıyor gibiydi. Benim

Kraliçe içgüdüleri alarmla çılgılık atıyor, karşılık vermemi istiyordu. Bağlarım oradaydı. Sisın dağılmasını emredersem, Rik'i bulabilirdim. Rezervlerimi kullanabilirdim. Kendimi kurtarabilirdim.

Teslim olmak ve Huitzilopochtli'nin beni tüketmesine izin vermek her şeyimi aldı. Tam da bu yüzden Ra için ikna edici bir hikaye olurdu. Hiçbir kraliçe ölene kadar kurutulmak istemezdi. Özellikle de benim kadar güçlü bir kraliçe.

Kanımı düşündüm, teker teker. Nasıl koktuklarını. Tatlarını. Mayte. Onun kızını. Xochitl için bunu yapabilirdim. Kendimi ölüme terk edebilirdim.

Yapmalıyım.

Kemiklerimden tendonları ve kasları kopardı. Organlarımı parçaladı. Ciğerlerimi. Göğsüm çöktü ve kalbim acıyla zonkladı. Yanıyordu. Nefes alamıyordum.

Görüş alanımda bir şey hareket etti ve odaklanmak için gözümü kırpmamı sağladı. Huitzilopochtli'nin kucağına düşmüştüm. Xin omzunda duruyordu, gümüş gözleri buz gibi yanıyordu. Elindeki bıçak Huitzilopochtli'nin boğazına doğru yükseliyordu. Xin'in bağına uzanmaya çalıştım ama bağı kopmuştu.

Bütün kanım gitmişti.

Şiddetle konsantre oldum ve dudaklarımın hareket etmesini emrettim. "Hayır. Xin."

Bıçağı indirene kadar hiçbir anlam ifade ettiğimden emin değildim. Karanlık beni ele geçirirken gördüğüm son şey yanaklarındaki kırmızı gözyaşı izleriydi.

GUILLAUME

I Yıllar boyunca kendimi bazı bok çukurlarında bulmuştum ama hiç bu kadar kötü bir yerde bulunmamıştım.

Anka kuşunun kanı hala midemde yanarken, kolayca ölümlü gözlerin göremediği bir geçitten geçerek doğrudan Heliopolis'e girdi.

Lüks içinde bir alay konusu.

Kölelerin altın klozetlere sıçtığı, altın varaklı kağıtlarla silindiği ve sapkın bir tanrının eğlencesi için öldüğü türden bir yerdi.

Tanrıça beni korusun, bir daha asla altın gibi parlayan hiçbir şeye hayran olmayacağım.

Hapishane hücresi büyüklüğündeki boş kulübeler, tüm ihtişamına rağmen hâlâ sefalet ve acı kokuyordu. Altın rengi duvarlar eski kan lekeleriyle kaplıydı. Çürümüş cesetler düştükleri yerde yatıyordu. Narin iskeletler. Büyüklüklerinden kadın oldukları anlaşılıyordu. Çocuklar.

Queens.

İşkence görmüş ve ölmüş. Uzun zaman önce yaşamış tanrıçalardan gelen böylesi bir gücün ve kutsamanın boşa harcanması beni Desideria'nın bile yapabileceğinden daha derin bir seviyede dehşete düşürdü. Kraliçemin buraya geldiği düşüncesi.

Kasıtlı olarak

zayıf. Esir.

Kanım kaynadı ve çöp ve ölümle dolu altın sokaklarda dörtnele ilerledim. Yanan toynaklarım bile sokaklarda bir iz bırakamadı.

Altın, ama yüzyıllar boyunca üst üste yığılmış ve çöp gibi dikkatsizce atılmış cesetler ruhumu sonsuza dek lekeledi.

Burada onur yoktu. Umut yoktu. Sevgi yoktu.

Burası kraliçemin zarar görmeden hayatta kalabileceği bir yer değildi.

Uzakta, parlayan iki dikilitaş gökyüzünü bıçaklıyordu. Ra'nın ana tapınağı ötede uzanıyordu. Yaklaştıkça toynaklarımın çıkardığı şangırtının nöbetçileri varlığımdan haberdar edeceğinden endişelendim ve insan formuma geri döndüm. Silahlı iskeletlerden oluşan bir manganın içine dörtnala dalmaktansa, çıplak ve sessiz bir şekilde sokaklarda sessizce sürünmeyi tercih ederdim. Şüphesiz Ra'nın tapınağı koruyan Işık Askerleri vardı. Kraliçemin çağrısını duyduktan kısa bir süre sonra Kansas City'de onlarla savaşıyordum ve onlarla savaşmak kolay değildi.

Onlar çoktan ölmüşlerdi, binlerce yıl boyunca en iyi savaşçıların en iyileri.

Tapınağın girişini işaretleyen altın sütunların sırasını seçebiliyordum ki şehrin karşı tarafından gökyüzüne doğru bir ateş fişkırı. Tiz bir çığlık beni alçak bir duvara doğru eğilmeye zorladı. Umarım bu, güneş ateşlerinin inini patlatan ejderhanın ateşiydi ve bir ejderhayı şişte kızartan iblisler değildi.

Kafamda kraliçemin bağı olmadan, geri kalan kanının nerede olduğunu bilmeme imkân yoktu. Rik'in solumdan yaklaşıyor olması gerekiyordu. Vivian doğudaki üreme alanlarını araştıracaktı. Düşündükçe ürperiyordum. O binalar daha önce gördüklerimden daha kötü olabilir miydi? Bilmek istemiyordum.

Düşmüş bir iskelet asker buldum, kemikleri bir tank tarafından ezilmiş gibi yola saçılmıştı. Neyse ki bir kraliçe kaçmayı başarmıştı, ancak kemikler o kadar eski ve kırılmıştı ki, yakın zamanda mı oldu ve iskelet o kadar eski miydi, yoksa burada yatıp yüzyıllardır çubuk gibi kuruyor muydu anlayamadım. İyi bir kılıç seti taşıyordu. Altın zincir zırhı bu gülünç zenginlik karşısında irkilmeme neden oldu ama dövülebilir halkalar bile çıplak deriden daha iyi bir korumaydı. Yine de sade, sıkı dokunmuş bir çelik zincir zırh için en sevdiğim omurga kılıfımdan vazgeçebilirdim.

Tapınak alanının dış sınırını belirleyen alçak bir duvara doğru son birkaç metre süründüm. Hiç gölge yoktu. Saklanacak bir yer yoktu. Derim gerginleşti, sinirlerim gerildi. Böyle korunmasız bir şekilde açıkta olmaktan nefret ediyordum. Hiçbir şey görmediğim ve hissetmediğim halde gözler her hareketimi izliyormuş gibi hissediyordum.

Dikkatlice duvarın üstünden baktım. Her şeyi anlamaya çalışırken gözlerim yaşardı. Işıltılı ışıklar her yönde parlıyordu, acı verici bir şekilde

parlak. Gözlerimi kırıştıtararak sonunda gerçekten de Işığın Askerleri'ni bulduğumu fark ettim; parlak zırhlarını giymiş, akla gelebilecek her türlü kılıç, kalkan ve altın uçlu topuzla silahlanmışlardı. Sütunlu koridorda en az beş sıra halinde dizilmişlerdi. Kolayca yüz ölü, uzman asker.

Tek başıma savaşılabileceğim bir şey değil.

Her zamankinden daha parlak bir ışık beni eğilmeye zorladı. Sıkılmış göz kapaklarının arasından bile ışık gözbebeklerimi kavuruyordu. İrkildim, parlaklığın azaldığından emin olana kadar bekledim, sonra dikkatlice duvarın üstünden baktım.

Kraliçem. Kanlı. Görünüşe göre ölmüş. Gözleri tek bir damla yaş olmadan gökyüzündeki yanan ışık topuna bakıyordu.

Huitzilopochtli hâlâ bileğini ağzına götürmüş, onun kanıyla besleniyordu. Onu bir saat önce uçakta gördüğümünden bu yana iki kat büyümüştü. Kraliçemizin kanı onda bir mucize yaratmış, onu bir güneş tanrısı olarak eski ihtişamına yaklaştırmıştı. Artık gördüğüm en büyük adam olan Tepeyollotl'a bile rakipti.

Shara'nın bileğini iki eliyle ağzına götürerek askerlere hırladı ve açlıktan ölmek üzere olan bir kurdun avını korumak için verdiği mücadele gibi onlardan uzaklaştı. Shara'yı cansız bir bez bebekmiş gibi sürükledi.

Ve titredim. Öfkelendim. Bu onursuzluk

karşısında. Ellerim kılıç kabzalarında acıdı.

Başım kalp atışlarımın şiddetiyle zonkluyordu.

Yine de kraliçemin emri kafamın içinde yuvarlandı. Bana doğrudan emretmemişti, sadece Rik'e emretmişti ama alfam onun otoritesini taşıyordu ve beni sadece Ra'ya yeterince yaklaştığında kırmızı yılanın onu öldüreceğinden emin olmak için yaklaşmaya yönlendirmişti.

Daha o orospu çocuğunu bile görmemişim ve hepsini öldürmek istiyordum. Bir meydan okuma çılgılığı atarak sütunların arasında dörtnala koşmak ve hepsini toz haline getirmek istedim.

Nefes nefese kalmış ve kendimle savaşırken Huitzilopochtli'nin sözlerini neredeyse kaçırıyordum. "Ona Huitzilopochtli'nin Güneş'in Efendisi'ne layık bir kurban getirdiğini söyle."

Tipik askerler. Etrafta dolanıp duruyorlardı, kendi başlarına bir karar veremiyorlardı. Belki Huitzilopochtli bunu biliyordu, belki de sadece şanslıydı, bize yaklaşmak için zaman kazandırmaya çalışıyordu. En azından askerlerin hepsi şimdi ona odaklanmıştı, bu da bana duvar boyunca tapınağın yanına doğru ilerleme imkânı veriyordu.

Vivian tapınağın her iki yanında gözlemciler için küçük bir niş olduğunu söyledi. Hiçbir şey Ra'nın kibrini insanların onun vahşetini izlemesi kadar besleyemezdi.

Eğer hâlâ yaşayan kraliçeleri tutsak tutuyorsa, Vivian bunun pek olası olmadığını düşünse de, onlara izlemeleri emredilebilirdi.

Sonunda rütbeli bir subay koridordan aşağı, ana tapınağa doğru yürüdü. Botlarının ağır gümbürtüsünü ve mahmuzlarının şingirtisini duydum. Eski bir şövalye, diye düşündüm. Sesi tam takım zırh taşıyor gibi geliyordu.

"Kahinlerin en yücesi, Tanrı'nın fetihlerinden biri Güneş'in Efendisi'ne layık olduğunu iddia ettiği bir kurbanla geri döndü." diye seslendiğini duyacak kadar yakındım.

Bir adam başını kraliyet moru bir perdeden uzattı. Bembeyaz bir cübbe giymişti ve boğazında ağır bir altın ve lapis lazuli yaka vardı. "Hangi fetih? Hangi fedakârlık?"

Huitzilopochtli adamı duydu ve sesini yükseltti, "İşte, Tenochtitlan bir kez daha yükselecek! Soldaki Sinekkuşu, İsis'in soyundan gelen bir kraliçe ile geri dönüyor!"

Shara'yı kolundan sürükleyen Huitzilopochtli, eski bir güneş tanrısının egosuyla askerlerin arasından geçti. Mucizelerin mucizesi, onun zarar görmeden geçmesine izin verdiler. Ya da belki de o korkunç kelimedenden dolayı sersemlemişlerdi.

Isis.

Yüce Olan'ın adı havada büyük bir şimşek gibi asılı duruyor, kollarımdaki tüyler diken diken olana kadar yükseliyordu.

"Kim benim huzurumda onun iğrenç adını ağzına almaya cüret eder?" Derin bir ses perdeleri yırtarak sanki tapınakta güçlü bir rüzgâr esiyormuş gibi dans etmelerini ve parıldamalarını sağladı.

Tekrar ilerlemeye başladım ama kürek kemiklerimin arasına keskin bir şey saplandı.

"Ra'nın altın kanatlarını takmak için kemiklerinde çok fazla et var." Kılıç daha sert saplandı, omurlarımın arasından kaymaya hazırdı. Kılıcın hızlı bir dönüşüyle omurgam karmakarışık olacaktı. Shara bunu iyileştirebilirdi elbette ama ölürse iyileştiremezdi.

İç çekerek silahların ellerimden düşmesine izin verdim ve kızgın altın taşın üzerine uzandım.

Belki hala benden faydalanabilir.

SHARA

S Bir şey yanıyordu. Bunun ben olduğumu anlamam utanç verici derecede uzun sürdü.

Çılgılık attığımdan emindim ama hiçbir şey duyamıyordum. Acı çok büyüktü. Işık içimi yakıyor, dokunduğu her şeyi kömürleştiriyordu. Hiçbir şey bu ışığı yok edemezdi. Çok parlaktı. Çok sıcaktı.

Kaçmaya çalıştım. Yardıma ulaşmaya çalıştım. Birine. Eğer ona ulaşabilirsem- Serin, karanlık Gölge beni sardı ve rahatlatarak iç çektim. Boşluk.

Nedenini hatırlayamasam da bu iyi bir şeydi. "Sana söylemiştim. Bağ yok."

O sesi tanıdım ama hemen çıkaramadım. Işık hafifçe karardı, öyle ki acı dayanılmaz bir ölümden sadece keskin bir ıstıraba dönüştü.

"Onu nerede buldun?"

O erkek sesini tanıımıyordum. Ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Neredeydim ben? Nerede...

Kanım.

Serin Gölge bana geri fısıldadı.

Shara lanet Isador.

"Sen beni Skye cadısına verdikten sonra beni diriltecek kadar aptaldı."

Huitzilopochtli. Yani diğer ses Ra olmalıydı.

Ama bırakın dehşet verici olmayı, kulağa muhteşem ve hayranlık uyandırıcı bile gelmiyordu. Sesi bir tanrı gibi gelmiyordu.

"Tahvil yok, h  m? O zaman bu ne?"

Yanımda bir ceset yere yığıldı. Ama göremiyordum. Bir ceset mi? Tanrıça yardımcım olsun. Kanımdan biri ölmüş olsaydı.

"Affedersiniz, Yüce Lordum. Onu duvarın dışında içeri girmeye çalışırken bulduk. Yeterince barışçıl bir şekilde teslim oldu."

Kimdi o? Hı kırıklara karşı koydum. Tepki veremezdim. Kendime ihanet edemezdim. Ba larım olamazdı yoksa Ra onları benden s  k  p atardı.

Ba larımın Gölge'nin derinliklerinde kalmasına ihtiya ım vardı. Zamanı gelene kadar.

ışık bir kademe daha azaldı ve gözlerimi çalıştırmaya çalışarak öfkeyle kırdım. Sulu ve a ılamaklı olmalıydılar, değil mi? O parlaklıktan sonra? Ama her hareket acıtıyordu, sanki göz k  remi par alıyormuşum gibi. Kan kokusu aldım ve kendi kanım olduğunu fark ettim. Gözlerim kanadı. Ağzımda kanın tadını aldım. Yuttum, o az miktardaki kanın gözlerimi iyileştirmesini diledim.

Hangi kanı yakaladıklarını g  rmeliydim.

  nce tepemde dikilen     adama baktım. Yüksekte, yani yerdeydim. Huitzilopochtli neredeyse tanınmaz haldeydi. Kanım onu alfamın kaya trol  ne rakip olacak kadar b  y  tm  ş  . Koyu teni yeniden maviye boyanmış ı, gözleri parlak bir gökyüzündeki ikiz güneşler gibi parlıyordu. Yeşil ve mavi tüyler at kuyruğundan yüksek bir sorgu  şeklinde yükseliyordu ve beline leopar postu sarmış ı. Geçidin diğer tarafında giydiği şey kesinlikle bu değildi.

Yanımdaki adam yüksek bir memur gibi giyinmiş ı, yakası olan ama tacı olmayan beyaz keten bir kılıf giymiş ı. Yakın zamanda iyileşmiş ı bir yara izi gözünü kesiyordu. Diğer adam da benzer şekilde giyinmiş ı ama onunki daha kısaydı ve daha çok altın takıyordu. Göz kapakları maviye boyanmış ı ve koyu renk sürme ile kalın bir nokta haline getirilmiş ı, bu da ona uğursuz bir görünüm veriyordu.

İlki keldi, ikincisi değildi ama bir ta  takıyordu.

Yine de içimden bir ses Ra olmadığını söylüyordu. Ta  yeterince dramatik değildi. Güneşin Efendisi kıyafetleriyle göz kamaştırırdı.

Ama bana ışıkla kim zarar verdi? Rahipleri de aynı güce mi sahipti? Bir an gözlerimi kapattım, bu basit hareket kafatasıma jilet saplanıyormuş ı gibi hissettirse de. Kendi içimde derinlere daldım, Gölge'yi merkez aldım. Kim olursa olsun, tepki veremezdim. Onun benim olduğunu bilemezlerdi.

Kan.

Yoksa her şey

kaybolur.

Hepimiz   l  r  z.

Başka kimse onu durduramazdı.

Biri ayağıyla beni dürttü. "Bak cadı ve bize bunun hangi kan olduğunu söyle."

İnleyerek gözlerimi açtım ve başımı çevirmeye zorladım. Bir santim. İki santim. Guillaume.

Oh G. Benim zavallı Tapınak Şövalyem. Sana ne yapacaklar?

Başımı geri çevirip üç adama baktım. Huitzilopochtli ikna edici derecede kibirli bir küçümseme takınmıştı. Kel olan bir rahip olmalı. Mücevherli diğer adam...

Emin değildim. O Ra değildi. Bunun dışında, bilmiyordum.

Ağzımı çalıştırmaya çalışarak acı içinde yutkundum. "Hayır. Bir."

Mücevherli adam yüzünde garip bir şekilde yardımsever bir ifadeyle gülümsedi. "O tanıdığın biri değil mi? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun, cadı?"

Cadı dedi, hakaret eder gibi. Ben cadı değildim. En azından kendimi cadı olarak görmüyordum. Yüce Olan'ın kutsamaları sayesinde biraz sihir de yapan lanet olası belalı bir vampir kraliçesiydim.

İçimden bir ses onun gözünde tüm kadınların cadı olduğunu söylüyordu. Hepimiz kazıkta yakılmayı hak ediyorduk. Onun yerine kıcını ateşe verdiğimde büyük bir sürprizle karşılaştı.

Eğildi ve boynunda asılı, üzerinde doğan güneşin izi olan altın bir disk fark ettim. Parlamaya başladı ve gözlerimi korumak için yüzümü çevirmeye çalıştım. Ama beni saçlarımdan yakaladı ve göğsünde büyüyen yanan küreye bakmaya zorladı.

Gözlerim. Kanıyordu, kafatasımdan dışarı eriyorlardı.

Nefes nefese, top gibi kıvrıldım. Bana ne kadar süre ateş ettiğini bilmiyordum. Eğer gözlerim kaldıysa.

Birkaç metre öteden alçak sesle fısıldaştıklarını duydum. Konuşmayı takip edemedim, sadece şeytani olan "bağ yok" dedi, ama şüpheyle, sanki gördüklerine inanmıyormuş gibi.

Lütfen, Yüce Olan, bana yardım et. Zamanı gelene kadar Kanımı saklamama yardım et. Onları güvende tutmama yardım et.

Yaklaşan ayak seslerini duydum. Titreyerek daha sıkı kıvrıldım ve bir kez daha Gölge'yi aradım. Sonsuz gecenin merhemi içime doldu, gözlerimdeki acıyı aldı. Ama Gölge'de dinlenmeme izin vermediler. Bu çok kolay olurdu.

Beni yakaladılar, dizlerime kadar güreştiler. İçlerinden birinin Huitzilopochtli olduğundan emindim. Bana bir savaşçı gibi sert ve sarsılmaz bir şekilde dokundu.

Elleri nasırlı ve sertti. Hiçbir rahibin böyle elleri olmazdı. Diğer adam muhtemelen rahipti. Beni yukarı sürüklerken altın zincirlerin kaydığını ya da cınladığını duymadım.

"Eğer bu adam sizin için hiç kimse değilse, ondan beslenip onu öldürmek sizin için kolay olmalı."

Tepki vermeyin. Bize ihanet etme.

Gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Kafatasımdaki ateşler sönene kadar. Sadece Guillaume'un da tepki vermemesini umabilirdim. O tanıdığım en onurlu adamdı. Bize ihanet etmesi mümkün değildi.

Hayır. *Ona* ihanet ederim.

"Kendini iyileştir, cadı. İçene kadar Majestelerini eğlendirecek durumda değilsin. Şu anda kolay lokmasın. Fahişelerinde biraz ateş ve cesareti sever."

Elimi uzattım, körü körüne şövalyemi arıyordum. Elim yakaladı ve beni yanına çekti.

Bunu ikna edici hale getirmem gerekiyordu.

Sadece onunla beslenmek ikna edici olmaz.

Nazik elleri beni kendisine çekti. İşkencede bükülmüş ve kırılmış eller.

Vücudu beni karşıladı. Beni anladığını söze gerek duymadan söyledi. Dilediğim gibi kullanabilmem için kendini bana sundu. İhtiyacım ne olursa olsun onurla, gururla dayanacaktı.

Ağlayabilirdim ama gözlerim mahvolmuştu.

Vahşi bir canavar gibi boğazını parçaladım. Dişlerimi ya da açlığımı ondan esirgemedim. Kobranın susuzluğunun içgüdülerimi yönlendirmesine izin verdim. Beni bir cadı, insandan daha az bir şey sandılar. O zaman rolümü oynayacaktım.

Onun kanı içimde yanan acıyı hemen yatıştırdı. Hiçbir şey saklamadan beni serbest bırakmak için kükredi. Bir oyun oynadığımızı biliyordu. Bana karşı sertçe çırpındı, savaşıyor gibi göründü, bana karşı mücadele etti.

Beni yırtık boğazına sardığında ve yaklaşan karanlığı karşıladığında.

Tıslayarak ve hırlayarak onu daha yakına çektim, yere çökerken üzerine çıktım. Sırt üstü yatıyordu, ben içini boşaltırken hafifçe seğiriyordu. Artık onu görebiliyordum. Sevgili şövalyemi. Mavi gözleri, yüzündeki en yumuşak, en güzel sevgi ifadesiyle bana bakıyordu.

Tanrıça. Anlamasını diledim. Beni affetmesini diledim.

Sonra onu içeri sürükleyen iskelet muhafıza doğru hamle yaptım. Kılıcını yakaladım ve iki elimle başımın üzerine kaldırdım.

Ve kafasını bir kez daha bedeninden ayırmak için başsız şövalyemin eski yarasına indirdi.

RIK

S Bir şeyler yanlıştı. Bunu biliyordum. Planı beklediği gibi gelişmiyordu. Ya da daha kötüsü, her şey tam da beklediği gibi gidiyordu ve şimdi Carys'in olasılıkları kraliçemizin tüm çabalarına rağmen gerçekleşiyordu.

Derim, Guillaume'un cehennem atının bir sineği yerinden oynatmaya çalışması gibi seğirdi.

Derim katı granit olduğu için... Bu kolay bir başarı değildi.

Guillaume'un başının belada olduğunu hissediyordum. Normalde atını düşünmezdim. Şimdi değil. Kraliçemizin bağı ölmüşken olmaz.

Daire'nin endişeli bakışlarıyla karşılaştım ama onu hissedemiyordum. Onunla onlarca yıllık bir bağı paylaştıktan sonra, ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Siktir et. Biliyordum. Boku yediğimizi söylemek için bir bağa ihtiyacım yoktu.

"Bir saniye daha beklemeyeceğim," diye homurdandım.

Daire rahat bir nefes aldı. "Zamanı gelmişti. Gidip kraliçemizi alalım."

Konumunu kontrol etmek için otomatik olarak Xin'in bağına uzandım ve nefesimin altından bir lanet mırıldandım. Onu hissedemiyordum. Görünmezlik yeteneğinin burada işe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Tek umudum hâlâ hayatta olması ve Shara'ya doğru ilerliyor olmasıydı.

Arkamızdan bir şey çarptı ve beni etrafımda döndürdü, kaya yumruklarımı kaldırdım, tehdidi toza çevirmeye hazırdım.

Leviathan, derinliklerin kralı, yüzüme duman üfledi. Ne düşündüğünü bilmek için onunla bağ kurmasına da ihtiyacım yoktu. *Neden bu kadar uzun sürdü?*

Biz tapınağa doğru koşarken o da insan formuna geri döndü. Tlcel, Nevarre ve Llewellyn onu Kansas City'de bir geçitten sürüklemeye çalışan iskelet askerlere karşı gözcülük yaparak havadan önderlik ettiler.

Lanet olsun, sanki bir ömür önceydi. Sadece birkaç ay değil.

Daire ve Itztli'ye ayak uydurmaya çalıştım ama onlar benim kaya trolümün hantal hızını kolayca geçtiler. Sadece Ezra ve Mehen benimle birlikte geride kaldı. Mehen'in neden yer değiştirdiğinden bile emin değildim, ta ki bana gördüklerini anlatmaya başlayana kadar.

"Güneş ateşleri aklıma gelen hemen her şeye karşı dayanıklıdır." Başını acımasızca salladı. "Ateşimi umursamadılar. Kuyruğumla ezmeye, pençelerimle parçalamaya, ısıarak ikiye ayırmaya çalıştım. Hiçbiri işe yaramadı. Sonunda inlerinin üstüne dev bir duvar yıktım. Bu işe yaradı ama daha ne kadar sıkışıp kalacaklarını bilmiyorum."

"İni engelleyen kayalar değil," diye nefes nefese kaldı Ezra. Tüylü saçları yüzüne yapışmıştı. Burada neden tüylü bir boz ayıya dönüşmek istemediğini anlayabiliyordum. Güneş acımasızdı. "Lanet olası karanlık."

"Evet," dedim yavaşça, zihnim yarışıyordu. "Buradaki hiçbir şey karanlığı sevmeyecek. Bu da tapınağın havaya açık olacağı anlamına geliyor, değil mi? Her şeyi görebilmeliyiz. Ama geldiğimizi anlarsa..."

Mehen homurdandı. "Vardiyaya geçip diğer uçuculara yüksekte ve sessiz kalmalarını söyleyeceğim. Eğer onu yakalama ve dışarı çıkarma şansı bulursam, bunu yapacağım."

Onu ensesinden yakaladım ve bana küfredecek kadar sert bir şekilde sıktım. "Mecbur kalmadıkça karışma. O ne yaptığını biliyor."

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı, ben de onu serbest bıraktım. Sıçradı ve havada ejderhaya dönüştü. Bir an için kanatları küçük bir gölge oluşturdu. Çok rahatladım. Sonra diğer kanatlı Kan'ı işaretlemek için hızla ilerledi. Yere gölge düşürmemek ve muhafızları uyarmamak için çok yüksekte uçmaları gerekiyordu.

Kanım damarlarımda güneş kadar acımasızca çarpıyordu. Ona ulaşmalıydım. Onu bulmalıydım. Çok geç olmadan. Sahip olduğum her içgüdü bana onun umutsuzca yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Daire ve Itztli koşarak yanıma geldiler. Kara köpeğin dili sallanıyordu ve Daire'nin tüyleri terden sıırıslam olmuştu. Bu hızla gidersek hepimiz

Biz daha onu bulamadan susuzluktan ve güneş zehirlenmesinden ölmüş.

Tanrıların lanetlediği en garip yerdi. Çatısı olmayan binalar.

Burada hiç gece oldu mu? İnsanlar nasıl uyurdu? Cevabı biliyordum.

Heliopolis'te hiç uyku yoktu. Dinlenmek yoktu. Güvenlik yoktu. Tabii bir güneş şeytanı ya da Ra'nın kölesi değilseniz.

Kan dökülmeden önce bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sonunda bir duvarı yıktım ve mütevazı bir gölge sağlayacak kadar destekledim. Hepimiz kutsanmış gölgenin içine tıktık. Ben diğerlerine daha fazla yer açmak için yer değiştirdim, Daire ve Itztli de konuşabilmek için yer değiştirdiler.

Tahvillerimizin olmaması çok rahatsız ediciydi.

"Askerler," diye nefes nefese kaldı Daire, terden sıırılsıklam olmuştu. "İskeletler. Tapınak caddesini koruyorlar."

"Kan," dedi Itztli nefeslerinin arasında. "Kokladım. Biraz kraliçemizin ama çoğunlukla Guillaume'un."

Yumruğumu kalçama indirdim. "Biliyordum. Bir şeyler ters gitti. Xin ya da Vivian'dan bir iz var mı?"

İkisi de başını salladı. "Kaç iskelet var?"

"Yüz. En azından."

"Bu iskelet de neyin nesi?" Ezra söyledi. "Onları parçalayamaz mısınız?"

"Onlar Işığın Askerleri," dedim ona acımasızca. "Çağlar boyunca Ra'nın çağrısına gelen en iyi askerler. Öldürülmeleri neredeyse imkânsızdır. Onlarla en son karşılaştığımızda üç kişi on kişiye, belki de yirmi kişiye karşı savaştık ve neredeyse ölüyorduk. Daire göğsünden Shara olmasa onu öldürecek bir yara aldı ve geri kalanımız da yaralandı. Guillaume bile, gerçi o benden ve Daire'den çok daha iyi dayandı. Onları yok etmek için portalı parçalamak zorunda kaldı."

Ezra başını iki yana sallayarak, "Siktir et beni," dedi. "Ben bir dövüşçü değilim. Yani, bir boz ayının dövüşeceği her şeye karşı kendimi koruyabilirim. Ama silahlar ve savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Göğüs göğüse çarpışmada hiçbir işe yaramam."

Şansımızı eşitlemek için bir yol bulmalıydım. Shara bana bağlıydı. Hepsi bana bağlıydı. Savaşın içine dalıp askerlerin kılıçlarını taştan derimde kırmalarına izin verebilirdim ama eninde sonunda benden kaçıp diğerlerinin peşine düşeceklerdi. Onlar aynı korumaya sahip değillerdi ve ben de yüz kişiyi uzak tutamazdım. Yalnız değil. Ejderha gökyüzünden yardım etse bile...

Vivian başını yan tarafa doğru uzatarak bizi şaşırttı. "Bir fikrim var. Eğer birkaç insanın ölmesine aldırmazsanız, sanırım iskeletlerin çoğunu saçımızdan çıkarmanın bir yolunu biliyorum."

Ezra trol yapımı mağaradan çıkarken, "İnsanların canı cehenneme," diye homurdandı. "Gidip kraliçemizi bulalım da bizi buradan çıkarsın."

SHARA

"Çok etkileyici," dedi göğsünde altın disk olan adam. "Bu çok daha iyi. İmparatorluk Majesteleri senden çok hoşlanacak. Soyunu biliyor musun cadı?"

Guillaume'un kanını dudaklarımdan yaladım. Yavaşça doğruldum. Ağlamayı reddettim. Herhangi bir zayıflık, pişmanlık ya da kararsızlık göstermeyi reddettim. Bizzat Yüce Olan tarafından kutsanmışım ki şimdi burada durup Ra'nın kendini beğenmiş saçmalıklarına bir son verebileyim. Şimdi ürkmeyeceğim.

Yine de Guillaume'un cansız bedeninin üzerinden sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi geçmek içimde bir şeyleri acıttı.

Gururla doğruldum ve saçlarımı yüzümden geriye doğru salladım. "Öncelikle kraliçe diyeceksin, cadı değil. Bana Majesteleri ya da Shara Isador diye hitap edebilirsiniz ama cadı demeyin."

Kel olanın nefesi kesildi, eli sol gözünün üzerindeki canlı yara izine dokunmak için yukarı kalktı. Kansas City'deki geçitte bana saldırdığında o yara izini aldığını hissediyordum.

Ona yavaş, vahşi bir gülümseme verdim. "Beni tanıdın. Güzel. Gücümü biliyorsun."

Diğer adam bana sert ve şüpheli bir bakış attı. "Bu cadıyı tanıyor musun?"

"Geçidi patlatan o," diye fısıldadı kel adam.

Bingo.

Gözleri büyüdü. "Yani bu doğru. *Onun* soyundan geliyorsun."

"Evet." Sanki her altın süs beni rahatsız ediyormuş gibi tapınağın etrafına küçümseyerek baktım. Çünkü bu doğrudu. Hayatım boyunca daha rüküş, daha kendini beğenmiş bir saçma zenginlik gösterisi görmemiştim.

Kendini tutmadan önce bir adım geri çekildi. Altın güneş diskini aldı ve bana doğru tuttu.

İrkilmemek ya da bakışlarımı hızla kaçırmamak için damarlarımdaki Isis'in kanının her damlasını harcadım.

"İşbirliği yap, cadı. Neler yapabileceğimi biliyorsun."

"Kraliçe," dedim kararlılıkla, başka tarafa bakmayı reddederek. "Ve *benim neler yapabileceğimi* çok iyi biliyorsun."

"Senin kanın olmadan olmaz."

Ağzımın bir köşesinin imalı bir şekilde kıvrılmasına izin verdim. "Yeni Kan bulabilirim, ancak onları oldukça çabuk tüketme eğilimindeyim. Siz kimsiniz? Huitzilopochtli nereye gitti? Ona söylemek istediğim birkaç şey var," diye bitirdim sözümü, sanki ona kızmışım gibi bir hırıltıyla.

Merakımı giderip gidermeyeceklerine karar vermeye çalışıyormuş gibi birbirlerine baktılar. Onları görmezden geldim ve davetli bir misafirmiğim gibi tapınağın etrafında yavaşça yürüdüm.

Devasa altın sütunlar, beyaz çarşaflarla örtülü olarak tepelerinde yükseliyordu. Ama tavan yoktu. Gökyüzüne tek bir bakışım bile, ellerim hassas gözlerimi gölgelese bile, bir yıl boyunca karanlık bir odaya çekilme isteği uyandırdı bende. Ra'nın gücü, dünyaya çok yakın duran bir güneş gibi tepemizde parlıyordu.

Zemin altın bir ayna gibi parlatılmıştı ve güneş ışığını yüzüme doğru yansıtıyordu. Açıkta kalan tenim sanki saatlerdir güneşleniyormuşum gibi kırmızı ve sıcaktı.

Kel olan sonunda bana cevap verdi. "Ben Kahinlerin En Büyüğü, Majestelerinin Baş Rahibiyim. Bu da Yüce Lord Vezir Amun. Sinekkuşu'nun isteği üzerine, Ra'ya tapınmak ve bir lütuf için yalvarmak üzere kendisine izin verildi."

Amun-Ra. Güneş tanrısı Amun'u yuttuktan sonra Ra için kullanılan bir diğer isim.

Vezir yine gülümsedi, varlığının her zerresiyle nefret ettiği, tamamen yabancı biri olan beni önemsiyormuş gibi davranan o hoşgörülü babacan gülümseme. Ben de ona gülümsedim. Onu da öldürecekimden emin olacaktım. Gerçi bunun için kırmızı yılanı ihtiyacım olacağını sanmıyordum. "Beni İmparator Majestelerine götürün."

Başını sallayarak kıkırdadı. "Neden böyle bir şey yapayım ki, cadı?"

Gülümsememin düz bir bakışa dönüşmesine izin verdim. Hemen bir şey söylemedim, sadece ona baktım. Eski zamanlarda vezir, firavundan sonra ikinci sıradaydı.

Kim olduğunu düşündüğü umurumda değildi.

Sanki bu onun suçuymuş gibi kaşlarını çatarak bakışlarını rahibe çevirdiğinde, sonunda cevap verdim. "Çünkü üremek üzereyim ve Ra'ya bir kraliçe doğurmak niyetindeyim."

SHARA

I Kendini beğenmiş bir gevezenin bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim. Vezir ağzı bir karış açık, üç kez sayana kadar bana baktı. Sonra dönüp tapınağın arka tarafına doğru yürüdü. "Onu hazırlayın. Ben Majestelerini bilgilendirin."

Kahinlerin en büyüğü, baş rahip, sanki gökler açılmış ve ayaklarının dibine bir melek düşmüş gibi bana baktı. Sadece bu melek dışkıyla kaplıydı ve ısıtılmış ölüm gibi kokuyordu. Tanrısının özlemine çektiği ve aynı zamanda nefret ettiği her şeydim. Benimle nasıl konuşacağını ya da benim yanımda nasıl davranacağını bilmemesine şaşmamalı. Beni reddetmekten ya da aşağılamaktan korkuyordu, ya gerçekten tanrısının metresi, cariyesi ya da Ra bana ne demeye tenezzül ederse.

Eli tekrar yarasına doğru kalkmaya başladı ama kendini tuttu ve bana ters ters baktı. "Benim senin anlayamayacağın güçlerim var. Yüce Lord kadar nazik olamayacağım."

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Elbette. Devam et ve yeryüzünde yürüyen son damızlık kraliçeyi öldür. Ben Ra'nın bir kraliçe doğurmak için son şansım ve bunu sen de biliyorsun. O yüzden kapa çenenin ve beni gitmem gereken yere götür."

Kaşları çatık olmasına rağmen vezirin ardından bize yol gösterdi. Tapınağın arka tarafında, beyaz bulutlar ya da sis gibi görünen şeylerin arasından geçtik.

Giza'nın üç dev piramidi göklere yükseliyordu, ancak bunlar kesinlikle iki ya da üç kat daha yüksekti. Onları henüz şahsen görmediğim için tahmin etmem zordu ama altın üçgeni zar zor görebiliyordum.

En büyük tepenin zirvesine. Yakıcı güneşin altında yukarı bakmaya çalışırken yanaklarımdan yine kanlı yaşlar süzüldü.

Rahip beni küçük piramide götürdü. İçeri adım atar atmaz yumuşak bir rahatlama iç çekişini bastıramadım.

Karanlık ve serin piramit, dışarıdaki yakıcı güneşten sonra bir rahatlama oldu, ancak her şey hala som altın ve lükstü. Duvarlarda asılı altın ve mor perdeler ayrı odalar yaratıyordu. Duvarlar karmaşık hiyerogliflerle boyanmıştı. Bir bakışta, *Günden Güne Gelenler Kitabı*'nda sık sık yer alan ve ona adanmış eski bir şiir olan "Ra'ya Tapınma "yı tanıyacak kadarını seçebildim.

Diğer adıyla *Ölümler Kitabı*.

Köleler öne atıldılar, güzel genç erkekler ve kadınlar çoğunlukla çıplaktı, tenleri Vivian'ın sırtı gibi kırbaçlar ve yanıklarla çizilmişti. Öfkemi bastırmak için çenemi sıktım. Bu izlerin çoğu yaşlıydı ve bunlar genç insanlardı. Çoğunlukla insan olduklarını düşünsem de içlerinde bir tanrıçanın mirasından söz eden bir kıvılcım sezdim. Muhtemelen çoğu insanın göremeyeceği şeyleri görecektik ve bilecektik kadar Aima kanı taşıyorlardı. Ra'nın kölelerinin dikkatini çekmeye yetecek kadar.

Onları genç yaşta kapıp sefalet dolu bir hayat yaşamaları için buraya getiren kişi.

Genç bir adam önümde eğildi ve bir sürahi su kaldırdı. Onu aldım ve tatlı, lezzetli sudan kana kana içtim. Belki de şimdi, nar tanelerini yedikten sonra Persephone gibi lanetlenmişim, ama elimde değildi. Vücudumun fiziksel rezervleri tükenmişti. Bağlarıma dokunursam gücümü ve kuvvetimi kolayca geri kazanabilirdim...

Ama yapamadım. Henüz yapamadım. Bu yüzden kendimi iyileştirme gücüm olmadan yanmış deri, susuzluk ve güneş zehirlenmesiyle uğraşmak zorunda kaldım.

Kölelerin hassas cildimi yıkamasına ve bakım yapmasına izin verdim. Yırtık ve lekeli elbisemi çıkardılar, bana Mısır'a özgü beyaz bir kılıf giydirdiler, o kadar ince ve şeffaftı ki altında hiçbir şey saklamıyordu.

Özellikle de kalçalarıma bulaşan koyu renkli kan. Karnıma kramplar giriyor ve ağrıyordu, reglim hala en ağır günlerimden biri gibi akıyordu. Belki de strestendi. Ya da belki de normal bir insan dönemine katlanmak yerine gerçekten Aima tarzı üremeye çalışıyordum.

Dr. Borch'tu tekrar görmeliydim, hem de yakında. Umarım bana üreme döngüm hakkında kesin bir şeyler söyleyebilirdi. Dünyamıza dönmek için yaşadığımı varsayarsak.

Baş rahip ellerini çırpıp köleleri kovduğunda saçlarım banyodan dolayı hâlâ nemliydi. "Bu taraftan... Majesteleri." Sonuncusunu isteksizce söyledi, sanki bana saygı göstermesi gerektiği fikri bile yaraya tuz basmak gibiydi.

Tekrar dışarı çıktık ve saçlarım vahşi güneş ışığında anında kurudu. Yanmış tenim acıyla zonkluyordu. Bir sonraki piramide ulaşmak için aceleyle peşinden koştum ama bir çılgılık durup arkama bakmama neden oldu.

Tapınağa doğru.

Kanımın beklemesini istesem de yüzümü pürüzsüz tuttum. Bana zaman vermesini. Henüz yeterince yakın değildim. Saldıramazlardı. Ra'yı görene kadar olmaz.

Bir iskelet asker koşarak büyük piramide doğru gitti ve rahip arkasından bağırdı. "Ne oldu? Neler oluyor?"

"Dikilitaş portallarından biri başarısız oldu. Majestelerinin güneş ateşleri istedikleri zaman insan düzlemine geçiyorlar."

Rahip başını sallayarak inledi. "Yukarıdaki Yüce Tanrı, bundan hoşnut olmayacak. Kelleler kesinlikle uçacak."

Bana kaşlarını çatı. "Muhtemelen şu Sinekkuşu salağıydı. Bahse girerim portali doğru kullanmamıştır ve şimdi başarısız oluyor. Vezir bu fiyaskoyu Majestelerine açıklamaya çalışırken kendinden geçecek."

Ona sıkıca, küçük bir gülümseme verdim. "Ama İmparatorluk Majesteleri, Huitzilopochtli'nin kendisine böylesine değerli bir hediye getirdiğini bilmekten kesinlikle memnun olacaktır. Sonuçta birkaç insan nedir ki? Onlar tanrılar ve kraliçeler için sadece birer sığırdır."

Ekşi bir şekilde homurdandı ve kolumu tutmaya cüret ederek beni de peşinden ortadaki daha büyük piramide doğru sürükledi. "Umalım da gerçekten damızlık olasın. O zaman çok şey affedilir. Kim bilir, Majesteleri sana Tanrı'nın Karısı adını bile verebilir."

Oh ne güzel. Tanrı'nın Dul Kadını'nın çok daha iyi bir tınısı olduğunu kabul etmek zorunda olsam da sabırsızlıkla bekliyordum.

XIN

Kurdum buradan nefret e d e r d i . Bundan böyle altın kokusu bana hep çürümeyi hatırlatacaktı.

Kraliçemin yanında sessizce ilerledim ama o bile beni göremiyordu. Nevarre'nin Gölge armağanının derinliklerinde saklı duran bağlarına dokunmadan olmazdı. Rahip, Shara'yı bir sonraki piramide doğru aceleyle götürürken korku kokuyordu ve omzunun üzerinden endişeyle arkasına bakmak için boynunu büküyordu.

Belli ki Baş Rahip bile güneş iblislerinden korkuyordu. Umarım ejderha sayılarını azaltmıştır, yoksa onlarla savaşma umudumuz kalmazdı.

İskelet asker tapınağa geri döndü ve ileriye doğru bağırarak emirler yağdırdı. "Işğın Askerleri, derhal yeryüzü düzlemine konuşlanın! Ne pahasına olursa olsun güneş ateşlerini kontrol altına almalıyız!"

Bir sevinç çığlığı atmamak için elimden geleni yaptım. İskelet askerleri tapınaktan uzaklaştırmaya yarayan iblislerin serbest bırakılmasında kardeşlerimin de parmağı olduğu kesindi. Umarım bu yakın oldukları anlamına geliyordur.

Çünkü büyük piramide girdiğimizde, kraliçemizi hayatta tutmak için ne kadar küçük olursa olsun elimizdeki her silaha ihtiyacımız olacağını hissediyordum.

Bu piramit de diğeri kadar şatafatlı ve gösterişliydi ama burada bir terslik vardı. Altın erimişti. Yumuşaktı. Patilerimin altında hala hareket ediyordu. Yumuşak zeminlerde kurt izi bırakmamak için halı kaplı alanlara yapıştım.

Altın yüzeylerde parlayan parlak ışık, kurdun keskin görüşünü tehlikeye atıyordu. Piramidin içine dev güneş ışıkları görevi gören şaftlar inşa edilmişti, böylece cezalandırıcı ışık dağ büyüklüğündeki bir piramidin içine bile ulaşabiliyordu. Piramidin derinliklerine doğru yavaş yavaş ilerlerken sonsuza kadar yürüyecekmişiz gibi görünüyordu.

Bir mezar mı? Tek düşünebildiğim buydu.

Erimiş bir altın nehri yerdeki bir yarıktan fokurdayarak sıvı, ışıltılı bir göl oluşturdu. Yüzeyden güneş patlamaları gibi akıntılar yükseliyordu. Hava sıcaklıkla kaynıyordu. Akan altından kayalar yükseliyor, bize zıplamak ve adım atmak için yerler veriyordu. Aksi takdirde piramidin kalbinden yavaşça yukarı doğru akan bir lav fiskiyesi gibiydi.

Gölün yüzeyinin altında bir şey hareket etti. Altın akıntılarının arasından bir baş, ardından omuzlar ve gövde erimiş gölün içinden bir dev yükseldi. Altın nehirde hoş bir dağ pınarıymış gibi ilerliyor, her adımında sıvı altın damlacıkları saçıyordu. Devasa ereksiyonu altın bir kütük gibi yukarı doğru çıkıyordu ve ben

Kraliçe. Bir tanrıçadan başka bir kadının böyle bir siki alıp nasıl yaşayabileceğini anlayamıyordum.

Büyük bir güneş ışığının altında, bize bakan altın bir tahtta oturuyordu. Yüzünden ve vücudundan erimiş altın damlacıkları akıyor, tahtın üzerinden geçerek yere damlıyordu. Boğazına ağır, pütürlü bir kolye takmıştı ama altınla kaplı olduğu için nesnelerin ne olduğunu anlamak imkânsızdı.

Baş Rahip şarkı söyler gibi bir sesle ilahi söylemeye başladı. "Ey kudretli Ra, Güneşin Efendisi, Cennetin Parlak Majesteleri, Yaratıcı-"

"Sessizlik." Zengin sesi, kulağa hoş gelmesi gereken tatlı tonlarla doluydu. Ama onda çok garip bir şeyler vardı. Yanlış yerleştirilmiş bir kafiyeyle gölgelenmiş güzel bir şiir ya da tek bir uyumsuz notayla çökmüş usta işi bir rapsodi gibi.

Acı verici bir şekilde parlıyordu. Muhteşem bir şekilde altın. Vücudu dünyanın en iyi heykelleri gibi oyulmuştu. Mükemmeldi.

Yine de özünde çürümüştü ve acımasızca deliydi.

Sırf onu eğlendirdiği için herhangi birine, hatta Baş Rahibine bile düşman olabilirdi.

Tahtında öne doğru eğildi, ayaklarının dibinde altın birikintileri oluştu. Kraliçeme, yılın en parlak gününde düşecek kadar dikkatsiz olan tek bir kar tanesini patlatan güneş gibi baktı. "Sen. Kokuyorsun. Onun gibi. Onun gibi."

Kraliçemi bu dünyadaki her şeyden çok seviyordum ama hissettiği dehşeti gizleyen zarif bir hareketle başını yavaşça eğmesi beni bile dehşete düşürmüştü. Tanrı tecavüz ve yıkım konusunda tamamen yetenekliydi. Bunu, onun ete kemiğe bürünmüş halini görmeden önce bile biliyordu. Eğer ona dokunursa, altın formunun sıcaklığıyla etini kemiklerinden ayırabilirdi. Onun ilgisinden nasıl kurtulacaktı ki?

Yine de onun ölümsüz ihtişamı karşısında hiç korku göstermedi.

"Ben Shara Isador, Var Olan, Var Olan ve Her Zaman Var Olacak Olan'ın son kızıyım."

Başını arkaya atıp kahkaha attı ve havaya altın damlacıkları saçarak piramidin kenarlarını bir kat daha altınla kapladı. "Sonuncusu, ha? O zaman arzum sonunda gerçekleşti."

Shara onun neşesinin yatışmasını bekledi. Tekrar ona odaklanması için birkaç saniye daha. Ve sonra bir başka kasıtlı duraklama daha.

tüm dikkatini verdi. "Arzunuzun kendi güneş kraliçenizi doğurmak olduğunu sanıyordum."

Tahtında arkasına yaslandı, tüm ihtişamıyla dikkatsizce yayıldı. Yine de tüm bu rahat duruşuna rağmen ereksiyonu daha da büyüdü. Ucu beyazlaşmaya başladı, sanki binlerce yıl önce İsis parmağının ucuyla o devasa organa dokunmuş ve kükreyen güneş gücüne rağmen onu her zaman hatırlaması için lanetlemişti. "Kendi kraliçemi doğurmaktansa *onun* soyunun öldüğünü görmeyi tercih ederim."

"Nasıl isterseniz lordum." Başını eğdi ve başka bir şey söylemedi, ancak eli zarifçe vücudunun ön kısmından aşağıya, göğüslerinin arasından kayarak karnında bir çocuğu taşıyacağı yerde durdu. Tanrı'nın bakışlarını uyluklarının arasındaki karanlığa çekti. Uyluklarının arasında biriken kan, tıpkı ayaklarının dibinde biriken altın kadar kesindi.

"Neden bana geldin?" Sözleri keskinleşti, cam kırıkları duyularımızı yırtıp parçaladı. "Senin türün benden korkmayı bilir. Yine de Sinekkuşu aptalının sizi buraya sürüklemesine izin verdiniz. Sakın bana bunun bir kaza olduğunu söyleme. Eminim o kadar aptal değilsinizdir."

Yüzünü eğmiş, parlak saçları günün acımasız ışığında siyah ipek gibi parlıyordu. "Bütün kraliçeler aptaldır. Sen de öyle düşünmüyor musun? Huitzilopochtli nerede? Ona ne yaptınız?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Neden umursuyorsun ki?"

Diğer adamı önemsiyormuş gibi yaparak kasıtlı olarak gururunu ve egosunu okşadığını biliyordum ama bu, patlayıcılarla dolu bir dağın tepesinde kibritle oynamak gibiydi.

"Eğer bana bir kız çocuğu vermekle ilgilenmiyorsanız, o zaman belki o işinizi görür."

Yine güldü ama neşesinin içinde kurdun tüylerini diken diken eden daha karanlık bir şey vardı. "Evet, bu konuşmayı gebe kalmak için çırpınan başka bir cadıyla yaptığımı hatırlıyorum."

Shara başını kaldırmadı ama saçlarının arasından yukarı baktı. "Çaresiz değilim lordum. Keisha Skye'ın bilmediğini biliyorum."

Ra hemen cevap vermedi ama sonunda elini kaldırdı ve parmaklarını dikkatsizce oynattı. Erimiş bir altın parçası eğimli duvara doğru hareket etti. Burnum bunun kim ya da ne olduğunu anlamak için çok çalıştı ama altının metalik kokusundan başka bir koku alamadım. Topak ağırlığının altında sendeliyor gibiydi ama sonunda Ra'nın elini üzerine koyabileceği kadar yakınımaya geldi.

Altın damlayarak şekilsiz topaktan aktı ve Huitzilopochtli'yi ortaya çıkardı, mavi boyası bulaşmış ve eriyip gitmişti. Vücudu tanrının avuçlarının altında titriyordu ama dizlerini kilitledi ve erimiş altınla kaplanmış olmanın verdiği acıya rağmen dimdik durdu.

"Daha küçük bir güneş tanrısı sana nasıl çocuk verebilir?"

Shara kudretli tanrıya gözlerini kırıştıırarak baktı ve başını şaşkınlıkla yana eğdi. "Bunu daha önce de yaptı. Eminim benim için başka bir kraliçe doğurabilir."

SHARA

A Taze altın dalgası Huitzilopochtli'nin başından aşağı döküldü ve yüzünü eritti. Çılgılık attı, sıvı altının üzerinde lıkırdıyordu. Tepki vermeyi reddettim. Yapamadım. Oyun benim için herhangi bir şey gösteremeyeceğim kadar derindi.

Şimdi pişmanlık ya da korku yok.

Bir vezir Güneş Lordu ile satranç oynadığında, uzaktan yakından pişmanlık gibi bir şey hissedemezdi. Ya da daha kötüsü, acıma.

Çünkü Ra bana asla merhamet göstermezdi.

Zihnimde, Huitzilopochtli'ye kurban edilen binlerce insanı saydım. Masumlar. Savaşçılar. Kadınlar. Çocuklar. Emin olamadım.

Liste hayal edebileceğimden daha uzundu. Eğer ona aşık olmasaydı, Citla da o listede olacaktı. Mayte asla doğmayacaktı. Tek boynuzlu atların prensesi de. Zaniyah Hanesi onun tarafından pişmanlık duymadan yok edilirdi.

Sonunda dizlerinin üzerine çöktü ve bu Ra'yı yeterince tatmin etmiş olacak ki sıcak altın selini durdurdu.

"Yalanlar," diye fısıldadı Ra.

Kendimi savunmak için atlamadım. Buna ihtiyacım yoktu. Zorlukla nefes alarak başka bir kaynaktan ihtiyacım olan onayı beklerken göğüslerimin arasından ter damlıyordu. Ra'nın gerçekten inanacağı bir kaynaktan. Rahip piramitten ayrılmış mıydı? Arkama bakmaya cesaret edemedim. En ufak bir tepki bile beni ele verebilirdi. Şüphe yok. Korku yok. Tereddüt yok. Sakin, kendinden emin rezervlerimi kıramadım.

Kırmızı yılan boğazımı sıkarak bana varlığını hatırlattı. Aciliyet pullarını etime geçirdi. Yaklaşmak zorundaydım. İkinci bir şansım olmayacaktı.

Başrahip nihayet solumda birkaç adım öne çıktı, elleri birbirine sıkıca kenetlenmişti. "Majesteleri, korkarım cadı doğru söylüyor. Yakın zamanda Meksika'da bir çocuk kraliçe bulduk. Onu sadece bunun müdahalesi sayesinde kaybettik. Ama avatar Zaniyah'ı tanıyacak kadar çocuğun tadına baktı."

Ra'nın dudakları sanki iğrenç bir koku almış gibi büküldü. "Yüzyıllar önce onu yok etmesi için gönderdiğim ev."

Başrahip, tanrısının gözleriyle karşılaşmamak için belinden aşağı doğru eğildi. "Tam da o, Lordum."

Ra bana baktı, gözleri beyazlıyordu, güneşin parlaklığı cam gibi kaplıyordu.

"O zaman Sinekkuşu'nun artık ölümsüz olmaması çok yazık. Size hiçbir faydası olmayacak."

Başımı tek ve ölçülü bir şekilde eğdim ama Ra ile göz temasını kesmedim. "Yazık oldu lordum."

"Keisha Skye'ın bilmediği neyi biliyorsun?"

Şimdi bakışlarımın onunkinden kaymasına izin verdim, ama sadece sikine yerleşmek için. Guillaume'u bir midilliye benzetiyordu ve bu, soğukkanlılığımı neredeyse yerle bir eden korkunç bir düşünceydi.

Zavallı şövalyem. Ne yaptım ben?

Yutkundum, yüzümde titreşen herhangi bir duyguyu, onun özel arzuları olan bir adam olarak tanıyacağı ve takdir edeceği bir duygu olarak kullanmaya çalıştım.

Korku.

Dehşet

Ve evet, utanç. Kadınların seks ihtimali karşısında hissetmelerini istediği her şey. Tanrıça, bir kadının cinselliğinin tadını çıkarmasını ve bundan zevk almasını yasaklıyordu.

Ra kıkırdadı ve kalçalarını havaya kaldırarak itti. "Ah, evet, o da benim aletime bakmaktan zevk alıyordu. Bütün kraliçeler öyle yapar."

Dikkatlice, kendime hatırlattım. Yavaşça.

Gergin bir utangaçlık taklidi yaparak, tek bir adım daha yaklaşırken bakışlarımı tekrar onunkilere diktim. "Kollarınızda zevk buldu mu lordum?"

Tekrar itti, bakışlarımı kasıtlı olarak aletine geri çekti. Gözlerinde olduğu gibi aletinde de aynı donukluk vardı, sanki çoktan boşalmış ve

ucunda donmuştu. "Asıl soru, beni ne kadar memnun etti?"

"Öyle mi, lordum?" Bakışlarımı bacaklarından aşağı, ayak bileklerine doğru gezdirerek fısıldadım. Kitapta hangi ayak bileğinin İsis'in yılanı tarafından ısırıldığı yazıyor muydu? Hatırlayamadım. Önemli olmayabilirdi. "Seni memnun etti mi?"

"Hayır." Sesi keskinleşti, derimi jilet gibi kesti. Yanağımdan aşağı kan damladı ve her iki kolumdaki kesiklerden kan sızdı. "O y a p m a d ı ."

Sol dış ayak bileğinde altın olmayan bir şey parladı. Işığın bir oyunu mu? Yoksa tam olarak iyileşmemiş bir yılan ısırığının izi mi? Bir adım daha attım ve sarsılarak durdum. Sanki tereddüt etmişim gibi kollarımı belime doladım. Huitzilopochtli'ye dönüp baktım, elleri ve dizleri üzerinde duruyordu, öksürüp kanımla lekelenmiş altın parçalarını kusarken başı sallanıyordu.

O benim piyonum muydu, şahın dikkatini dağıtmak için taşınan bir kurban mı? Yoksa filim olup kanadımı koruyacağına güvenebilir miydim? Emin olamadım.

Yaklaştım. Ra'nın vücudundan yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum. Tenim karıncalandı, rahatsız edici derecede kurudu. Beni terletmek için bile çok sıcaktı. Ona dokunmak istemedim. Erimek istemiyordum.

Yılan boğazıma daha sıkı sarıldı, hafif bir beklenti titremesi. Hedefimize fırlatmak için bekleyen bir yay.

On ayak. Dokuz. Bu yeterli değildi ve Baş Rahip beni şüpheyle izledi.

"Keisha kızına hamile kaldı lordum ama Tanza bir kraliçe değildi. Kesinlikle Güneş Kraliçesi değildi." Vurgu yaptım, egosuna bir darbe indirdim. "Sizi hayal kırıklığına uğrattı lordum."

Ra parmağıyla bana bir fiske vurarak havada altın damlacıklarından bir yay oluşturdu. "Soyun."

Keten kılıfın tek askısını omzumdan itip vücudumdan aşağı kaymasına izin verirken parmaklarım titriyordu.

"Onu muayene edin," dedi rahibine.

Kahinlerin En Büyüğü daha da alçak sesle eğildi. "Yaptım, Majesteleri. Yüce Lord Vezir de öyle."

"Kan bağı yok mu? Bu güçte bir kraliçe mi? Bunu pek olası görmüyorum." "İkimiz de onu inceledik ve bağlarının olmadığını gördük.

Yüce Lord

onu iki kez aradı, daha önce hiçbir kraliçenin dayanamadığı kadar derine itti."

Ra alçak bir güvensizlik sesi çıkardı, gözlerini bana dikti. "Peki ya boğazındaki yılan? Onu incelediniz mi?"

Boğazımdaki kırmızı yılan hareket etmedi, bir dövme gibi yerine kilitlenmişti. "Doğal olarak öyle yaptık, Majesteleri. Geçmişiniz göz önüne alındığında yılanlar-"

"Sessizlik!"

Rahip dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü altın zemine bastırmak için öne doğru eğildi. "Bağışlaman için yalvarıyorum, Işıltının Kudretli Güneşi!"

Ra bana dudak büktü, gözleri buz gibi beyazlaşmıştı. "Yılanın ne önemi var, cadı? Ve unutma ki sana dokunduğumda yalanı hissedebilirim. Eğer bana yalan söylemeye kalkarsan seni sikimin üzerinde ikiye böler ve güneş ateşlerime yem ederim."

Yalan olmayan ne söyleyebilirdim ki? Umarım yüzüm hissettiğim kadar paniklememiştir. Isador Hanesi yalan söylemezdi, ışık tanrısını öldürmek için bile. Ama kendime biraz zaman kazandırmak için ne söyleyebilirdim?

Yılanı fırlatmak için hâlâ çok uzaktaydım. Carys'in olasılıklarının bana yılanın yetersiz kalacağını söylemesine ihtiyacım yoktu. Sonra ne olacaktı? Bana ne olacaktı? Kanıma?

Guillaume'u çoktan öldürmüştüm.

Sevgili Kanımın geri kalanının nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onları hissedemiyordum. Hiçbir yerde.

Çaresizce, umutsuzca yalnızdım.

Panik dalgalarıyla savaşıyor bakışlarımı yere indirdim, zihnim yarışıyor.

Ve yumuşak altın zeminde narin bir iz gördüm. Tanıdığım bir iz.

Benim kurdum. Xin.

Gözlerim yandı ama neyse ki gözyaşları için endişelenemeyecek kadar susuz kalmıştım.

Huitzilopochtli sanki her kelime boğazını parçalıyormuş gibi, "Bir hediye," diye homurdandı. "Kızımdan."

Hızlı bir nefes almaya cesaret ettim. Yani bu maçta benim filim ve ortağım olacaktı, kurban piyonum değil. İyi oldu. Mayte'ye babasının bana ne kadar yardımcı olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordum. Annesini ne kadar çok sevmiş olmalıydı ve onu da severdi.

Heliopolis'ten kaçtığımızı varsayarsak.

Ra elini yine onun başına indirdi ama en azından bu sefer onu sıvı altına boğmaya çalışmadı. Bir süre dinledi ve sonra başını salladı.

"Bu kadar güçlü olmana şaşmamalı. Onun yasadışı kızıyla bir cadılar meclisi kurmuşsun."

Dizlerim hafifçe titredi ama başka bir tepki vermedim. Yalan değildi. Mayte, tanrıçası aracılığıyla bana yılanı vermişti. "Onu çok seviyorum."

"Aşk." Ra elini Huitzilopochtli'nin sırtına vurarak onu yere düşürdü ve yüzüstü yuvarlanmasına neden oldu. "Bir erkeği her şeyden daha çabuk dize getiren gülünç bir zayıflık. Daha da iyisi, bana gel cadı. Bana sikimi ne kadar sevdiğini göster, ben de evcil hayvanın Sinekkuşu'nun bir gün daha yaşamasına izin vereyim."

SHARA

I Ra'nın Mayte'yle olan cadılar meclisimi bu kadar küçümsemesi beni şaşırtmamalıydı. Tüm kadınları küçümsüyordu. Doğal olarak, kadınlar arasındaki dostluk ve sevgi, kız kardeşçe veya cinsel olarak onu en ufak bir şekilde endişelendirmezdi.

Keşke burada olmamın asıl sebebinin bu olduğunu bilseydi. Diğer kadınları korumak için, ama özellikle Mayte'nin kızını.

Vivian'a ve sayısız başka çocuğa yaptığı gibi, başka bir çocuğu annesinden alıp ona işkence etmesine izin vermeden önce öldürdüm.

Eğer başka bir kadının kurtulması anlamına gelecekse, gurur duyduğu o dev aleti bile emebilirdim. Ama iş o noktaya gelmeyecekti.

Shara Isador sik yalamayı çok severdi. Ama sadece onun sevdiği sikleri.

Ben onu sevmeden önce bu piç cehennemde çürüyecekti.

Sağ elimi leğen kemiğimin üzerinden aşağı doğru kaydırırken durakladım ve kirpiklerimin altından ona sinsi, eğlenceli bir bakış daha attım. Parmaklarımı daha derine kaydırırken yüzünü izledim, parmaklarımı kana bulayacak kadar kendimi okşadım.

Hafifçe, kanı karnımın üzerinde gezdirdim. Gözleri kar beyazı yanıyordu. Ağzı acımasız bir onaylamazlıkla gerildi. Burnu kırıştı, dudakları tiksintiyle aşağıya döndü.

Yine de siki bana doğru kalktı, kanlı ateşimi arıyordu.

"Onu becerdiğinde Keisha doğuruyor muydu?" Daha da yaklaşarak fısıldadım.

"Hayır. Üremeye başlayana kadar onu becerdim. Onu kızıştırdım." "Senin için akıttığı kanın tadına baktın mı?"

Gözlerini uzun, kasıtlı bir şekilde kırıştıtararak kapattı. Kör görünüyordu, gözleri bembeyazdı ama her şeyi gördüğünden emindim. "Sizin türünüz için gerekli bir kötülük, ama başka türlü asla müsamaha göstermeyeceğim bir şey."

"Yazık," diye fısıldadım, kanlı parmaklarımı Huitzilopochtli'ye doğru uzatarak.

Ra'nın gazabını göze alarak ayağa fırladı ve parmaklarımı ağzına aldı. Ra tepki veremeyecek kadar iğrenmişti. Başka türlü davranamayacak kadar dehşete düşmüş bir halde bana baktı. Hareketlerim, Ra'nın temellerini tamamen sarsmıştı.

Dünya.

Başımı savurdum, saçlarımı omuzlarımdan üzerinden geriye attım ve Her Şeyin Işığı ve Gündüzü Tanrısının önünde gururla çıplak durdum.

Ama o benim tanrım değildi.

Ben karanlıktım. Kaostum. Ölüm, yıkım ve nihayetinde yeniden doğuştum. Kanlı kanıtı bacaklarımdan arasında taşıdım.

"Onu sevdin mi?"

Tekrar gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını amımdan yukarı kaldırdı. "Neden bir cadıyı seveyim ki?"

"Hayır, O Olan ve Her Zaman Olacak Olan'ı sevdin mi demek istedim?"

Beni boğazımdan yakaladı, boynumu sıvı ateşle mühürledi. Dişlerim dudaklarımı parçaladı ama çığlık atmadım. Ona bu zevki tattırmayı reddettim.

Artık yeterince yaklaşmışım. Yılanı kullanabilirdim. Ama yumruğunun altında sıkışmıştı.

Kıpırdama, diye fısıldadım çılgınca bedenimdeki yılanı, duymasını umarak. *Bekle. Seni kurtaracağım.*

"Yalan Söyleyen ve Gün Işığını Aldatan Kadın mı?" Kükreyerek beni o kadar sert sarstı ki sırtımda bir şey patladı. "Onu neden seveyim ki? Beni iyileştirdi, öyle dedi ama sonra Osiris'i becermek için beni terk etti. Dokunuşunun zehri hâlâ içimde. O gün bugündür içimde yanıyor!"

Nefes alamıyordum ama paniklememiştim. Henüz paniklememiştim. Acı korkunçtu, evet, ama vezirin gözlerime yaptığı kadar kötü değildi. Diğer elimi bacaklarımdan arasına sokacak kadar aklım başımdaydı ve sonra kanlı parmaklarımı onun sikinin etrafına sardım.

Sanki onu yakan benmişim gibi beni yere bıraktı. Kalçasına ve tenimde dağlama demiri gibi cızırdayan tahtın üzerine düştüm. Ama bırakmayı reddederek sikine tutundum.

Huitzilopochtli ayağa fırladı ve iki elini piramit duvarından aşağı akan erimiş altına soktu. Etinin kokusunu alabiliyordum.

yanıyordu ama acıdan inlemiyordu.

Hayır.

Uluyan kişi Ra'ydı.

Boynu ve omuzları gergin, başı geride, tahtının her iki kolunu kavradı ve aletini kesmişim gibi böğürdü. Gözlerinin buzlu beyazı yanaklarına yayıldı ve tohumunun fişkırması etimde sıcak olsa da, aleti elimde dev bir buz saçağı gibi hissettirdi. O kadar sert boşaldı ki, saçlarıma ve omzuma düşen damlacıkların asit gibi yaktığını hissettim. Bir çocuk doğurma umuduyla içime boşalmasını hayal bile edemezdim. Keisha'nın içini karıştıran buz gibi sıcak iğneler gibi hissetmiş olmalıydı.

Sadece başarısız olmak için. Aydınlık ve Gündüz Olan Her Şeyin Tanrısı bile ona bir kız çocuğu verememişti. Kara büyüye başvurmuş, bu süreçte bir canı bir canla takas etmişti.

Serbest bırakma kükremesi derin, gürleyen bir kıkırdamaya dönüştü. "Hayat hediyesini boşa harcıyorsun."

Eli başıma geldi ve beni okşadı. Neredeyse sevgiyle. Saçlarımdan bir avuç tutup beni üstüne çekmeden önce.

Onunla savaşımadım. Onu tam olarak istediğim yere getirmişken olmazdı. Teni artık beni yakmıyordu bile. Erimiş altın vücudundan akıp gitmiş, gerçek özelliklerini daha çok ortaya çıkarmıştı. Başı keldi ama kafatasının dibinde, sırtından aşağı, muhtemelen yere kadar sarkan uzun bir prens saçı vardı. Kalın bir kolye takıyordu, zinciri en az bir düzine büyük tılsımı taşıyacak kadar ağırdı. İçlerinden birini parmaklayarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Altın, oymaların üzerine yerleşmiş, görüntüyü bulanıklaştırmıştı ama bir bokböceğine benziyordu.

Bir kalp böceği. Ölen kişinin kalbinin üzerine, yeraltı dünyasındaki yolculuğunda onu korumak için takılan tılsım.

Bunlardan biri muhtemelen özümsemişti güneş tanrılarının her birine aitti. Huitzilopochtli de dahil. Ne yaptığını görmek için kafamı kaldırmadım. Ra'nın onun hareket ettiğini fark etmesini istemedim.

Çenemi biraz fazla sıkıca kavradı, sanki alıştırma yapmamış gibiydi. Gözlerimin içine bakarak başımı hafifçe salladı. "Söyle bana. Eğer onun gerçek kıızıysan, o zaman ne duymak istediğimi biliyorsun. Zamanın başlangıcından beri duymak istediğim şeyi."

Ona daha da yaklaştım, göğüslerimi göğsüne bastırdım.

Ve onun kalbini kalbine aldı, böylece vücudu onun gizli adını bilecekti.

Ona gülümseyerek uzandım ve başının arkasını kavrayarak onu kendime doğru çektim. Sanki onu öpecekmişim gibi.

"Onun senin gibi bir canavarı sevebileceğini sana düşündüren nedir?"

Gözleri erimiş altın rengine döndü. Beni benimkine karşı cızırdamaya başladı. Şiddetli bir kaş çatmayla belimi öyle sert kavradı ki iç organlarını zedeliyormuş gibi hissetti. Ama boynundaki elimden kurtulamadı.

Gözlerimi kapattım ve "*şimdi*" diye fısıldadım.

Kırmızı yılan etimden koptu ve dişlerini yüzüne, tam sol gözünün üzerine geçirdi.

Tahttan ayağa fırladı ve beni bir kenara fırlattı. Erimiş altın ağzından ses yerine gayzer gibi fışkırdı. Ondan akan sıvı bir güneş seli, sert parlaklığını karartıyordu.

Baş Rahip "Cadı!" diye bağırdı.

Bir şey yanımdan geçti, görünmez bir tüy, bir ölüm fısıltısı. Hayalet kurdum, rahibin boğazını yırtarken cisimlendi.

Ra hâlâ ayaktaydı ve sanki güneşin kendisini delmişim gibi sıvı altın çılgınlıkları atıyordu. Onu bitirmek için gücüme ihtiyacım vardı. Tüm gücüme.

İçimde gömülü olan Gölge'ye dokundum ve yok olmasını emrettim. Binlerce kanat içimde hızla esen rüzgârlar gibi çırpındı. Bağlarım içimde canlanırken kulaklarım kükredi.

:*Rik!*:

RIK

I bekledi.
Başımı sıcak altın taşa dayadım. Güneş başıma ve omuzlarıma vuruyor.
Zar zor nefes alıyorum. Bekliyorum.

Beni arardı. Arardı. Zamanı
geldiğinde.

Daha önce değil.

Dayanabilirdim. Ne kadar sürerse sürsün bekleyebilirdim. O çok daha
kötülerine katlanıyor olacaktı.

Bu düşüncenin en ufak bir yardımı
olmadı. Kayalar avuçlarımda altında toza
dönüştü. Yine de bekledim.

Kraliçemin bağı bana o kadar sert çarptı ki kaya trolümü sırt üstü yere
devirdi. Acımasız güneşe baktım ve gözbebeklerim kızardı ama umurumda
değildi.

:Rik!:

Kıpırdadım ve ölümcül bir kaya kayması gibi ona doğru sıçradım. *Çıkarın
onu!*

Kanı hemen karşılık verdi. Gökyüzünden bir ateş topu fırladı, ardından
karanlık, devasa bir ejderha, çığlık atan bir gryphon ve dev bir karga geldi.

Bağının rehberliğinde tapınağın yanından uçarak geçtiler ve ince bir
perdenin ardından gözden kayboldular.

Tanrıça. Onun bağlarının tekrar kafamın içinde olması çok iyi hissettirdi.

Önce Itztli'nin siyah köpeği tapınağa ulaştı, onu kardeşi izledi. Tlcel tapınağın üzerinde döndü ve bana yerde yatan bir cesedin görüntüsünü gönderdi.

Guillaume.

Nefes nefese kalan bizler sonunda olay yerine ulaştık. Şövalye sırtüstü yatıyordu, bir yerden aldığı altın zincir zırh yeleği dışında neredeyse çıplaktı. Etrafı kan gölüne dönmüştü ve boğazı, omurgasının beyaz kısmını açıkta bırakan korkunç, vahşi bir yarayla açılmıştı.

Etin tekrar bir araya geldiğini fark etmem bir anımı aldı. Boynundaki bir yaradan dolayı yavaş yavaş ölmüyordu, aksine kafası yavaş yavaş vücuduna geri dönüyordu. Gözleri benimkilerle buluştu, eli yanında sallanıyordu. Uzanıyordu.

Bir silah için. Ölürlen bile kraliçemiz için öldürmeye hazırđı.

Kılıçlardan birini aldım ve avucuna bastırdım. "Gelebildiğın zaman bize katıl."

:Daha hafif bir kana ihtiyacımız var,,: Mehen bağımızda kükredi. Kapıdan sığamayız. Piramidi bir avuç iskelet koruyor ama siz gelmeden işlerini bitirmiş olacağız:

İkizler Daire'nin peşinden o yöne doğru koşmaya başlamışlardı bile. Ezra ve ben arkalarından aceleyle koştuk ama aklım Shara'daydı.

Bağının içine girdim, zihinsel alanını işgal ettim ama elimde değildi. Onu hissetmem gerekiyordu. Sağlığına erişmem ve çok kötü yaralanmadığından emin olmam gerekiyordu. Beni dışarıda bırakabilirdi ama tanrıçaya şükürler olsun ki beni içeri aldı.

Çıplaktı, birkaç sıyrık ve kesik vardı ve yarım düzine yerde yanık vardı, ama bunun dışında zarar görmemişti. Üzerinde altın bir dev belirdi, içinden sıvı güneş ışığı dökülürken başı geriye eğikti. Yüzüne kırmızı bir yılan yapışmıştı.

Güzel. Başardı.

Bedelini düşünmeyi reddettim.

Ödeyeceğim. Bir kalp atışında. Lütfen, ona bir kez daha sarılmama izin ver.

Kendi dilinde bağırın Huitzilopochtli, Ra'ya doğru koştu ve ağır turkuaz bir mızrak fırlattı. Mızrak doğrudan göğsüne saplandı.

Altın akıntısı yavaşladı ve Ra başını eğdi. Güldüğünü fark etmem bir anımı aldı.

"Seni aptal. Ben senin ölümsüzlüğünü aldığımđa Ateş Yılanın tüm gücünü kaybetti." Mızrağı vücudundan çıkardı ve bir kenara fırlattı.

bir oyuncaktı. Sonra uzandı ve gözünden sarkan yılanı çekip aldı. "Ve sen, cadı. *Kendisi* de aynı şekilde başarısız olmuşken, bir yılanın beni bitirebileceğini mi düşündün gerçekten?"

Onu iki eliyle yakaladı ve önünde tuttu. Sıvı altın başından aşağı dökülürken kraliçem çılgılık atmaya başladı.

SHARA

Kabarcıklı acı. Sıvı ateş. Etim eridi. Ne olduğumu hatırlamadan önce bir an çılgılık attım ve akılsızca savaştım.

Kim olduğumu.

Ben bu çılgılık atan, çırpınan yaratıktan daha fazlasıydım. Bırak beni canlı canlı kızartsın. Tanrı yardımcım olsun, onu da yanımda götüreceğim.

Bağlarımı sertçe çektim, beni güçle doldurması için rezervlerimi çağırdım. On bir Kan bağı dipsiz bir büyü kuyusunu doğrudan içime boşalttı.

Bedenimi Morrigan'ın Gölgesi'ne sardım ve acı hemen dindi. Bir düşünceyle yanmış etimi iyileştirdim. Sıvı altından bir selin içinde asılı kaldım ve pek çok kişinin canını yakmış olan tanrıya baktım.

Sesim Büyük Piramit'te yankılandı, güçle yükseldi. "Ben Shara Isador, İsis'in son kızı, Var Olan ve Var Olacak Olan'ım. Cennetin Leydisi, Tanrıların Kraliçesi, kızının duasını duy. Başladığın şeyi, Senin kutsal adınla bitirmeme izin ver."

Huitzilopochtli'nin mızrağıyla açtığı deliğe yumruğumu soktum ve elimi Ra'nın kalbinin etrafına kapattım. Bir haykırıyla beni kenara fırlattı ama ben onun atan kalbini elime aldım ve yanıma aldım.

Beni yavru bir kediymişim gibi kavrayan sert granitin içine düştüm. Rık. Beni kollarının arasına aldı ama durdurmaya çalışmadı. O da benim gibi en büyük işimin henüz bitmediğini biliyordu.

Elimi havaya kaldırarak Ra'nın gümbür gümbür atan kalbini üzerimizde tuttum. "Kızıl yılan seni ölümlü yaptı, Güneş'in Efendisi. Sana bir kalp verdi." Durakladım, yüzündeki dehşetin buz tutmuş bir sır gibi kayışını izledim. "Yargılanabilecek bir kalp."

Dizlerinin üzerine çöktü. "Hayır. Olamaz. Her Şeyin Efendisi yargılanamaz. Ben ölümsüzüm."

Büyük Piramit'te bir gong sesi yankılandı ve altın duvarlarda yankılandı. Ö n ü m d e bir dizi terazi belirdi. Fısıltılar aşağıya doğru akıyordu.

Ama ne dediğini anlayamadım. Yukarı baktığımda piramidin tepesinin yerinde olmadığını gördüm. İnsanlar her taraftaki balkonlardan aşağıya bakıyor, yargılamayı izliyorlardı. Isador kitabından onların kırk iki yargıç olduğunu biliyordum.

Onların ötesinde, piramidin zirvesinin olduğu yerde, sadece tek bir göz gibi parlayan berrak, mavi gökyüzünü gördüm.

Üst seviyeden bir şey aşağıya doğru sürüklendi ve terazinin bir tarafına kondu.

Ma'at'ın gerçek tüyü.

Ra dizlerinin üzerinde sürünerek bana yaklaştı, ellerini yalvarırcasına kaldırdı.

Öfkeyle guruldayan Rik bana destek oldu. Kurdum ve kara köpeğim önümüzde çömelmiş, tüyleri diken diken olmuştu. Savaş kedim Rik'in bacağına bastırdı ve kükredi. Ezra arka ayakları üzerinde yükseldi, tam dokuz ayak boyunda, iri cüssesi ve vahşi dişleriyle. Gryphon'um delici bir çığlık attı.

Tlcel ve Nevarre sessiz kanatlarıyla daireler çizerek üzerimize doğru geldiler. Arkama bakmak için dönmedim ama Leviathan'ın ateşinin sıcaklığını hissettim ve anka kuşumun yanan tarçın ve mür kokusunu aldım.

Gözlerim yaşla doldu, boğazım ağrıdı. Eksik olan tek kan Guillaume'du.

Kendi ellerimle başsız bıraktığım son Tapınak Şövalyesi.

Bu ölümü ona ben verdiğim için mi son bulmuştu? Onun hayatı kırmızı yılanın bedeli miydi? *Lütfen, diye* dua ettim, gözlerimi kapatarak. *Yapamam. Lütfen onu almayın.*

"Neden bu kadar uzun sürdü? Ezra karşılık verdi.

:Onu ağlattın, göt herif,: Mehen hırladı. :Kahrolası başsız şövalye.:

Sevgili eller yanağımı kavradı. Bir zamanlar kırılmış ve bükülmüş, şimdi ise bütünleşmiş parmaklar gözyaşlarımı sildi. "Kraliçem. Al beni. Seninim."

Gözlerimi açmadım ama boştaki kolumu boynuna doladım. Şövalyem. Tamamen iyileşmişti. Ona o kadar sıkı sarıldım ki homurdandı ama sevincim kısa sürdü.

Hâlâ birini kaybetmem

gerekiyordu. Ama önce

Ra'yı bitirmeliydim.

Guillaume'un dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Rik beni ayağa kaldırdı ve tartıya yaklaştım.

"Masumiyet Bildirgesini başlatın," diye gürlledi yukarıdan derin bir ses.

Ra'nın kalbini ters teraziye koydum ve bir an için Ma'at'ın tüyüyle mükemmel bir denge kurdu. Ta ki gerekli metni okumaya başlayana kadar.

"Ben insanlara karşı suç işlemedim..."

Kalbi daha da ağırlaştı. Bir titreme Ra'nın artık neredeyse tamamen beyaz olan omuzlarını sarstı. Güneş gücü süzülerek altın göle aktı.

"Ben hiçbir zarar vermedim. Bir tanrıya ya da tanrıçaya küfretmedim."

Her cümleyle birlikte, kalp terazinin kefelerine vuruyor ve yukarıdaki fısıltılar daha da yükseliyordu.

Açıklamasının izini kaybettim. Hepimiz onun suçlu olduğunu biliyorduk. Sonsuz lanetlenmeyi hak ettiğini biliyorduk.

Ama bu adaleti sağlayacak olan kişi... Ammit'ti, Yok Edici.

Benim.

Zihnimde, içinde dört kavanoz bulunan eski kutunun bir kez daha açıldığını gördüm. Timsah burnuna benzeyen konik tepeli olana odaklandığım anda, kavanoz bir çınlamayla devrildi ve kapağı düştü.

Kalbim çarpıyor, hediyenin içimde kabarmasını bekliyordum. "Ben safım," dedi Ra.

İçimde bir şey gümbürdedi. Pençeler göğüs kafesime çarptı.

Pullar omurgamdan yukarı kayıyordu.

"Ben safım! Ben safım! Ben-"

İçimde öfke kabardı. Bu adam, bu tanrı, bir yaratıcıydı. Umudu ve ışığı, yeni bir günün ve yeni bir başlangıcın vaadini temsil etmesi gerekiyordu. Bunun yerine, tanrıçalarımızın çocuklarının evlerini yerle bir etmişti. Sayısız kadına tecavüz etmiş ve işkence etmişti. Kendi çocuklarına işkence etti. İnsanların yaşamlarını bozdu ve dünyanın doğal dengesini yok etti. Dokunduğu her şeyi bozdu. Tüm dünyaya nefret ve kötülük yaydı.

Ona çenesini kapamasını söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler yerine bir kükreme çıktı.

"Lütfen," diye fısıldadı. Yanaklarında mükemmel kristal gözyaşları parlıyordu.

Bu bile beni kızdırdı. Ağlamasına izin yoktu. Samimi olması mümkün değildi. Tek umursadığı, yaptığı tüm korkunç şeylerin bedelini ödeme zamanının gelmiş olmasıydı. Sayısız bin yıl boyunca acı ve ıstırap içinde debelenmişti. Gerçekten de birkaç damla gözyaşının bu günahları silmeye yeteceğini mi düşünüyordu?

"Sadece beni sevmesini istedim."

Elbette. Öfke içimi dövüyordu. Pek çok hayat yok edildi. Büyü yeryüzünden sonsuza dek silindi. Çünkü bu adamın egosu, hoşlandığı bir kadın onun yerine başka bir erkeği seçtiğinde zedelenmişti.

Öne doğru fırladım ve burnumla tartıya vurarak çılgınca çarpan kalbini havaya fırlattım. O iğrenç eti çiğnemek ve bütün olarak yutmak büyük bir zevkti.

Feryat eden Ra, formunu kaybederek altınının içinde göllenmeye başladı.

Ezra tiksintiyle ofladı. *:Bir daha altın varaklı bir şey görürsem kusacağım. En azından kraliçemiz sadece kalbini yiyecek kadar akıllı, değil mi ejderha?*

Leviathan üzerimize öyle bir duman üfledi ki timsah gözlerim yaşardı *:Umarım hazımsızlık yapmaz...:*

Gülmek istedim. Rahatlamak istedim. B a ş a r d ı m . Ra ölmüştü. Xochitl güvendeydi.

Ama yine de sevdiklerimden birinin ölmesi gerekiyordu.

Başımı çevirdim ve Ra'nın altın tahtının yerini yeşim taşından bir taht almıştı. Tanrıçanın başının üzerinde iki yılan yükseliyor, dişlerini göstererek birbirlerine bakıyorlardı. Ayaklarının iki yanında biri siyah, diğeri altın rengi iki jaguar oturuyordu.

Coatlicue. Tanrıların Annesi.

Kalbim güm güm atıyor, sanki Büyük Piramit aniden üzerime yıkılmış gibi ağrıyordu.

Bekleyen tanrıçaya yaklaştım, insan formuma geri döndüğüme şaşırmadım. Bacaklarımın etrafından şeffaf keten kumaşlar akıyordu ve başım ağırlaşmıştı. Uzandım ve İsis'in tacını başımda hissettim, kırmızı güneş diskini tutan geniş boynuzları. Güzeldi. Alabileceğim tüm yardıma ve otoriteye ihtiyacım olacaktı.

Fısıldayan tanıklar gitmişti. Kanım yer değiştirirken etrafımda toplandı. Elleri bana dokunuyor, hepsinin burada benimle olduğuna dair bana güvence veriyordu.

Son bir kez daha.

"Aferin, İsis'in kızı." Coatlicue rüyamdan hatırladığım gibi görünüyordu. Dolgun, ağır göğüsler. Çok çocuk taşımaktan yuvarlaklaşmış bir mide. Kibar, sevgi dolu gözler, hem üzüntü hem de sevinçle parlıyordu. Ra'nın üzerinde kullanmam için bana verdiği gibi yılanlardan oluşan canlı bir etek giymişti.

Başını çevirerek elini uzattı. "En sevdiğim oğlumu bana geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Huitzilopochtli annesine yaklaştı ve önünde tek dizinin üzerine çöktü. Turkuaz mızrağı önünde yere bıraktı. "Bağışla beni anne, ama Xiuhcoatlı kaybettim. Artık ateş solumuyor."

Elini onun başının arkasına koydu. "Önemli olan tek şey sensin oğlum. Artık sevgili yıldızının beklediği Aztlan'a dönebilirsin."

Yüzünü kaldırdı, altın rengi gözlerinde umut yanıyordu. "Citla beni mi bekliyor?"

"Her zaman öyledir."

Sevinçle güldü ve topuklarının üzerine geri yerleşti. "Teşekkür ederim anne. Teşekkür ederim."

Kanım etrafımda diz çöktü. Rik yanımdaydı, sağ kolu belime dolanmıştı. Daire diğer tarafıma bastırdı. İlk iki şövalyem. Onları kaybetmek beni mahvederdi.

Kanımdan herhangi birini kaybetmek...

"Yüce Anne." Rik'in sesi otoriteyle çınladı ve bakışlarını ona çevirdi. "Alfa olarak, ödenmesi gereken bedel için beni kabul etmeni istiyorum."

"Hayır," diye fısıldadım, ona daha sert bastırarak. "Hayır! Buna izin vermeyeceğim."

Coatlicue başını salladı. "Pekâlâ çocuğum. Onun yerine hangisini almamı istersin?"

Titredim. Gözyaşlarım beni boğdu. Ağzımı açtım ama yapamadım. Tek bir isim bile söyleyemedim. Söyleyemezdim. Onlardan sadece birini seçemezdim. Sevmek için değil. Öldürmek için değil.

Hepsini sevdim.

Hepsine ihtiyacım vardı.

"Düşündüğüm gibi," dedi, kaba bir şekilde değil ama uzun bir yaşamda birçok çocuğunu kaybetmiş yorgun bir anne gibi. "Seçim yapmak asla kolay değildir."

Kıvranan yılanlardan birini eteğinden kopardı ve bana doğru nazikçe savurdu. Önüme düştü ve birkaç santim yükselerek hepimizi taradı. Sanki kimin tadının daha güzel olduğuna karar vermeye çalışıyormuş gibi dili dışarı fırladı.

"En eski Kan mı?" Yılan sürünerek Mehen'e yaklaşıırken Coatlicue sordu. Zümrüt gözleri ışıdayarak yılanı alaycı bir selam verdi. "Şimdiye kadar pek çok yaşamı olduğu kesin ama sevdiği kraliçeyle geçirdiği gün sayısı çok az."

Yılan Guillaume'u atlatırken, "Başsız şövalye senin aşkın için çoktan bir bedel ödedi," dedi. "Ayının huysuz tavrı gülmene yardımcı olmak için gerekli. Sanırım onu almamalıyım. Bu seferlik."

Yılan Nevarre'ye doğru ilerledi ve başı ileri geri sallanarak duraksadı.

"Ah, işte bu oldukça ilginç," dedi Coatlicue. "Çoktan ölmüştü ama yaşam ve ölüm tanrıçası onu sana geri verdi. Muhtemel bir seçim."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Nevarre. Benim Kelt kuzgunum. *Hayır, lütfen, Yüce Olan. O olmasın.*

Daire homurdandı. "Onu alamazsın. İskoç eteğini çok özler ve saçları da çok güzeldir."

Vivian kızgın kızıl saçlarını omzuna atarak, "Özür dilerim," diye karşılık verdi. "Alınması gereken biri varsa o da benim. Ben onun en büyük düşmanının kızıyım."

"Hayır," dedi Llewellyn kabaca, Kanımın önüne doğru iterek. Huitzilopochtli'nin yanına çöktü. "Mantıklı seçim benim. Yüzlerce yıl boyunca annesine sadakatle hizmet ettim. Beni onun yanına gönder ve kızını kendi Kanından birini kaybetmenin acısından kurtar."

Rik ve Daire'yi iterek kurtuldum ve aceleyle Llewellyn'in yanına gittim. "Hayır."

Coatlicue bana bakmadı bile, üzgün bir şekilde annemin kanına baktı. "Korkarım ki eski kraliçeniz sizi cennette beklemiyor. Bunun yerine, gidip onun için bir yer hazırlamalısın çünkü ruhu kızını bu dünyada yalnız bırakmayı reddediyor."

"Pekala."

"Hayır!" Yüzünü kavradım ve bana bakmasını sağladım. Gözleri karanlıktı, kırmızı-altın renkli yıldızlar çoktan sönmüştü. "Bana anlatacak çok şeyin var. Annemle olan sahnelerin hiçbirini bana göstermedin. Bana onun hakkında hiçbir şey anlatma fırsatın olmadı. Seni benden alırlarsa onu nasıl tanıyacağım?"

"O seninle birlikte yürüyor," diye fısıldadı, yüzü kederle harap olmuştu. "Onu her zaman tanıyacaksın."

Yüzünü karnıma doğru çektim ve kollarımı başına doladım. "Hayır. Buna dayanamam. Lütfen, Tanrıların Annesi, lütfen onu alma."

"Anne," dedi Huitzilopochtli, kraliçe ona bakana kadar bekledi. "Bu kraliçe beni diriltti. O beni kurtardı. O beni kurtarmışken, sen nasıl olur da ona böyle bir keder yaşatırsın?"

size sevgili bir oğul olarak mı dönüyor?"

Coatlucue başını salladı. "Seni eski ihtişamına kavuşturamadı oğlum. Kalbin kayıp. Bedeninin kabuğuna hayat üfledi ama bu beden yok olduğunda ruhun da yok olacak."

Kalbi kayıptı. Tabii ki.

Llewellyn'i serbest bıraktım ve Ra'nın nerede eridiğini hatırlamaya çalışarak zemini taradım. Dövülebilir altın zemine gömülü halde, taktığı kolyeyi buldum. Onu altından çıkardım. Çılgınca, hangisinin Huitzilopochtli'ye ait olduğunu anlamaya çalışarak her bir glifi taradım. Onun dilini bilmiyordum. Glifleri Mısırlılarınkiler gibi okuyamıyordum ama üzerinde kuş olan sadece bir tane vardı.

Bokböceğini zincirden kurtardım ve Huitzilopochtli'ye doğru geri adım attım. Ona doğru uzattım ve bokböceği parlamaya başladı. Elimde gümbürdedi. Bir kez. İki kez. Göğsüne yaklaştıkça daha da hızlandı.

Elimi geri çekerek tılsımı parmaklarımın arasında şiddetle kavradım ve yumruğumu havaya kaldırdım. "Onun kalbi. Kanım için."

Sanki ona tokat atmışım gibi tahtında geriye doğru sarsıldı. Gözlerini kısarak bana, yavrularını koruyan çıldırmış bir anne ayıyı andıran uzun ve sert bir bakış attı. "İnsanlarınızdan biri o zaman."

"Hayır. Bir tane bile değil. Bu kraliçe neyi alırsa sever ve sonsuza dek sever. Ben hepsini seviyorum. Onlardan vazgeçmeyeceğim."

Öne doğru eğildi, eteğindeki yılanlar öfkeyle tıslıyordu. Her iki yanındaki jaguarlar dişlerini göstermiş, saldırmaya hazır bekliyorlardı. Ama ben geri adım atmayı reddettim. "Biz. Bir pazarlık yaptık."

Tılsımı daha sert sıktım. Bir çeşit taşı. Fazla çaba harcamadan parçalara ayırabilirdim. "Evet. Ve sana tam olarak istediğin şeyi verdim."

Rik ayağa kalktı ve elini yumruğumun etrafına sardı, ben bokböceğine olan şiddetli sarılışımı yavaşça gevşetene kadar parmaklarımı okşadı. "Kraliçem, Büyük Anne, sanırım ikinizi de memnun edecek bir çözümüm var."

"Evet mi?" İkimiz de karşılık verdik.

"Hepimizi al." "*Delirdin mi sen?*" diye karşılık vermek için ağzımı açmaya başladım. Ama parmaklarını nazikçe dudaklarıma dayadı. "Birimiz öldüğünde, hepimizi al. Özellikle de bu kraliçemizse. Zaten öldüğünde hepimiz onunla gitmeyi tercih ederiz."

"Evet, evet, al beni," diye yankılandı etrafımda, Kanım ona katılmak için adım attı Biz.

"Siz Aima'lar çok uzun yaşarsınız," dedi Coatlicue, öfkeli bakışları solmuş olsa da. "Bu pazarlığı tahsil etmek için daha ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Ne kadar sürerse," diye karşılık verdi Ezra. Yutkundu. Sonra ekledi, "Büyük anne. Özür dilerim."

Başını sallayarak güldü. "Ah, çocuk. Ne kadar ilginç yaratıklar topluluğu çağırmışsın yanına. Şuna ne dersin? Gelecekte kaç Kan çağırırsan çağır, hepsi aynı anda ölecek. Hiçbiri diğerlerinin yasını tutmak için geride kalmayacak."

Bir an gözlerimi kapattım, sesimin çatlamaması için duygularımı yatıştırmaya odaklandım. "Ben bile mi?"

Başını salladı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Sen bile. Tanrıların Annesi'ne karşı durup onun istediği şey için savaşıacak çok az kişi vardır. Kırmızı yılanımın bedelinden memnunum, *eğer*," Sesini sertleştirdi. "Oğluma kalbini geri verirsen."

"Tamamdır," dedim belli belirsiz ve bokböceğini hızla Huitzilopochtli'nin göğsüne bastırdım. Taş düştü ve parıltı etinin içinde kayboldu, ancak göğüs kafesinin içine batarken hızlı atışını duydum.

Huitzilopochtli, her zamankinden daha yüksek ve daha geniş bir şekilde, güneş ve savaş tanrısı olarak eski ihtişamına tamamen kavuşmuş bir şekilde ayağa kalktı. Önümde eğildi ve elimi tutarak parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Hanımefendi, size teşekkür ederim."

Başımı ona doğru eğdim. "Teşekkür ederim lordum."

"Huitz," diye seslendi tatlı bir ses ona. Annesine doğru baktı ve tahtın yanında genç bir kadın duruyordu. Yüzü sevinçle parlıyor, gözleri mutluluk gözyaşlarıyla ışıldıyordu. Uzun kahverengi saçları ve narin elmacık kemikleriyle onu Mayte'nin annesi Citla olarak kolayca tanıdım.

Onu kollarının arasına aldı. "Benim yıldızım." Gözümü kırptım ve gitmişlerdi.

"Hadi şu bok çukurunu havaya uçuralım," diye homurdandı Mehen. Kollarımı Rik'in boynuna doladım ve gözyaşlarına boğuldum.

SHARA

W Gecenin bir yarısı otoyolda uçuyorduk. Yıldızlar tertemiz bir gökyüzünde parıldıyor, hilal şeklinde bir ay yükseliyordu. Yeni yağmış kar dünyayı temiz ve mükemmel kılıyordu, inci gibi ay ışığını o kadar iyi yansıtıyordu ki far kullanmadık.

Rik'in göğsü bana karşı sıcaktı, güçlü kolları iki yanıma dayanmış, elleri gidonun üzerindeydi. Daire yanıma yaklaştı ve Ezra'nın çamurlu Ford kamyoneti diğer şeritte bizi takip etti.

Mehen ve Guillaume bir süre birbirleriyle yarıştılar, motorlarının mırıltılarının tadını çıkardılar, ama çok çabuk geri çekilip yanıma geldiler.

Yakınımda.

Kanımın geri kalanı ya arkadan koruyarak ya da tepemde uçarak yakınımda geziniyordu. Şakalaşmaları ve şakaları kalbimi ısıttı, ta ki gözlerim yaşla dolana kadar. Bu sefer üzüntüden değil. Ama o kadar çok sevgiyle doluydu ki, hepsini tutamadım.

Küçük bir gıcırta dikkatimi omzuma çekti. Farem boynuma kıvrılmış, minik patilerini saçlarıma dolamıştı.

"Ne dedi o?" Rik kulağıma doğru sordu. "Daha hızlı gitmek istiyor."

Sırıttı ve grubun başına geçtik. Yüzümde rüzgar. Etrafımda aşkım. Sessiz, mükemmel bir gece.

Bir zamanlar karanlıktan korkardım. Yalnızdım, kaçıyordum, canavarlardan saklanıyordum.

Ellerimi kaldırdım ve beni güvende tutacağına güvenerek Rik'e doğru geriledim.

Bir daha asla karanlıktan korkmayacaktım.

Son

But Joely...! Bu son olamaz.

Shara hala Üçlü ile uğraşmak zorunda. Hiçbirine teke tek bir sahne vermediniz. Yeşil sahadaki mücadeleyi hiç göremedik. Dauphine kim ve dost mu düşman mı? Peki ya Leonie? Shara Kevin'a güvenebilir mi, yoksa onu Marne Ceresa'ya mı satacak?

Hepsi de çok geçerli noktalar. Kesinlikle, birçok soruyu cevapsız bıraktım. İşte bu yüzden Şah Mat Shara için son kitap değil.

Başlangıçta, sadece beş Shara kitabına sahip olma kararımın bir parçası da kapak resmiydi. Aynı kanlı seride aynı modelin sadece beş resmini kullanabilecektik. Bu yüzden beş kitap planladım. Ancak, yerimin tükenmekte olduğu ve çoğunuzun Shara'yı bırakmaya hazır olmadığı belli olduğunda, Marisa'ya ulaştım ve aynı modeli kullanacak, ancak yeni (daha az kanlı) bir dizi resim kullanacak. Gerekirse, Shara'nın en azından birkaç kullanılabilir görüntüsü daha var.

Bu kitap zaten serinin şu ana kadarki en uzun kitabı. Triune ile ilgili detayları aynı kitaba sığdırmam mümkün değildi. Bu yüzden QUEEN TAKES TRIUNE, Shara'nın Triune ile daha az kanlı ama daha az ölümcül olmayan politik dansına devam edecek. Ondan önce tamamlamam gereken birkaç kısa proje var, bu yüzden Aralık veya Ocak ayına kadar bu altıncı kitabı aramaya başlamayın.

Umarım Gwen'i sevmişsinizdir. Kendi romanı QUEEN TAKES CAMELOT, Şubat 2019'da tümüyle Ters Harem kutulu setine dahil edilecek.

Eğer buharı seviyorsanız, "Queen Takes Alpha" için Between the Sheets ve "Queen Takes Twins" için [Halloween Between the Sheets kitaplarını](#) almayı unutmayın. Her ikisi de Shara ve çeşitli Kan çeşitlerinin yer aldığı bağımsız, ultra ateşli seksi sahnelerdir. Bu sahneler özeldir, yani antolojiler kapanana kadar başka hiçbir yerde bulunamazlar.

Hâlâ Skolos sarayı için bir yan seri yazmayı planlıyorum. Kraliçe Üçlüyü Alır onun son kitabı olsa bile Shara'nın bu kitaplarda görünmeye devam edeceğinden eminim. (Açıkçası emin değilim. Oraya gittiğimde bana ne söyleyeceğine bağlı.) Hedef 2019.

Ayrıca her bir Kan için onun çağrısını ilk hissettikleri anı anlatan kısa öykülerden oluşan bir ön bölüm planlıyorum. Tahminen 2019'un başlarında, ancak Kraliçe Üçlü Oluyor'dan önce de ele alabilirim. Kan'ın ne kadar işbirlikçi olduğuna bağlı. Özellikle Mehen'in nasıl bir pislik olabileceğini biliyorsun.

Ve tabii ki sevgili prensesimiz Xochitl'in hâlâ alması gereken tek boynuzlu atlar var. Sadece onu biraz büyütmem gerekiyor, çünkü ben bir çocuk/genç yetişkin yazarı DEĞİLİM.

Son olarak, teşekkür ederim. Kalbimin derinliklerinden.

Shara'yı ve Kanını yaşatacağım konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. MM veya FF her zamanki okuma programınız olmasa bile onu kalplerinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Yazmaya devam etmem için beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Çünkü bir yıl önce tamamen bırakmanın eşiğindeydim.

Shara beni mümkün olduğunu asla hayal edemeyeceğim inanılmaz bir kişisel yolculuğa çıkardı.

Bunu siz mümkün kıldınız. Bu seriyi alıp yorumlarınızı bırakarak ve Triune'a katılarak. Bana en sevdiğiniz Blood'ı söyleyerek ve bu karakterler gerçek, yaşayan ve nefes alan insanlarmış gibi ilginç sorular sorarak.

Bu hepsinden büyük bir onur. Çünkü onlar gerçek, en azından benim kafamda.

Shara lanet Isador her birinizi seviyor.

*Aldığı şeyi sever, sevdiği şeyi de sonsuza dek saklar.
Çok yaşa Isador Evi!*

ALSOBYJOELYSUEBURKHART

Onların Vampir Kraliçesi, ters harem vampir romantizmi

Kindle Unlimited'ta Ücretsiz

VEZİR ATLARI ALIR VEZİR

ŞAHİ ALIR

VEZİR VEZİRİ ALIR VEZİR

KALEYİ ALIR

VEZİR ŞAH MATİ ALIR VEZİR

ÜÇLÜYÜ ALIR

KRALİÇE JAGUARLARI ALIR

Mayte'nin hikayesi Realms & Rebels kutulu setinde

mevcut 21 Ağustos 2018

"Kraliçe Alfa'yı Alır"

Çarşafılar Arasında'da özel kısa öykü

"Kraliçe İkizleri Alır"

Çarşafılar Arasında Cadılar Bayramı'nda özel kısa öykü

KRALİÇE CAMELOT'U ALIYOR

RH Kutulu Set Şubat 2019

Crimson Arcana, fantastik/paranormal Ters Harem

GÖLGELERİ YARATMAK

What Goes Bump in the Night içinde mevcuttur

Blood & Shadows, erotik fantezi

Kindle Unlimited'ta ücretsiz

SHANHASSON'UN AT USTASI

Shanhasson Üçlemesi

Eksiksiz Bir Ters Harem Epik Fantezi

SHANHASSON'UN GÜLÜ

SHANHASSON'A GİDEN YOL

SHANHASSON'A DÖNÜŞ

Keldari Ateşi

İÇİMDEKİ ATEŞTEN

SAĞ ÇIK

Mitomorfozlar, Paranormal/SF Romantizm

Kindle Unlimited'ta Ücretsiz GÜZEL

ÖLÜM

The Connaghers, çağdaş erotik romantizm Kindle

Unlimited'ta ücretsiz

İNGİLİZCE PROFESÖRÜNE MEKTUPLAR

SEVGİLİ HOCAM, BEN SİZİN

CANIMI ÇOK İYİ

YAKTIN

SENİ ASLA YARI YOLDA

BIRAKMAM

CONNAGHERS'IN TAMAMI KUTULU SET

Billionaires in Bondage, çağdaş erotik romans (2017'de

Entangled Publishing'den yeniden yayınlanıyor) THE

BILLIONAIRE SUBMISSIVE

MİLYARDERİN MÜREKKEP METRESİ

MİLYARDERİN NOEL PAZARLIĞI

Zombi Kategorisinde Romantik, paranormal

romantizm Kindle Unlimited'ta Ücretsiz

ZOMBİ MİLYARDERİN BAKİRE CADISI

MUMYANIN TUTSAK CADISI

The Wellspring Chronicles, erotik fantezi

Kindle Unlimited'ta ücretsiz

NIGHTGAZER

Bir Katil İhtiyacı, Erotik Romantik Gerilim

ONE CUT DEEPER

İKİ KESİM DAHA

KARANLIK ÜÇ KESİM

DAHA ÖLÜ

Bir Jane Austen Uzay Operası, SF/Steampunk erotik

romantizm LADY WYRE'S REGRET, ücretsiz okunan

ön bölüm

DOKTOR _____ WYRE

HANIMEFENDİNİN

AHIRI LORD REGRET'İN

BEDELİ

Tarihsel Fantezi Erotika ALTIN

Maya Kan Kapıları, paranormal romantizm KAN KAPISI,

ücretsiz ön okuma

KAN GEÇİDİ MUHAFIZI KAN

GEÇİDİ SAVAŞÇISI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.